

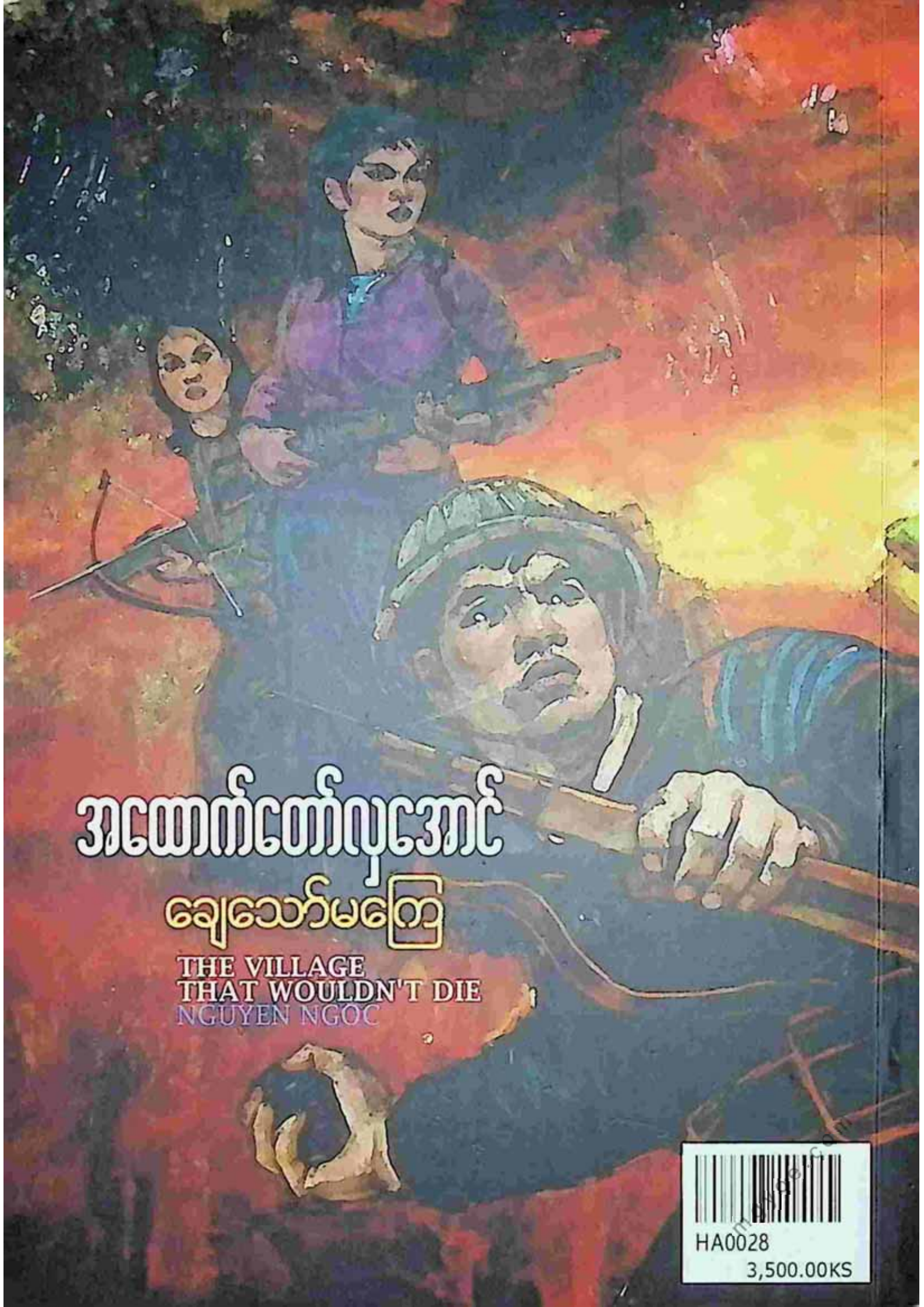
မိတ်ကားချိုချိုအမေတာ
mgyc.com

အထောက်အတော်လုအောင် ချေသော်မကြေ

THE VILLAGE
THAT WOULDN'T DIE
NGUYEN NGOC

၀၀၇၅အကြိမ်

အထောက်အကူလုအောင်

ချေသော်မကြေ

THE VILLAGE
THAT WOULDN'T DIE
NGUYEN NGOC

HA0028

3,500.00KS

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

စာတစ်အုပ် ရေးဖြစ်ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် သားရတနာ တစ်ပါး ဖွားမြင်ခြင်း မည်ပါသည်။

ကျွန်တော့်သားသည် ရုပ်ချောရုပ်လှ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ အိုနာ ကျိုးကန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်သားသည်...

အရပ်ကို စော်ကားသောသား မဖြစ်စေရပါ။ မြို့ရွာကို အန္တရာယ်ပေးသည့် သား မဖြစ်စေရပါ။ တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးကို သစ္စာ ဖောက်သော သား မဖြစ်စေရပါ။

ပါတီသက်စေ့ပြောင်းသော သား မဖြစ်စေရပါ။ မယုံကြည် ဘဲနှင့် ရှေ့တန်းကတက် ထောက်ခံပြီး နေရာကောင်းမှာ ဖျာဝင်ခင်းသည့် သား မဖြစ်စေရပါ။ ကိန္နရာကသလို အထက်ပင့် အောက်ဖိသည့်သား မဖြစ်စေရပါ။

ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော သဘောထားတတ်သည့် သား မဖြစ်စေရပါ။ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး ငါ့လုပ်စာ ထိုင်စားနေ သည်ဟူသော စိတ်ထားမျိုးဖြင့် မောက်မာရိုင်းစိုင်းသည့် သား မဖြစ်စေ ရပါ။

အမှန်တရား၊ အရှိတရား၊ အဖြစ်တရားများကို ဖုံးကွယ်ပိတ်ဆို့ သည့် သား မဖြစ်စေရပါ။ အခွင့်အရေးနှင့် တန်ခိုးအာဏာကို အကာ အကွယ်ယူပြီး အကျင့်ပျက်သော၊ အသိပျက်သော၊ စည်းကမ်းပျက် သော၊ ယုံကြည်ချက် ပျက်သော၊ ခံယူချက်ပျက်သော သား မဖြစ်စေ ရပါ။

မကောင်းတရားများရှိလျက်နှင့် အကောင်းတရားများသာ ဖြစ် ထွန်းသည်ဟု ထင်အောင်၊ အမှားတရားများရှိလျက်နှင့် အမှန်တရား များသာ ဖြစ်ပေါ်သည်ဟု မြင်အောင်၊ အပျက်တရားများ ရှိလျက်နှင့် အဖြစ်တရားများသာ တည်သည်ဟု ယုံကြည်အောင်၊ ဗောင်းတော် ညိတ် စိတ်တော်သိသော သား မဖြစ်စေရပါ။

ယခု သည်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ပါသည်။ ဝတ္ထုရေး ရကောင်းလားဟု ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများက ကျွန်တော့်ကို ရယ်သွမ်း သွေးကြပါသည်။

ကျွန်တော့်ရင်ကို ပုတ်ခတ်လှိုင်းထန်စေသည့် အကြောင်းအရာ ပေါင်း မြောက်မြားစွာ၊ စကားလုံးပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ ပါဝင်နေ သောကြောင့် သည်ဝတ္ထုကို ရွေးပြီး ဘာသာပြန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းတို့အနက် စကားလုံးအချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

x x x ကိုညိုပုရယ်၊ ကျွန်မက ပါတီဝင်ရဲ့ မယားဆို တော့ ကျွန်မပဲ အနစ်နာခံပါ့မယ်၊ ကျွန်မပဲ အငတ်ခံပါ့မယ် x x x

x x x တို့ပါတီဝင်တွေက အနစ်နာခံပြီး လုပ်ပြမှ ကျန် တဲ့ရွာသားတွေ မခိုမကပ် လုပ်ကြမှာပေါ့၊ တို့က အခွင့်အရေး ရှာပြီး အချောင်သမားလုပ်နေရင် သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် စည်းရုံးလို့ ရမလဲ x x x

x x x ကိစ္စမရှိဘူး၊ တို့က ပါတီဝင်၊ တို့ အငတ်ခံမယ်၊ ရွာသားတွေကို ရှိသမျှဆန် ဝေသာပေးလိုက် x x x

x x x ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူနဲ့၊ အနစ်နာခံစရာရှိရင် ကိုယ် အရင်ခံ၊ စံစရာရှိရင် ရွာသားတွေ စံပစေ x x x

x x x စံပြသူရဲကောင်းဘွဲ့ ကျွန်တော့်ကို မပေးပါနဲ့ဗျာ၊
ဦးလေးပါကိုသာ ပေးလိုက်ပါ။ ဘွဲ့လိုချင်လို့ တိုက်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး x x x

မျောက်ဥ ကြွေးဥကိုစား၊ ဆားအဖြစ် ပြာကိုလျက်၊
ကျောက်လက်နက်ကို ကိုင်စွဲပြီး ဖိနှိပ်သူကို ခုခံတော်လှန်
တိုက်ခိုက်ကြလေရာ x x x

ထိုစကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ဦးစွာလာရောက်
ပုတ်ခတ်ကြပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရင်တွင်းမှာ ကြီးစွာ လှိုင်း
ထန်စေပါတော့သည်။

နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း ကြက်သီး
ဖြန်းဖြန်း ထစေပြန်ပါသည်။ နောက်ထပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရင်ကို
နွမ်းဟိုက်တုန်မောစေခဲ့သည်။ ထိုအရာခပ်သိမ်းတို့၏ နောက်ဆုံးတွင်
ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

မှန်ပါသည်။

အလွန်တရာ အင်အားကုန်ခန်း ပန်းလျနွမ်းနယ်သော မချို
လွန်းသည့် အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်မျှဆိုလျှင် သည်စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ရွေးချယ်ရသည့်
ရည်ရွယ်ချက်အကြောင်း စာဖတ်သူ သဘောပေါက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သည်စာအုပ်တွင် လူအမည်၊ မြို့ရွာအမည်နှင့် ပတ်သက်၍
မြန်မာအမည်များကို အများအပြား ဖတ်ရှုရပါမည်။

ဗီယက်နမ်လူမျိုးတို့၏ အမည်များသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
အမည်များနှင့် အလွန်နီးစပ်ပါသည်။ ဥပမာ ဤစာအုပ်ပါ အမည်များ
အနက်...

ဦးလေးပါ	Bok Pa
မောင်ထွန်း	Tun
မလေးယု	Lieu
ရဲဘော်ဌေး	Thê
မေ	May

မောင်ချစ်ကြီး Chip

စသည်များသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအမည်များနှင့် နီးစပ်လွန်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် မှတ်ရလွယ်ကူစေရန် မြန်မာအမည်များနှင့် အသံဖလှယ်ယူလိုက်ပါသည်။

ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု လုံးဝမရှိရန် တတ်စွမ်းသမျှ ကြိုးစားပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပါရှိနေဦးမည်ဆိုပါက ခွင့်လွှတ်ပါရန် ညွှတ်နူးစွာ ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

အထောက်တော်လှအောင်

သုဝဏ္ဏ

၁၉၇၅၊ ဩဂုတ်လ ၂၁။

“မတူးရေ ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ ကောက်ရိတ်ရလို့ လက်တွေ ကျိန်းနေ ပြီလား၊ မိုးပေါ် မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ ငှက်ကလေးတွေနဲ့ အတူ တူ နေရောင်လက်နေတာ မလှဘူးလားကွ”

စာဝတီးတစ်အုပ်သည် လယ်ကွင်းထဲမှာ စပါးနံ့များကို ခြွေယူနေကြ၏။ မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ သူတို့ကို ခြောက် လှန့်ခြင်း မရှိ။ သို့သော်လည်း လည်ဆံကိုဆန့်၍ ခေါင်းများကို ထောင်ကာ ဝဲယာသို့ကြည့်ပြီး ဝုန်းခနဲ ထပျံသွားကြသည်။ သူတို့၏ အတောင်ပံများဖြင့် နေရောင်ကို သယ်ဆောင်သွားကြသယောင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

မတူးသည် ကောက်လှိုင်းများမှ စပါးများကို ခြွေနေရင်းတန်း လန်းက မလေးယု လှမ်းပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ထပျံသွား သည့် ငှက်အုပ်ဆီသို့ မျက်လုံးဝေ့လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မလေးယုကိုလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မကျိန်းသေးပါဘူး မမရယ်၊ အလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ရသေးဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ မြန်မြန်လုပ်ကြမှနော်၊ နှေးနှေး ကွေးကွေး လုပ်နေရင် ရှိသမျှ စပါးတွေကို ပြင်သစ်တွေ လာသယ် သွားတာနဲ့ စားစရာ မကျန်ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ

တောထဲသွားပြီး မျောက်ဥ၊ ကြွေးဥ တူးစားရမှာ”

မတူးနှင့် မလေးယုသည် စကားစပြတ်သွားကာ ကောက်လှိုင်းများကို ဆက်ခြွေ ကြရင်းဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သံပြိုင်ဆိုနေကြသည်။

“စပါးရွှေဝါ၊ မှည့်ဝင်းလို့လာ၊ ငှက်ကလေးတွေရာ၊ အဝေးသို့ပျံပါ၊

ကောက်သစ်ဦးမို့ ဆွမ်းတော်တင်ဖို့ ရည်စူးတာ၊

ပြီးတော့မှ ပြန်လာကာ ကျန်တာကို စားပါ၊

မင်းတို့အတွက် ကောက်သင်းတွေ အများကြီးကျန်မှာ၊

ပေါ်ဦးစပါးကတော့ တို့အတွက်ပါ၊

မနက်ရောညပါ၊ တို့တစ်တွေမှာ၊

တောင်းကိုထမ်းလို့ လယ်တောသွားရတာ၊

တို့လက်ကဖြစ်တဲ့ စပါးရွှေဝါ၊

တို့ကိုယ်တိုင်စိုက်တဲ့ စပါးရွှေဝါ...”

တဖြည်းဖြည်း အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူတို့ကျောပေါ်တွင် သိုင်းလွယ် ထားသည့် တောင်းများသည်လည်း စပါးများဖြင့် ပြည့်လာ၏။ မလေးယုသည် မတူးကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မတူး အနီးသို့ ကပ်သွားကာ မေးလိုက်သည်။

“မတူးရေ၊ မနက်တုန်းက သီအုန်းစမ်းချောင်းမှာ ရေသွားခပ်သေးသလား”

“ခပ်တယ် မမ၊ ကျွန်မ သုံးခေါက်ရခဲ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရေဆာလို့လား၊ တဲထဲမှာ သွားသောက်ချေလေ”

မလေးယုသည် ခေါင်းကိုအသာယမ်းခါလိုက်ရင်း နဖူးပေါ်သို့ ကျလာသည့် ဆံပင်များကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းတင်လိုက်သည်။

“ရေဆာလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ မမ မေးရဦးမယ် မတူး။ မင်း သီအုန်းစမ်းချောင်းကို ရောက်တုန်းက ကိုညိုပု တစ်ယောက်များ မတွေ့ မိဘူးလား။ တောင်းတစ်လုံးလွယ်၊ ဓားတစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ဒတ်ဟွာချောင်းဘက်ကို ဆင်းသွားတာလေ”

“တွေ့တယ် မမ၊ အစ်ကိုညိုပုရယ်၊ ဒီပိုးကို ဆားဝယ်သွားမလို့တဲ့”

မလေးယုသည် လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်နားကာ မတူးကို လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ညီမရဲ့၊ ကိုညိုပု အန်ခေးကို သွားတာ”

မလေးယုသည် မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်ရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“တို့ ကောင်ဟွာရွာက ပြင်သစ်ကို ထောက်ခံတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြင်သစ်က တို့ကို ချွေးတပ်လာဆွဲတိုင်း တို့ဘယ်တုန်းက လိုက်ဖူးလို့လဲ။ တို့ကို အခွန်ကောက်ရင်လည်း တို့က မပေးဘူး မဟုတ်လား။ တို့ကို သူတို့လာတိုက်ရင်လည်း ရွာကိုစွန့်ပြီး တောင်ပေါ်ကို တို့ထွက်ပြေးကြတယ်။ ဒါကြောင့် ပြင်သစ်တွေရှိတဲ့ အန်ခေးကို တို့အခုသွားရင် တို့ကိုဖမ်းပြီး ထောင်ထဲများ သွင်းထားမလားကွယ်”

“သူတို့သိရင်တော့ ဖမ်းပြီး ထောင်ချထားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုညိုပုကတော့ အန်ခေးကိုသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုညိုပု ဒီပိုးကိုသွားတာပါလို့ သူ့အမေက ကျွန်မကို ပြောတာပဲ”

“ကိုညိုပုက သူ့အမေကို အမှန်အတိုင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူအန်ခေးကို သွားချင်နေတယ်။ တကယ်လည်း အန်ခေးကို သွားတာပါပဲ။ သူ့ပါးစပ်ကသာ ဒီပိုးကို သွားတာပါလို့ သူ့အမေကို ပြောတာ။ သူ အန်ခေးကို သွားမယ်လို့လည်း မမကို သူ ပြောဖူးတယ်”

“ဘာသွားလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“ပြင်သစ်တွေကို ကြည့်ချင်လို့တဲ့”

“ပြင်သစ်တွေကို ကြည့်ချင်လို့၊ သူမို့လို့ မကြောက်တယ် မမရယ်။ ဆီးပြီး ဖမ်းထားလိုက်ရင် သူ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

မလေးယုသည် သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည့် အစိုအခဲကြီး သက်သာလို သက်သာငြား မတူးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူထင်သလို မဖြစ်။ သောကက ပို၍သာ ကြီးထွားလာလေသည်။

*

ထိုနေ့မနက်က သီအုန်းစမ်းချောင်းသို့အသွား ကိုညိုပုကို မလေးယု တွေ့ခဲ့သည်။ ကိုညိုပုသည် စမ်းချောင်းအလယ်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ်မှာ ရပ်နေသည်။ စမ်းချောင်းရေတို့သည် သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်စီးဆင်းနေကြ၏။ ရေစီးသည် ညင်သာလှပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျောက်တုံးတစ်ခုတိုင်မူ ရေစီးအားဖြင့် ကျောက်

တုံးကို ပြေးလာတိုးတိုက်ရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ရေပန်းရေမြှုပ်များ ပြန့်ကျဲထွက်သွားသည်။ ကိုညိုပုသည် စမ်းချောင်းမှရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ယူသောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးခါးစည်းတစ်ခုကို မလေးယုအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းအတွက် ကိုယ်ပေးတာပါ”

မလေးယုက ရွှင်မြူးစွာ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ခါးစည်းကို သူ့ခါးမှာ ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။ တောက်ရွန်းနေသည့် သူ့မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်လိုက်သည့်သဘောပင်။

“ညတုန်းက ကိုညိုပု ပလွေမှုတ်နေတာ ကျွန်မကြားတယ်။ နားထောင်လို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဒါထက် အခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုယ် အန်ခေးကို သွားမလို့”

မလေးယုသည် အံ့သြတကြီးဖြင့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ အန်ခေးကို သွားမှာလဲ၊ ပြင်သစ်တွေကို မကြောက်ဘူးလား။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ဘာလန်းရွာသားတွေ ချွေးတပ်ဆွဲတာ မလိုက်လို့ သူတို့ရွာကို ပြင်သစ်က ဗုံးလာကြိတ်တယ်လေ။ ရွာသား သုံးဆယ်တောင် သေသွားပါရောလား။ တစ်မြန်နေ့တုန်းကလည်း ဒေတန်းရွာသားတွေ ဓမ္မာရုံမှာ အစည်းအဝေးလုပ်နေကြတုန်း စက်သေနတ်နဲ့ လာပစ်လို့ ဆယ့်ခုနစ်ယောက်တောင် သေသွားတယ်။ ကျွန်မတို့ ဘာနားလူမျိုးတွေကို ပြင်သစ်တွေက သိပ်မုန်းနေတာ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီပြင်သစ်တွေကို သွားကြည့်ချင်ရတာလဲ ကိုညိုပုရယ်”

ကိုညိုပုသည် ကျောက်တုံးပေါ်မှာ ကပ်နေသည့် ရေမှော်ပင်ကလေးများကို သူ့ခြေဦးဖြင့် ထိုးခွာနေသည်။

“မလေးယု၊ တို့ ဘာနားလူမျိုးပေါင်းများစွာကို ပြင်သစ်တွေက သတ်ခဲ့ကြပြီ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို ပြန်တိုက်ရင် ရနိုင်မလားဆိုတာ သိချင်လို့ သွားကြည့်မှာပဲ။ ကဲ ကိုယ်သွားတော့မယ်။ နေတောင်အတော်မြင့်လာပြီ”

မလေးယုသည် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ နေရာမှ မရွေ့ဘဲ ကိုညိုပုသွားရာကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ကိုညိုပု၏ ဆံပင်များသည် လေထဲမှာ ဝဲပျံသွား၏။ ပြီးတော့ သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

မလေးယုသည် ကိုညိုပုပေးသွားသည့် ခါးစည်းကိုဖြုတ်ကာ ပျော့ပျောင်းသွားစေရန် ရေထဲတွင် နှစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အလိုက်သင့်ခွေပြီး တောင်းထဲထည့်ကာ

အောက်ဆုံးတွင် ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကမ်းပေါ်သို့တက်ကာ လယ်ကွင်း
ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကိုညိုပု၏ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ မလေးယုသည်
လယ်ကွင်းများကို ရပ်ပြီးကြည့်နေမိ၏။ စပါးအားလုံး ကောင်းစွာ ဝင်းမှည့်နေကြပြီ။
တကုန်းကုန်းဖြင့် ကောက်ရိတ်နေသော ကိုညိုပု၏ မိခင်ကိုလည်း လှမ်းမြင်ရသည်။
ကိုညိုပု၏ လယ်များသည် အလွန်ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်၏။ အလွန်လည်း ကျယ်ပြော
၏။ မိမိတို့ ကောင်ပွားရွာတွင် ကိုညိုပု၏လယ်က အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူ့လယ်
အကျယ်အဝန်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်ထွာ၊ နှစ်ထွာ၊ တစ်တောင်၊ နှစ်တောင်
တိုင်းတာ၍ပင် လွယ်မည်မဟုတ်။ တစ်ထွာ၊ နှစ်ထွာတိုင်းရုံမျှဖြင့် အဆုံးသို့ ရောက်နိုင်
အံ့ မထင်။ အပြန်ကျယ်သလို အလျားလည်း ရှည်လွန်းသော လယ်ကွင်းများ ဖြစ်
သည်။

သည်လယ်ကွင်းကို ကိုညိုပု မရှင်းမီက မြေရိုင်းသက်သက် ဖြစ်သည်။ ကြီးမား
သော သစ်ပင်ကြီးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ လူလေးယောက်၊ ငါးယောက် ဖက်သော်
လည်း မမီနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည့် သစ်ပင်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး
ငှက်တစ်ကောင်၏ အရွယ်မှ ကျွဲတစ်ကောင်၏ အရွယ်မျှအထိ ကြီးမားသော
ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့်လည်း ဖုံးလွှမ်းပြန်ကျနေသော မြေရိုင်းများ ဖြစ်သည်။

ကိုညိုပုသည် ဖတဆို ဖြစ်၏။ သူ နှစ်နှစ်သားအရွယ်ကတည်းက သူ့အဖေ
ဆုံးခဲ့သည်။ မိခင်အိုနှင့် ညီငယ်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ညီငယ်ကလည်း ဥမမည်
စာမမြောက်သေး။

ခွဲကြီးသော ကိုညိုပုသည် ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးသူဖြစ်၏။ ကြီးမားသည့် သစ်ပင်
ကြီးများကို ကိုယ်တိုင်လှဲသည်။ ကြီးမားသည့် ကျောက်တုံးကြီးများကို ကိုယ်တိုင်
ဖယ်ရှားသည်။ တောတန်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပစ်သည်။ လယ်မြေကို စိတ်ကြိုက်
ပြုပြင်ပြီးသောအခါ စပါးနှင့် ပြောင်း စိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သည်ရွာထဲတွင် သူ့မိသားစု
သည် ချောင်ချောင်လည်လည် ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ဦးလေးပါနှင့် ဘကြီးဆန်းတို့ကဲ့သို့သော ရွာမိရွာဖများက ကိုညိုပုကို အလွန်
သဘောကျကြသည်။ ချီးကျူး၍မဆုံး ရှိကြသည်။ ရွာလယ်ဓမ္မာရုံမှာ လူစုမိကြပြီ
ဆိုလျှင် ကိုညိုပုအကြောင်းကိုသာ သူတို့ စကားဦး လှည့်မိကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

“မောင်ညိုပုတို့ကတော့ကွယ်၊ ရှာမှရှားသကဲ့။ လိမ္မာရေးခြားကလည်းရှိ၊

အလုပ်ကိုလည်း တကယ်ကြိုးစားတဲ့ သူငယ်ပဲ။ ရွာထဲကလူငယ်တွေ သူ့ကို အတုယူ ကြဖို့ ကောင်းတယ်။ ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်ပြီဆိုရင် တောထဲ ပြေးပြီး ဆေးရွက်ခူးတာ မောင်ညိုပဲ။ ရွာထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် အဖိတ်အစဉ် ရှိပြီဆိုရင် တောထဲပြေးပြီး ခေါင်းထွင်းတာလည်း မောင်ညိုပဲ။ ကျွမ်းလည်း ကျွမ်းကျင် နေတော့ လက်ရာကလည်း မြောက်ပါပေ။ ပြီးတော့ တောင်းရက်ရမလား။ ပလိုင်းရက် ရမလား ကြိုက်တဲ့ဘက်စမ်း စွယ်စုံပါပဲ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတတ် လိုက်တာကလည်း အလွန်ပဲ။ ကြီးသူကို ကြီးသူအလျောက်၊ ငယ်သူကို ငယ်သူ အလျောက် ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း ပြောစရာ မရှိဘူး။ တကယ့် လူတော် လူကောင်း ကလေးပါကွယ်”

မလေးယုသည် ကန်သင်းရိုးပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်ရင်း ကိုညိုပုအကြောင်းကို တမျှင်တန်းတန်း စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့စိတ်အာရုံမှာ ကိုညိုပု လွမ်းမိုးလာသည်နှင့် အမျှ ကောက်ရိတ်ဖို့ကိုပင် မေ့လျော့နေမိသည်။

မလေးယုကို မတူး လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကောက်ပြတ်များကို ကိုင်ရင်း မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ အဝေးသို့ ငေးမျှော်နေသည့် မလေးယုကို တွေ့ရသည်။ မလေးယု တောင်း၏ အောက်ဘက်တွင် ခါးစည်းတစ်ခု ဝှက်ထားသည်ကိုလည်း စောစောပိုင်းက မတူး တွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ ကိုညိုပုပေးသည့် ခါးစည်းပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု အတပ်သိလိုက် သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း အနည်းငယ် စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။

အခါတိုင်းဆိုလျှင် မလေးယုသည် အလွန်တည်ငြိမ်သူဖြစ်၏။ အလွန်ငြိမ်းအေး သူ ဖြစ်၏။ သို့သော် ယနေ့တွေ့ရသော မလေးယုသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ သည်။ အလွန်တရာ စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေပုံရသည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့လည်း မလေးယုအတွက် မတူးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြန်သည်။

မတူးသည် မလေးယု၏ နောက်သို့ တိတ်တဆိတ် ကပ်သွားပြီး ရုတ်တရက် အော်ဟစ်၍ လှန်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက်မို့ မလေးယု လန့်သွားကာ လက်ထဲမှ တောင်း လွတ်ကျတော့မတတ် ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ အလွန်ခံရမှန်းသိကာ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ဖက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောမိကြသည်။ မတူးသည် မလေးယု၏ မျက်နှာကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးကာ...

“ဟော မိပြီ၊ မိပြီ။ မမ မျက်လုံးတွေက ကောက်လှိုင်းတွေကို ကြည့်နေပေမဲ့ မမ စိတ်ကတော့ အစ်ကိုညိုပုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား။ မညာန့်

နော် မှန်မှန်ပြော”

မလေးယုသည် မတူး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖမ်းယူချုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ရှက်သွေးကြောင့် သူ့ ပါးနှစ်ဖက်မှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်။ နဖူးပေါ်သို့လည်း ဆံပင်များ လျှောကျလာသည်။ ခေါင်းကိုယမ်းကာ ဆံပင်များကို သိမ်းတင်လိုက်ရင်း...

“ဟယ် တောက်တီးတောက်တဲ့။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး။ သွားစမ်း...”

ဟု ရှက်ရှက်ဖြင့် ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကိုညိုပုသည် သီအုန်းစမ်းချောင်းလေးကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် တောတန်းအတွင်း အနည်းငယ် လျှောက်မိသောအခါ ဒတ်ဟွာချောင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ကိုညိုပုတို့၏ ကောက်ဟွာရွာသည် ဤဒတ်ဟွာချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် တည်ရှိကာ အခြားတစ်ဖက်ကမ်းတွင် ဘာလန်းရွာ တည်ရှိလေသည်။ ထိုကျေးရွာနှစ်ရွာသည် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တရင်းတနှီး ကူးလူးဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့ကြသောရွာများ ဖြစ်၏။ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်တွင် ကောင်ဟွာနှင့် ဘာလန်းရွာသားတို့သည် တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ အပြန်အလှန် သွားလာ လည်ပတ်ကာ မောင်းများကို တည်ညံ့တီးရင်း ခြိမ်ခြိမ့်သံ ပွဲတော်များ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

ဘာလန်းရွာသားတို့သည် ဒတ်ဟွာချောင်းသို့ လာရောက်ပြီး သားငါးရှာဖွေ စားသောက်လေ့လည်း ရှိ၏။

မကြာသေးမီကပင် ပြင်သစ်တို့ ချွေးတပ်ဆွဲခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မတရား အခွန်အတုတ်ကောက်ခံခြင်းကို လည်းကောင်း ဘာလန်းရွာသားတို့က ငြင်းဆန်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ပြင် ငြင်းဆန်ပြီး မကြာမြင့်မီမှာပင် ပြင်သစ်တို့၏ စစ်လေယာဉ်များ ရောက်လာသည်။ အန္တရာယ်ကို မသိရှာသော ကလေးငယ်တို့သည် ပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့် အပြင်သို့ ပြေးထွက်ကာ လေယာဉ်ပျံများကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေယာဉ်များက ကြီချလိုက်သော နပန်းမီးလောင်ပုံးများ ကျလာသည်။ ရွာသားပေါင်းများစွာ၊ လူနေအိမ်ခြေ အဆောက်အအုံပေါင်းများစွာ သစ်ပင်ကြီးငယ်ပေါင်းများစွာတို့သည် တစ်မုဟုတ်ချင်း အတွင်းမှာပင် လောင်မီးတိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ကြရရှာ၏။

အသက်ရှင်လျက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားနေကြသော လူသားစင်စစ်တို့သည် မီးသွေးတုံးဘဝသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ကူးပြောင်းသွားကြရရှာ၏။ အချို့ အမျိုးသမီးများသည် သားငယ်ကို ရင်မှာပိုက်ရင်း လက်ညှိုးတစ်ဖက်က လေယာဉ်ပျံများရှိရာသို့ ညွှန်ပြရင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ မီးသွေးတုံးဘဝဖြင့် ပုံပန်းမပျက် အသေဆိုးနှင့် သေကြရရှာ၏။ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုပေါင်းများစွာတို့သည်လည်း ဆံပင်၊ မုတ်ဆိတ် အမွှေးအမှင်များ ပြောင်သလင်းခါကာ ကျောက်တုံးများပေါ်၌ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက် အသက်ပျောက်နေကြရရှာ၏။

မသေကြွင်း၊ မသေကျန်တို့သည်လည်း သူတို့ ခိုအောင်းပုန်းလျှိုးနေရာ ဂူများ အတွင်းမှ အပြင်သို့ မထွက်ရဲကြတော့။ သူတို့ စိုက်ပျိုးထားရာ လယ်တောများ၊ တောင်ယာများဆီသို့ မသွားဝံ့ကြတော့။ တောတွင်းမှ ရတတ်ရာရာ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို တူးဖော်စားသောက်ကြရင်းဖြင့် လူသားစင်စစ်မှ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘဝမျိုးသို့ ကျရောက်ကြရရှာသည်။ ထိုသို့သော ဘေးအန္တရာယ်မျိုးစုံကို ဆိုးဝါးစွာ ခံစားနေကြရသည့်ကြားမှပင်...

“ငါတို့ထံ အကြွင်းမဲ့လက်နက်ချခြင်းသည် သင်တို့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များကိုပင် စိစိညက်ကြေ ပြာဖြစ်စေမည့် မီးလောင်ဖုံးများ ငါတို့လက်တွင် အမြောက်အမြား ရှိနေသေးသည်။ သင်တို့တစ်တွေ ဆက်လက်ခေါင်းမာနေလျှင် သင်တို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ တောများတောင်များကိုပင် ပြာပုံဘဝသို့ ပြောင်းလဲပစ်ရမည်” အစရှိသော လူမဆန်သည့် ရာဇသံများကို ပြင်သစ်တို့က အဆက်မပြတ် ပို့လျက်ရှိကြသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ဘာလန်းရွာသားတို့သည် အားမတန်သဖြင့် မာန်လျှော့ကြရရှာ၏။ ပြင်သစ်တို့ ချွေးတပ်ဆွဲရာနောက်သို့ ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြရရှာ၏။ ပြင်သစ်တို့က မတရားသဖြင့် စည်းကြပ်သည့် အခွန်အတုတ်များကို ပေးဆပ်ကြရရှာ၏။

သို့သော်လည်း သူ့ကျွန်မခံလိုသော ရွာသားအချို့တို့သည် ပြင်သစ်တို့လက်တွင် အညံ့မခံဘဲ ဒတ်ဟွာချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးပြောင်းလာကာ အပြီးတိုင် ပုန်းအောင်းနေထိုင်ကြသည်။ ပြင်သစ် လေယာဉ်ပျံသံ ကြားသောအခါ ဘေးလွတ်ရာမှာ ရှောင်တိမ်းကြသည်။ ချောင်းကြိုချောင်းကြား၊ တောကြိုတောကြားများတွင် ဖြစ်သလို နေထိုင်ရှာဖွေစားသောက်နေကြရင်းဖြင့် အစာရေစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးကာ အရိုးပေါ်အရေတင်များ ဖြစ်လာကြတော့သည်။

ဤမျှ ကြီးမားဆိုးဝါးသော ဘေးဒုက္ခများကို ဘာလန်းလူမျိုးစုများသည် ဘယ်နံ
ရောအခါတမျှ မခံစားခဲ့ကြရဖူးချေ။

ပြင်သစ်တို့လက် ဝကွက်၍ အညံ့ခံလိုက်ကြရသော ဘာလန်းရွာသားတို့သည်
ချွေးတပ်စခန်းများမှာ လနှင့်ချီ၍ ကြာမြင့်စွာ အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ကိုင်ကြရ၏။
ရတတ်သမျှလေးများထဲမှ ဖွဲပြီး အခွန်အတုတ်များကိုလည်း ပေးကြရ၏။ ကိုယ့်အိုး
ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို တမ်းတမျှော်မှန်းကာ လွမ်းရုံမှတစ်ပါး ဘာမှလည်း
သူတို့ မတတ်နိုင်ကြ။ ဒုက္ခမျိုးစုံကို မခံနိုင်တော့သောအခါတွင် ချွေးတပ်စခန်းများမှ
ထွက်ပြေးကြရသည်။ တစ်လ၊ နှစ်လ ကြာသောအခါ ပြင်သစ်စစ်တပ်များနှင့်
ပြန်လည်တွေ့ဆုံကာ အဖမ်းခံရပြီး ချွေးတပ်စခန်းများသို့ ပြန်ပို့ခြင်း ခံရကြပြန်၏။
အခွန်စည်းကြပ်ခြင်းများကို ခံကြရပြန်၏။

သည်လိုဖြင့်ပင် ဒုက္ခသံသရာသည် ခြားရဟတ်လို လည်ပတ်လျက်ရှိသည်။
ဤဒုက္ခ၏ ကျွတ်ရာ၊ ကုန်ရာ၊ ဆုံးရာသည် အဘယ်မှာနည်း။ အဘယ်အချိန်မှာနည်း။
မည်သူမျှ မှန်းမျှော်နိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်ဘဝပင် ဖြစ်ချေသည်တကား။

ဒတ်ဟွာချောင်း၏ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ယောက်ျားကလေး
တစ်ယောက်ကို ကျောပိုးထားသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် ကိုညိုပုတွေ့သည်။
အဘိုးအို၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကလေးငယ်ကို သိုင်းချီထားသည့် နံငယ်ပိုင်းကလေးမှ
တစ်ပါး အခြားဘာမှမရှိ။ ရှိရှိသမျှသော သူ၏ အဝတ်အစားတို့သည် ပြင်သစ်တို့
ကြံချခဲ့သည့် မီးလောင်ဖုံးတို့၏ ဝါးမျိုးလောင်မြိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရပြီ။ ကိုညိုပုသည်
စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် ကလေးငယ်၏လက်ကိုကိုင်ပြီး အဘိုးအိုကို မေးလိုက်သည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မောင်စ”

“သူ့မိဘတွေရော”

“ချွေးတပ်ဆွဲခံသွားရပြီး နှစ်ယောက်စလုံး သေရှာပါရောလား”

ကိုညိုပု၏ ညီငယ်သည်လည်း မောင်စပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိခင်နှင့်
ညီလေးမောင်စကို ကွက်ခနဲ ပြေးမြင်မိသည်။ ကိုညိုပုသည် ခံပြင်းချက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို
တင်းတင်းကိုက်လိုက်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အဘိုးအိုကို နှုတ်ဆက်ရန်ပင်
သူ သတိမရတော့။

*

ဒီပိုးရွာသို့ရောက်အောင် တစ်နေ့ကုန် လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။ ဒီပိုးရွာသို့ ရောက်ပြန်တော့လည်း ဆားဝယ်မရ။ ကိုညိုပုတို့လို တောင်ပေါ်သားများအတွက် ဆားသည် မရှိမဖြစ်သော အရေးတကြီးပစ္စည်းဖြစ်သည်။ မြေပြန့်မှ ဆားမလာလျှင် သူတို့နယ်သူနယ်သားများ ကြီးစွာအတိဒုက္ခရောက်ကြရစွဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အန်ခေးသို့ ဆားဝယ်သွားရန် ဒီပိုးရွာသားတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ရပြန်သည်။

ဒီပိုးရွာသားတို့သည် ပြင်သစ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးကြပါ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် အားမတန်သဖြင့် အညံ့ခံခဲ့ကြရသည်။ ဒီပိုးရွာသား တစ်ယောက် ယောက်ကို အဖော်ပြုပြီး အန်ခေးသို့သွားလျှင် ပြင်သစ်၏ အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက် နိုင်ကြောင်း ကိုညိုပု သိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုညိုပုသည် ဒီပိုးရွာသားတစ်ဦးကို အဖော်ပြုပြီး ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ အန်ခေးနှင့် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ တောသည် တဖြည်းဖြည်း ပါးလား၏။ ကိုညိုပု သည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာသာ နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခု တောမည်ကာမတ္တကို သူတွေ့ရပြီ။ မျက်စိတစ်ဆုံး ကျယ်ပြောသော မိုးကောင်း ကင်ကြီးကို တဝတပိုး မြင်ရပြီ။ သူ့ပတ်လည်မှ တောင်တို့သည် မိုးထိုးနေကြ၏။ တောင်ပေါ်မှာသာ နေခဲ့သော ကိုညိုပုသည် ယခု တောင်များက သူ့အပေါ် မိုးနေခြင်းကို ကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းက အဆန်းတကြယ် ဖြစ်သည်မို့ ပတ်လည်ကို ငေးရင်း သူ့ခြေလှမ်းများ နှေးလာသည်။

‘အန်ခေးကို ငါသွားတာများ အမေသိရင် ဘယ်လို ငိုလိုက်မလဲ မသိဘူး။ ပြင်သစ်တွေကသာ ငါ့ကိုဖမ်းမိပြီဆိုရင်တော့ ငါ့အမေ သေမှာပဲ’

ကိုညိုပုသည် အမေအကြောင်းကို စဉ်းစားမိရင်း နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ချူလေးတောင်တန်းကြီးကို မျှော်ကြည့်မိသည်။ သည်တောင်တန်းကြီးပေါ်မှာ မိမိတို့၏ ကောင်ဟွာရွာရှိသည်။ ထိုကောင်ဟွာရွာထဲမှာ မိမိ၏ မိခင်အိုကြီးနှင့် ဥမမည် စာ မမြောက်သေးသော ညီလေးမောင်စရှိသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မိမိ၏ ရွာသားများ။ ပြီးတော့ မိမိချစ်သူ မလေးယု။

ကိုယ့်အရပ်ကို လှမ်းမျှော်ရင်း လွမ်းသလိုလိုဖြစ်လာသည်။ သူ့အဖော်ခေါ်လာ သည့် ဒီပိုးရွာသားက လှမ်းအော်လိုက်သောအခါကျမှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

“လာပြီ လာပြီ၊ ခြေထောက်ကို ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်နေလို့ဗျာ”

အတွေးမျှင်ပြတ်ကာ အရှက်ပြေပြောရင်း ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့သော်

ကိုညိုပု၏စိတ်သည် ရွာသို့ပြန်ရောက်မြဲ ရောက်နေပြန်၏။ မနေ့ညက ရွာလယ်ဓမ္မာရုံ မှာ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ ဆုံးခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ညနေက ကိုညိုပု ထင်းခွေပြီး တောကအပြန် နောက်ကျခဲ့သည်။ ညစာကို ကသုတ်ကရက်စားကာ ဓမ္မာရုံသို့ အပြေးအလွှားသွားခဲ့ရ၏။ သူရောက်တော့ ရွာသူ ရွာသား လူကြီးလူငယ်တို့ စုံနှင့်ကြပြီ။ မောင်ချစ်ကြီးက အကျအနထိုင်ကာ ပတ္တလား တီးလျက် မတူးက ဘာနားလူမျိုးတို့၏ နယ်မြေအလှကို ဖွဲ့ဆိုထားသော သီချင်းကို သီဆိုလျက်။

“တို့ဘိုးဘွားပိုင်တဲ့မြေ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ၊ တို့အမွေ၊ တို့အသည်းနှလုံးက ချစ်မြတ်နိုး သလေ။

လယ်ယာမြေ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်အစုံပေ၊ မြစ်ဆိပ်ကမ်းသာ လှပ တင့်တယ်ကာနေ။

တို့ဘိုးဘွား တည်ထားခဲ့တဲ့ တို့ရွာဟောင်းမှာ အိမ်ဟောင်းများရဲ့ ကျက်သရေ၊ ကျွဲစားကျက်၊ နွားစားကျက်တို့နဲ့ စိမ်းလန်းကာစိုပြည်။

တငြိမ်ငြိမ်စီးကာ တေးဆိုနေတဲ့ စမ်းချောင်းရေ၊ အမြဲတမ်း ချမ်းမြကာနေ၊ တို့ အသည်းနှလုံးက ချစ်မြတ်နိုးသလေ။

တောအနံ့တောင်အနံ့ တို့ပျော်ရာမြေ၊ ငှက်အပေါင်းတို့ ခိုအောင်းပျော်ရာ မြေ၊ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ ကမ်းနှစ်ဖက်မှာ လန်းပွင့်လို့ဝေ၊ ပန်းပေါင်းစုံရာမြေ၊ တို့ဘိုးဘွားပိုင်တဲ့မြေ၊ တို့အမွေ၊ တို့အသည်းနှလုံးက ချစ်မြတ်နိုးသလေ”

သာယာငြိမ်ညောင်းသော မောင်ချစ်ကြီး၏ ပတ္တလားသံနှင့် မတူး၏ တေးသံတို့ သည် အပြင်သို့ လွင့်ထွက်သွားသည်။

ဘကြီးဆန်းသည် ဆေးတံတွင်းသို့ ဆေးတစ်ဆုံထည့်ကာ မီးဖိုမှ မီးစကိုယူပြီး မီးညှိုနေသည်။ ဆေးတံကိုဖွာရှိုက်လိုက်သောအခါ မီးစမှ မီးတောက်က ဟုတ်ခနဲ တစ်ချက် ထတောက်ကာ ပြန်ငြိမ်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ညစဉ် ပုံပြောနေကျဖြစ်သည့် သူဝသီအတိုင်း ပုံတစ်ပုံကို စတင်ပြောလေတော့သည်။ ယနေ့ည သူပြောသည့်ပုံသည် သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူး၏ပုံပင် ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့နားထောင်ကြည့်ကြစမ်း၊ ဘာသံကြားရသလဲ။ အခု ကြားနေရတာဟာ သီအုန်းစမ်းချောင်းက ရေစီးနေသံပေါ့ကွယ်”

ဒီစမ်းချောင်းက ရေတွေဟာ ဒတ်ဟွာချောင်းကြီးထဲကို စီးဝင်သွားတယ်။

ဒတ်ဟွာချောင်းကတစ်ဆင့် ဘားမြစ်ကြီးထဲမှာ သွားပေါင်းကြတယ်။ ဘားမြစ်ဟာ ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ရွာနားကဖြတ်ပြီး စီးဆင်းသွားတဲ့မြစ်ပေါ့။ ပြီးတော့ မြေပြန့်မှာနေကြတဲ့ ကင်းလူမျိုးတွေရဲ့ နယ်မြေကို ဖြတ်တယ်။

ကင်းလူမျိုးတွေဟာ တို့ဗီယက်နမ်တိုင်းပြည်မှာတော့ လူဦးရေ အလွန်များတဲ့ လူမျိုးတစ်စုဖြစ်သကဲ့။ ကင်းလူမျိုးတွေ နေထိုင်ရာ မြေပြန့်ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘားမြစ်ကြီးဟာ သိပ်ကိုကျယ်နေပြီ။ တစ်ဖက်ကမ်းနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို လူကူးလို့ မလွယ်တော့ဘူး။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ရတဲ့ အင်မတန်ကျယ်ပြောတဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲကို စီးဝင်ပြီး ပေါင်းဆုံသွားတယ်”

လူငယ်တို့သည် ဘကြီးဆန်း၏ ပုံပြင်ထဲမှာ နစ်မျောပါနေကြသည်။ သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူးကိုယ်တိုင် သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် လာရပ်နေသယောင် သူတို့စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်နေကြသည်။

“သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူးဟာ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နဲ့ ပါးမြိုင်းမွေးက ခပ်ပါးပါးကွဲ့။ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ အမြဲတောက်ပကြည်လင်နေတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန်ရှည်တဲ့ ဓားတစ်ချောင်းဟာ သူ့ခါးမှာ အမြဲတမ်း တွဲလောင်းပါလေ့ရှိတယ်။ အလွန်ခုံညားတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးပေါ့။

တို့နိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းဟာ ကုန်းပြင်မြင့်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီကုန်းပြင်မြင့်ရဲ့ အနောက်ခြမ်းမှာ ဘာနား၊ အီဒေး၊ ကင်း၊ မနောင်း၊ ဆီဒန်းဆိုတဲ့ လူမျိုးစုတွေ နေထိုင်ကြတယ်။

ဒီလူမျိုးစုတွေ အားလုံးထဲမှာရှာကြည့် ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ဓားမျိုး ဘယ်မှာမှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဓားဟာ သာမညောင်ညဓား မဟုတ်ဘူး။ အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ ဓား၊ အလွန် ဘုန်းသမ္ဘာရှိတဲ့ ဓား။

ဒီလို ဓားမျိုးတစ်လက် တို့မှာရှိရင် ဘယ်လိုလူမျိုးမှ တို့အနားကို မကပ်ရဲဘူး။ တို့နယ်မြေ၊ တို့တိုင်းပြည်ကို ဘယ်လိုလူမျိုးမှ မကျူးကျော် မသိမ်းပိုက်ရဲဘူး။ ဘယ်လို နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သူကမှ တို့ကို ချွေးတပ် မဆွဲရဲဘူး။ မတရားသဖြင့် အခွန်အတုတ် မကောက်ရဲဘူး။

တို့လယ်၊ တို့ယာကို တို့စိတ်တိုင်းကျ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွန်နိုင်၊ ယက်နိုင်၊ စိုက်ပျိုးနိုင်တယ်။ တို့ချောင်း၊ တို့မြောင်းထဲမှာ တို့သဘောနဲ့တို့ သားငါးရှာဖွေစားသောက်နိုင်တယ်။ တို့တောင်၊ တို့တောမှာ တို့သဘောနဲ့တို့ အမဲလိုက်နိုင်တယ်။

ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ် အေးအေးလူလူ ရှာဖွေစားသောက်နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ရက်ကန်းစင်နဲ့ ကိုယ် စိတ်တိုင်းကျ ရက်နိုင်၊ ဝတ်နိုင်တယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီဆိုတီးမှုတ်နိုင် တယ်။ ကနိုင်၊ ခုန်နိုင်တယ်။

တောထဲတောင်ထဲကို သွားမလား၊ တို့စိတ်တိုင်းကျ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေ ခုတ်နိုင် တယ်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ် သယ်နိုင်တယ်။ ကောက်ရိတ်ချိန်မှာဆိုရင်လည်း ကောက်ရိတ်ပွဲ တော်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်တယ်။

တစ်ချိန်တုန်းကဆိုရင် ဘာနားပြည်သူတွေဆီကို ပြင်သစ်တွေ ရောက်လာကြဖူး တယ်။ ရွာသူရွာသားတွေကို အတင်းအဓမ္မ ချွေးတပ်ဆွဲတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူးရှိနေတာပဲ၊ ဘယ်ကြောက်ပါ့မလဲ။ ပြင်သစ်တွေရောက်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဗိုလ်အောင်ထူးဟာ သူ့ဓားကိုဆွဲပြီး ထွက်တိုက်တော့တာပဲ။ တို့ကို လာစော်ကားတဲ့ ပြင်သစ်တွေ အရှုံးကြီးရှုံးပြီး ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးလိုက်ကြတာ အမြီးကို တန်းနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်...”

လူငယ်တို့သည် ဘကြီးဆန်း၏ ပုံပြင်တွင် မျောပါရင်း အသက်မျှ မရှူနိုင် အောင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ဘကြီးဆန်း၏ စကားကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စောင့်နားထောင်နေကြသည်။

“တစ်နေ့ကျတော့ မိုးသက်မုန်တိုင်းကြီး ကျပါလေရော။ မုန်တိုင်းကထန်၊ မိုးကြိုး တွေက တခြိမ်းခြိမ်းပစ်၊ ဘားမြစ်ကြီးဟာလည်း ဒေါသမျက်အခြောင်းခြောင်း ထွက် နေသူလို ရေတွေတရကြမ်း လျှံလာတယ်၊ ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ ရွာတွေ၊ လယ်တွေ အားလုံး လျှံလာတဲ့ ဘားမြစ်ရေအောက်မှာ စုပ်စုပ်မြုပ်တော့မယ့်အတိုင်းပါပဲ။

အဲဒီလိုဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း တို့သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူးဟာ ဓားကိုဆွဲပြီး ထွက်တော့တာပဲ။ မိုးပြိုခမန်း ရွာနေတဲ့မိုးကိုရော၊ ကမ္ဘာပျက်ခမန်း တိုက်နေတဲ့ မုန်တိုင်းကြီးကိုရော သူ့လက်သုံးတော်ဓားနဲ့ တအား ခုတ်တော့တာပေါ့။ သူ့ပြည်သူတွေကို ဒီသဘာဝဘေးဒုက္ခထဲက သူ ကယ်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။

ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ဓားချက်နဲ့ မုန်တိုင်းရော သည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေတဲ့ မိုးရော တစ်မဟုတ်ချင်း ရပ်သွားတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ကွယ်...”

ဒဏ္ဍာရီ နားထောင်နေကြသော ပရိသတ်သည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ အပ်ကျသံ ကိုပင် ကြားရမလောက် ဓမ္မာရုံထဲမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘကြီးဆန်း ဆက်ပြောမည့် စကားကို အားလုံးက နားစွင့်နေကြသည်။

“ဗိုလ်အောင်ထူးက အလွန်ခွန်အားဗလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ သူရဲကောင်းမဟုတ်လား။ မုန်တိုင်းနဲ့မိုးကို သူ့ဓားနဲ့ တအားခုတ်တော့ ဓားရိုးကျွတ်ပြီး ဓားသွားဟာ ဘားမြစ်ထဲကို ကျသွားပါလေရော။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ဓားရိုးပဲ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ စီးနေတဲ့ ဘားမြစ်ရေဟာ ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ဓားသွားကိုပါ သူနဲ့တစ်ပါတည်း သယ်သွားတော့တယ်။

ဒီဓားသွားဟာ မြေပြန့်ကိုရောက်သွားပြီး ကင်းလူမျိုးတွေက ရသွားကြသကွယုံ။ သောင်းလူမျိုးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာတော့ ဓားရိုးပဲ ကျန်ခဲ့တော့တယ်။ ဒီလူမျိုးစု နှစ်စုကလည်း တစ်စုနဲ့တစ်စု အနေဝေးကြတယ်။ ဓားရိုးနဲ့ ဓားသွား ပြန်တပ်ခန်းကို မရောက်နိုင်တော့ဘူး။

ပြင်သစ်တွေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ တို့လက်မှာ ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့ ဘာလက်နက်မှ မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် တို့ဒူးထောက်ပြီး အရှုံးပေးလိုက်ရတာပေါ့။ ပြင်သစ်တွေဟာ တို့တိုင်းပြည်ကို အလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်နိုင်လိုက်ကြတယ်။ တို့တစ်တွေကို အလွယ်တကူ ချွေးတပ်ဆွဲနိုင်ကြတယ်။ အခွန်အတုတ်တွေ အဓမ္မကောက်ခံကြတော့တယ်”

လူငယ်တို့သည် ဒဏ္ဍာရီပြောနေသော ဘကြီးဆန်း၏ မျက်လုံးအစုံကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် သူတို့ မြင်သည်ကား ဘကြီးဆန်း၏ မျက်လုံးအစုံကို မဟုတ်။ အလွန်တရာ ကြည်လင်စူးရှပြီး တောက်ပြောင်သည့် သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူး၏ မျက်လုံးအစုံသာ ဖြစ်ချေသည်။

ဘကြီးဆန်းသည် ဆေးကုန်သွားသည့် သူ့ဆေးတံကို တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ခါထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးတစ်ဆုံစာကို နှိုက်ယူကာ အနေတော်လုံးခြေပြီး ဆေးအိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ မီးညှိပြီးသောအခါ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ဖွာရှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

အတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်နေပြီဖြစ်သော မျက်လုံးအစုံ အရေးအကြောင်း ဗရပျစ်ဖြင့် တွန့်လိမ်နေသည့် သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်နှင့် ဖြူဖွေးကာ ရှည်လျားလှသော သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် သူ့ဖွာထုတ်လိုက်သည့် ဆေးတံမီးခိုးလုံးများကြားမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဘကြီးဆန်းသည် မီးခိုးများ ပြယ်လွင့်သွားသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ လူငယ်များကလည်း ဘကြီးဆန်း၏ စကားကို နားစွင့်နေကြ၏။

“ဘကြီးရဲ့ အဘိုး အဘိုးသိန်းတို့၊ ဘကြီးရဲ့အဖေ ဦးကုလားတို့က သူတို့

သားသမီး၊ မြေးမြစ်တွေကို ပြောတတ်တဲ့ စကားတစ်ခုရှိတယ်။

ဘာလဲဆိုရင် ကင်းလူမျိုးတွေဆီကိုသွားပြီး သူတို့လက်မှာရှိတဲ့ ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ဓားသွားနဲ့ တို့လက်မှာရှိတဲ့ ဓားရိုးကို ဆက်ရမယ်တဲ့ ဒီလိုဆက်ပြီး ပြင်သစ်တွေကို တိုက်ရမယ်တဲ့။ ရန်သူကို အနိုင်တိုက်ဖို့ကတော့ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်ကွဲ့။”

ဘကြီးဆန်းက သူ့ဒဏ္ဍာရီကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်။ ညဉ့်သည်လည်း အတန်ငယ် နက်လာပြီ။ ရွာထိပ်မှ ကြက်တွန်သံများကိုလည်း တိမ်းမူးစဖွယ် ကြားနေရချေပြီ။ ချူလေးတောင်ဆီမှ ကျားဟိန်းသံသည်လည်း လေရူးနှင့်အတူ ရွာဘက်ဆီသို့ လွင့်ပျံ ရောက်လာ၏။

သက်ကြီးရွယ်အိုများ အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာသို့ ပြန်ကာ အိပ်စက်အနားယူ ကြပြီ။ လူငယ် ဆယ်ယောက်ခန့်သာလျှင် အိမ်သို့မပြန်ကြသေးဘဲ ဓမ္မာရုံအတွင်း၌ မီးဖိုဘေးမှာ စုထိုင်ကြရင်း ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ၏။

သီအုန်းစမ်းချောင်းမှ ငြိမ့်ညောင်းသော စမ်းရေစီးသံကို ကြားနေရသည်။ စမ်းရေ သည် တစ်ညလုံးစီးဆင်းသွားကာ နောက်တစ်နေ့တွင် ဘားမြစ်နှင့်သွားရောက် ပေါင်း ဆုံလိမ့်မည်။ ညနေပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ ဘားမြစ်သည် သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ် အောင်ထူး၏ ရွာအနီးမှ ရစ်ခွေလဲလျောင်းကာ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားပေဦးတော့မည်။

သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်မှာ အဘယ်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီနည်း။ ဘာနားလူမျိုးတို့သည် ကင်းလူမျိုးများရှိရာသို့ သွားကာ ဓားရိုးနှင့် ဓားသွား ဆက်ရေးကို အဘယ်အတွက်ကြောင့် မပြုလုပ်ဘဲ နေခဲ့ကြသနည်း။ ထိုဓား သွားသည် ယခု အဘယ်မည်သော အရပ်သို့ ရောက်နေချေပြီနည်း။

ကောင်ဟွာရွာသားများသည် ချွေးတပ်ဆွဲခံရသဖြင့် အန်ခေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြဖူး ပါ၏။ ဦးလေးပါ၊ ကိုညိုပုနှင့် မောင်ချစ်ကြီးတို့သည် အန်ခေးတွင် ကင်းလူမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြဖူးပါ၏။ ကင်းလူမျိုးတို့သည်လည်း သောင်းလူမျိုးများ ခံစားခဲ့ကြရသော ချွေးတပ်ဆွဲခံရသည့် ဒုက္ခ၊ အခွန်အတုတ် စည်းကြပ်ခံကြရသည့် ဒုက္ခများကို တန်းတူ ခံစားခဲ့ကြရပါ၏။

ဗိုလ်အောင်ထူး၏ ဓားသွားသည် အဘယ်မှာနည်း။ မည်သူတစ်စုံတစ်ယောက် မျှ မသိကြ။ ဗိုလ်အောင်ထူး၏ ဓားမရှိဘဲနှင့် ယခု ခံစားနေကြရသော ဘေးဒုက္ခ အပေါင်းမှ ဘယ်နံ့ရောအခါတွင် လွတ်မြောက်ကြမည်နည်း။ မည်သူ တစ်စုံတစ် ယောက်မျှ မသိကြ။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၂၅ ခုနှစ်က မာထရန်လုံအမည်ရှိ မနောင်းလူမျိုးတစ်ဦးသည် ရရာလက်နက် စွဲကိုင်ကာ ပြင်သစ်ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ယခုဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မာထရန်လုံသည် ပြင်သစ်များကို အညံ့ခံအရှုံးပေးလိုက်ရရှာ၏။ မာထရန်လုံခမျာသည်လည်း ဗိုလ်အောင်ထူး၏ ဓားကို တွေ့မသွားရရှာပါတကား။

မီးတောက်သည် တဖြည်းဖြည်း အရှိန်နည်းလာကာ အလင်းရောင်အားပျော့ လာ၏။ ထင်းတုံးတို့သည် မီးများတောက်လောင်ပြီး မီးကျိုးခဲများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ လာကြချေပြီ။ ဓမ္မာရုံထဲမှာလည်း တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးဆဲ ကြီးစိုးနေသည်။ ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖျက်ဆီးလိုက်သူမှာ ကိုသီဟပင် ဖြစ်သည်။

“လယ်ကွင်းထဲက စပါးတွေ မှည့်ကုန်ပြီ။ ပြင်သစ်တွေမကြာခင် ရောက်လာကြ တော့မှာ သေချာတယ်”

ရုတ်တရက် ပြောချလိုက်သော ကိုသီဟ၏စကားသည် မီးဖိုပတ်လည်တွင် ထိုင်နေကြသူများအားလုံးကို သောကပွားစေတော့၏။ အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်နေသည့် ကိုမောင်စစ်သည် ခြင်တစ်ကောင်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်လိုက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ညည်းတွားလိုက်၏။

“ဘာလန်းရွာဟာ တံခါးပေါက်နဲ့တူပြီး ငါတို့ ကောင်ဟွာရွာဟာ အိမ်မကြီးလို ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ဘာလန်းရွာကို ပြင်သစ်တွေ ဗုံးကြဲခဲ့တယ်။ ဘာလန်းရွာ သားတွေ အထိအနာကြီး နာခဲ့ကြတယ်။ ဒီလတော့ ပြင်သစ်တွေဟာ တို့ရွာကို သေချာ ပေါက် လာကြတော့မှာပဲ”

ကိုမောင်စစ်၏ စကားဆုံးသောအခါ မောင်ချစ်ကြီး၏ သက်ပြင်းချသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မောင်ချစ်ကြီးသည် ဤရွာထဲတွင် ပလွေမှုတ်အတော်ဆုံး ဖြစ်၏။ ပတ္တလားအတီးလည်း ကောင်း၏။ သူသည် စောင်တစ်ထည်ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လုံအောင်ပတ်ရင်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည့် သူ့ဆံပင်များကိုသာလျှင် တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မီးရောင်ဖြင့် တလက်လက် မြင်တွေ့ ရ၏။ သက်ပြင်းချသံ ဆုံးသောအခါ သူ့အသံပါ ပေါ်လာသည်။

“မကြာခင်မှာ တို့အိမ်တွေကို တို့စွန့်ရတော့မယ်။ တို့လယ်တွေကို တို့ပစ်ခဲ့ရ တော့မယ်။ တောထဲတောင်ထဲမှာ သွားပုန်းနေပြီး မျောက်ဥ၊ ကြွေးဥ တူးစားကြရတော့ မယ်။ တို့လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ တို့စပါးတွေ ရှိနေတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တို့စပါး

ကို တို့စားရဖို့ မသေချာဘူး။ တော်တော် ယုတ်မာမိုက်ရိုင်းတဲ့ ပြင်သစ်တွေကွာ။ ဒီကောင်တွေကျတော့ သေခြင်းဆိုးနဲ့ မသေကြဘူးလား”

မောင်ချစ်ကြီး၏ စကားဆုံးသောအခါ လူငယ်တစ်ယောက်၏ အသံတစ်သံ ကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပေါက်ကွဲထွက်လာပြန်၏။

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်တို့ မပြေးကြစို့နဲ့ဗျာ။ ဒီကောင်တွေကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်တိုက်ကြရအောင်။ ဒီကောင်တွေကို အကုန်သတ်ပြီးမှ ကျုပ်တို့ဆန်စပါးကို ကျုပ်တို့ စားနိုင်တော့မယ်။ ကျုပ်တို့အဘိုးအဘေးတွေလည်း ပြင်သစ်ကို တိုက်ခဲ့ကြတာပဲ။ အခု ကျုပ်တို့ခေတ်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မတိုက်ကြမှာလဲ။ ထစ်ခနဲရှိတိုင်းသာ ကျုပ်တို့ တစ်ပြေးတည်း ပြေးနေကြမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသက်ရှင်နိုင်ကြတော့ မှာလဲ။ ဘားနားလူမျိုးတွေ အကုန်လုံး သေကုန်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

လူငယ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင်ဖြင့် သိုင်းခြုံထား၏။ ပါးစပ်မှာလည်း ဆေးတံကို ခဲထားသည်။ နံရံပေါ်မှာ ထိုးကျနေသည့် သူ့အရိပ်သည် ဒေါသဖြင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ နားရွက်မှ မေးစေ့အရောက် ပြည့်နေသော ပါးမြိုင်းမွှေးများ ကြားမှ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည့် သူ့မျက်လုံးအစုံကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

မောင်ချစ်ကြီးက ညည်းသံဖြင့် မသက်မသာ ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပြင်သစ်ကို မတိုက်နိုင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုညိုပုရာ၊ ဒီလိုပဲ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို ထွက်ပြေးနေကြရတော့မှာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးအေ၊ ဘွားအေတွေလည်း ပြင်သစ်ကို မတိုက်နိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဘိုး၊ အဘွား တွေ ရှုံးခဲ့ကြရတာရော အစ်ကိုညိုပု မသိဘူးလား”

ကိုညိုပုသည် ဖွာလက်စဆေးတံကို ဖြုတ်လိုက်ရင်း မောင်ချစ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တို့က ဒီကောင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ မတိုက်နိုင်ရမှာလဲကွ”

ကိုညိုပု၏ စူးရှသောမျက်လုံးများသည် အမှောင်တွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ အမှောင်ရိပ်မှာထိုင်နေသော မောင်ချစ်ကြီးက ပို၍မှောင်သည့်ထောင့်အတွင်း သို့ တိုးကပ်ဝင်သွားသည်။ နောက်ကို ဆုတ်လိုက်သဖြင့် မီးနှင့် ပိုဝေးသွားသောကြောင့် ကြမ်းကြားမှ လေအေးသည် စိမ့်၍တိုးဝင်လာ၏။ ထိုအအေးဒဏ်ကြောင့် သူ့ခေါင်းကို လုံအောင် စောင်နှင့်ဆွဲဖုံးလိုက်သည်။

ကိုနှောင်းသည် မီးစများကို နေသားတကျဖြစ်သွားအောင် ပြင်ဆင်လိုက်ရင်း

စကားဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ သည်အုပ်စုထဲမှာ ကိုနှောင်းသည် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

“ပြင်သစ်တွေလက်မှာ မော်တော်ကားတွေ ရှိတယ်၊ လေယာဉ်ပျံတွေရှိတယ်၊ အမြောက်ကြီး အမြောက်ငယ်တွေရှိတယ်။ တို့ ဘိုးဘွားတွေလည်း သူတို့ကို မတိုက် နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကောင်တွေကို မြားနဲ့ပစ်ရင် သွေးမထွက်ဘူးကွ”

စောစောပိုင်းက အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော သူတို့အုပ်စု သည် ကိုနှောင်း၏ စကားကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက်ဖြင့် ငြင်းကြခုကြ လုပ်လာသည်။

ပြင်သစ်လူမျိုး ဟူသည်မှာ သာမန်လူသားပင်ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ကို မြားနှင့် ပစ်ပါက သွေးထွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အချို့က ပြောကြသည်။

အချို့ကလည်း ပြင်သစ်များသည် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များနှင့်တူ ကြောင်း၊ သစ်ပင်များနှင့်လည်း တူကြောင်း၊ အမှန်မှာမူ လူမဟုတ်ဘဲ နတ်သိကြားများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးပေါ်သို့ ပျံနိုင်ကြောင်း၊ ရေထဲတွင်လည်း ၎င်းလျှိုးနိုင် ကြောင်း၊ သူတို့ကို မြားနှင့်စူးအောင်ပစ်သော်လည်း သွေးမထွက်ကြောင်း၊ ဘကြီးဆန်း ၏ အဖေ ဦးကုလားသည် ပြင်သစ်များကို မြားနှင့်ပစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ သို့သော်လည်း သူတို့သည် သွေးမထွက်၊ သေလည်း မသေကြောင်းဖြင့် အချို့က ထင်မြင်ချက် ဝင်ပေးကြပြန်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် ၎င်းများအိပ်တန်းထကာ အသံစုံ ကျူးရင့်နေသည့် နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်အထိ သူတို့သည် ငြင်း၍ခုံ၍ ကောင်းနေကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ချစ်ကြီးသည် ခေါင်းကို တစ်ယမ်းတည်းယမ်းကာ ညည်းညူမြဲ ညည်းညူနေ၏။ ကိုညိုပုမှတစ်ပါး ကျန်လူငယ်အများစုက မောင်ချစ်ကြီးနှင့် တစ်သဘောတည်း ရှိနေ ကြသည်။

ကိုညိုပုသည် မီးမသေသေးသော သူ၏ ဆေးတံကို ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသည့် သူ၏ လက်များဖြင့် ပွတ်သပ်နေရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို တတွတ်တွတ် စကားပြော နေသည်။

“ဒီကောင်တွေ သွေးမထွက်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ငါ့ဟာငါ အရင်ဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်မှ ဖြစ်မှာပါပဲ”

မောင်ချစ်ကြီးတို့လူသိုက် ငြင်းခုံ၍ ကောင်းနေကြသည့် ညတုန်းက မလေးယု

သည် သူ့အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ နိုးနေသည်။ မျက်စိကြောင်နေဆဲမှာပင် ညင်းပျောင်းသော တယောသံသည် ဝေးဝေးမှ လွင့်ပျံ့လာသည်။ တောတွင်းရှိ သစ်ပင်များ သစ်ရွက်များအကြားသို့ လေပြည်လေညင်း သုတ်ဖြူးခိုက်တွင် ကြားရ တတ်သော ဂီတသံစဉ်ကဲ့သို့ တယောသံက သာယာငြိမ့်ညောင်းနေသည်။

ကိုညိုပု၏ တယောသံများ ဖြစ်လေမည်လားဟု မလေးယု နားစွင့်နေမိသည်။ ကိုညိုပု၏ လက်သံကို မလေးယု ကောင်းစွာသိပါသည်။ ကိုညိုပု၏ တယောသံကို ကြားရလေတိုင်း အလုပ်ခွင်သို့ စောစောစီးစီးသွားရန် သူ့ကို တိုက်တွန်းနေသယောင် မလေးယု ထင်သည်။ တောင်ယာခင်းသို့ စောစောသွားလျှင် သူ့စိုက်ပျိုးထားသည့် အသီးအနှံပင်များ အကြီးမြန်မည်။ သူ့တယောသံကို ကြားရလေတိုင်း မလေးယု၏ လက်အစုံတို့သည် မိုင်းငင်လိုစိတ်ကြောင့် ရိုးတိုးရွာတဖြစ်လာစမြဲပင်။ ပြီးတော့ သူ့ အသည်းနှလုံးမှာ မေတ္တာစမ်းရေများ စီးဆင်းစမြဲပင်။

ကိုညိုပုသည် စကားဝိုင်းသိမ်းလိုက်သောအခါ အိမ်သို့ပြန်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။ သို့သော်လည်း တစ်မှေးမျှ အိပ်မပျော်။ အိပ်မပျော်သည့်အဆုံး ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာမှ ထခဲ့တော့၏။ တောင်းတစ်လုံးကို နောက်ကျောမှာလွယ်ပြီး တောခုတ်ဓားတစ်ချောင်း ကို လက်မှာကိုင်ကာ မိခင်ဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အမေရေ၊ အိမ်မှာလည်း ဆားကုန်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဒီပိုးကို သွားဝယ်လိုက် ဦးမယ်။ ပြင်သစ်တွေ ရောက်လာပြန်ရင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကိုပဲ အားကိုးပြီး စားနေရဦး မှာ။ ဆားမရှိရင် မဖြစ်ဘူး”

“ပြင်သစ်တွေနဲ့ တို့ကလည်း ကဏ္ဍကောစ ဖြစ်နေတော့ တို့ကို မျိုးပြုတ်အောင် သတ်ပစ်ချင်နေတာ။ အစစအရာရာ သတိထားသွားနော်”

သူ့ကို သတိပေးနေသည့် မိခင်ကိုကြည့်ရင်း ကိုညိုပုသည် မိမိ အန်ခေးသို့ သွားမည့်အကြောင်း အမှန်အတိုင်း ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့စိတ်ကိုသူ မနည်းကြီး ထိန်းလိုက်ရသည်။ အန်ခေးသို့သွားမည့် အကြောင်းရင်းအမှန်ကို သိလျှင် အမေ ငိုချေတော့မည်။

ရွာပြင်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း သူ့လယ်ကွင်းများသို့ရောက်သောအခါ မျက်စိ တစ်ဆုံးတွင် ဝင်းမှည့်နေသည့် စပါးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ချွေးနှင့် ရင်းကာ စိုက်ပျိုးထားသည့် သူ့ပိုင်လယ်ကွင်းများ ဖြစ်သည်။ စပါးများ အလွန် အောင်မြင်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကိုညိုပု ရင်ထဲမှာ ဒေါသအစိုင်အခဲများ

ကြီးထွားလာသည်။

“ငါ့အမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တဲ့ ခွေးမသားတွေ၊ သွေးမထွက်ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်တွေ တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ သွေးထွက်တဲ့အထိ ငါ တိုက်ပြမယ်”

*

ဘာလန်းရွာကို ပြင်သစ်များ အနိုင်ရခြင်းသည် မိမိတို့၏ အိမ်တံခါးပေါက်ကို ဖွင့်ခြင်းနှင့်အတူတူဖြစ်ကြောင်း ကိုမောင်စစ် ပြောသောစကားသည် မှန်လွန်းလှ၏။

ပြင်သစ်တို့သည် ဘာလန်းရွာကို အနိုင်ရပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကောင်ဟွာရွာကို တိုက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ဘာလန်းရွာသားများကိုပင် အတင်းအဓမ္မ လမ်းပြခိုင်းကြသည်။ ပထမတွင် ဘာလန်းရွာသားများက ငြင်းဆန်ကြပါသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင် အားမတန် မာန်လျှော့ကြရစေခြင်းဖြင့် ပြင်သစ်တို့၏ စေသည့် ကျွန် ထွန်သည့်နွားပမာ ဖြစ်ကြရတော့သည်။

စပါးများ စုံစုံညီညီ ရိတ်သိမ်းအပြီး၊ ရွာတွင်းရှိ စပါးကျီးများမှ အပြည့်အသိပ် စပါးသိုလှောင်အပြီးမှာပင် ကောင်ဟွာရွာသို့ ပြင်သစ်များ ရောက်လာကြတော့သည်။

တစ်မနက်ခင်း ရွာသူရွာသားတို့ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်နေခိုက်မှာပင် သေနတ်သံများကို စတင်ကြားရတော့သည်။

ဘေးအန္တရာယ်သည် သူတို့ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာချေပြီ။ ပြင်သစ်တို့ လာကြပြီ။

သေနတ်သံများသည် စောစောပိုင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြစ်၏။ တစ်စတစ်စနှင့် နီးလာသည်။ သေနတ်သံမျှသာမက အမြောက်သံများပါ ရောစွက်လာသည်။

ရွာသူရွာသားများခမျာ အိမ်တွင်းရှိ ပစ္စည်းပစ္စယများကို သယ်ဆောင်ပြေးချိန်မရ။ ဝက်များ ကျွဲများကို ဆွဲခေါ်သွားချိန်မရ။ ယုတ်စွအဆုံး အဝတ်အစားမျှကိုပင် သိမ်းဆည်းယူငင်နိုင်ခြင်းမရှိကြချေ။ ဆန်တစ်တောင်းမျှကိုပင် အနိုင်နိုင်သယ်ကာ ချူလေးတောင်ဆီသို့ ပြေးကြရသည်။

ကိုညိုပု၏အမေသည် သားငယ်ကို ကျောပိုးပြီး အဝတ်နှင့် သိုင်းချီလိုက်၏။ နဂိုက ခပ်ကုန်းကုန်းခါးသည်ပို၍ ကိုင်းသွားသည်။ အဘွားအိုသည် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။ မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သို့ယူရမည်ဟုပင် မသိနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ထုံးအိုးကို ပြေးဆွဲကာ ပါးစပ်မှ

လည်း သံကုန်အော်နေသည်။

“ဟဲ့ ညိုပု၊ ဒီဆန်တောင်းကို သယ်ခဲ့စမ်း။ မြန်မြန်လုပ်ပါဟဲ့။ ဒီတစ်ချိတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းကြပါပြီတော်။ ဒီအိမ်လည်း ပြာကျတော့မှာပါပဲ။ မွေးထားသမျှ ဝက်တွေ ဆန်တွေလည်း ကုန်မှာပါပဲ။ ဘုရား ဘုရား”

ကိုညိုပုသည် လေးနှင့်မြားကိုကိုင်ကာ ဓမ္မာရုံမှ ပြန်ရောက်လာခါစ ဖြစ်သည်။ အမေ ပြောသည့်အတိုင်း ဆန်တောင်းကိုသယ်ကာ လှေကားမှ ဒရောသောပါး ဆင်းလာပြီး အနီးရှိ ကိုမောင်စစ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ မောင်စစ်၊ မင်း ဒီဆန်တောင်းကို သယ်ပြီး အမေနဲ့လိုက်သွား”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ နေခဲ့မယ်၊ ပြင်သစ်တွေကို တိုက်မယ်”

“ဟာ မဟုတ်တာဘဲ ကိုညိုပုရာ၊ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ”

သို့သော်လည်း ကိုညိုပုသည် ကိုမောင်စစ်၏လက်တွင်းသို့ ဆန်တောင်းကို ထည့်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ကိုညိုပု၏ တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးအစုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မိမိတားသော်လည်း အချည်းနှီး ဖြစ်မည်ကို ကိုမောင်စစ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ အခြားရွာသားများနှင့်အတူ ရွာပြင်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ရွာထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ကိုညိုပု၏ မိခင်သည် သားဖြစ်သူကို မတွေ့သောကြောင့် သောကရောက်သွားရှာသည်။ သောကနှင့်အတူ မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ သားဖြစ်သူကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ခေါ်တော့သည်။

“ညိုပုရေ... ဟေ့ ညိုပု”

မိခင်၏ အော်ဟစ်ခေါ်သံကြောင့် ကိုညိုပုသည် ရွာထိပ် မိခင်ရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာ၏။

“သွားအမေ သွား၊ ဘာမှမပူနဲ့။ မောင်စစ်ကို ဆန်တောင်းသယ်ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်တော့ မလိုက်သေးဘူး။ ပြင်သစ်တွေကို ပြန်တိုက်လို့ ရ၊ မရ စောင့်ကြည့်ဦးမယ် အမေ။ အမေသာ သွားနှင့်ပါ။ ဒီကောင်တွေ သွေးထွက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် တိုက်ကြည့်မယ်။ ပြီးတော့ အမေတို့ဆီ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မပူနဲ့ အမေ”

ကိုညိုပုသည် သူ့အမေ စိတ်မပူရန်တတွတ်တွတ် ပြော၏။ သူ အန်ခေးက

ပြန်လာကတည်းက သူ့အမေ ညစဉ်ငိုခဲ့ရသည်။ သူ့သားကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဖျောင်းဖျ ခဲ့သည်။

“သားရယ်၊ အမေ့ကို သနားပါဦး။ အမေ့ကို အမှန်အတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ မပြော တာလဲ။ အမေ့ကို သတိမပေးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ အန်ခေးကို သွားတာလဲ။ သူတို့ကို မထောက်ခံတဲ့လူ မှန်သမျှကို ထောင်ထဲထည့်နေတာလည်း ငါ့သား သိလျက်သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အန်ခေးကို သွားရတာလဲ။ ငါ့သားဟာ ပြင်သစ်ကို ထောက်ခံတဲ့လူလည်း မဟုတ်ဘူး” စသည်ဖြင့် မနားတမ်း ပြောလေ့ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ ပြင်သစ်တွေကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော် ထောက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်ခေးကိုသွားပြီး ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်လေ့လာကြည့်တာပါ။ ဒါမှ နောင်ကျရင် သူတို့ကို ကျွန်တော်ပြန်တိုက်နိုင်မယ် မဟုတ်လား။

ဒီကောင်တွေရဲ့လက်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အမြောက်ကြီးငယ် တွေ၊ မော်တော်ကားတွေ၊ လေယာဉ်ပျံတွေ ရှိနေတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေ ဟာ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ရှိတဲ့ နတ်သိကြားတွေဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူတွေပါပဲ။ ဒီကောင်တွေဟာ သွေးထွက်မထွက်သိရအောင် တစ်နေ့ကျမှ ကျွန်တော် မြားနဲ့ပစ်ပြမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ သားရယ်၊ သူတို့ကို မင်းကိုယ်တိုင်တိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး အမေ၊ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော်က အရင်စပြီးတိုက်ပြမှ ကျန်တဲ့ရွာသားတွေပါ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာကြတော့မှာပေါ့” စသည်ဖြင့် ခေါင်းမာစွာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

ယခု ပြင်သစ်များ တကယ်ရောက်လာကြပြီ ကိုညိုပုသည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း ပြင်သစ်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်တော့မည်။

အမေသည် သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သားဖြစ်သူသည် ကောင်းစွာ လူလားမြောက်နေပြီ။ မိမိထက်လည်း ခေါင်းတစ်လုံးသာသာ ပိုမို အရပ်ရှည် လျက်ရှိပြီ။ လူငယ်များ နားဝင်လက်ခံလာအောင် မိမိတို့လူကြီးများအနေဖြင့် နားချ၍ လွယ်ကူနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိသည်။

ထိုမျှမက သား၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တုတ်ခိုင်မာကျောသည့် မေးရိုး ကြီးများကို သတိပြုမိသည်။ သူ့အဖေသည်လည်း ဤကဲ့သို့သော မေးရိုးကြီးများဖြင့် အလွန်ခေါင်းမာတတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ယုံကြည်မိပြီဆိုလျှင် အလွယ်တကူဖြင့်

ကန့်ကွက်၍ မရစဖူးချေ။

အမေသည် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အခြားရွာသားများနှင့်အတူ တောတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းရန်အတွက် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ရင်မှဖြစ်သည့် သားအတွက် ရတက်မအေးနိုင်သောကြောင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကာ အော်၍ မှာမိအောင် မှာလိုက်သေးသည်။

“မောင်ညိုပုရေ အစစအရာရာ သတိထားပါ သားရယ်။ ရှေ့ကိုချည်း လောကြီးမနေနဲ့။ အန္တရာယ်ကြီးရင် ကိုယ့်ပြေးလမ်းကိုလည်း ကိုယ်ကြည့်ထားနော်”

ဓမ္မာရုံထဲမှာ ထိုင်ပြီးရန်သူအလာကို ကိုညိုပု စောင့်နေသည်။ နေလည်းအတော် မြင့်ပြီ။ ဓမ္မာရုံရှေ့ရှိ သရက်ပင်ထိပ်ဖျားကို နေရောင်ထိုးနေပြီ။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ရန်သူအလာကို စောင့်နေသည်။ သရက်ပင်ထိပ်ဖျားမှ နေရောင်သည် အကိုင်းများပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပင်စည်တစ်ခုလုံးကို နေရောင်လွှမ်းထားပြီ။

သေနတ်သံများ တစ်စတစ်စဖြင့် ကျလာသည်။ ပြင်သစ်များ အခြားလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြလေပြီလားဟု ကိုညိုပု တွေးနေမိသည်။ ထိုအတိုင်းသာ ဆိုပါက ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မာရုံထဲမှထွက်ပြီး သီအုန်းစမ်းချောင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

စူးစူးဝါးဝါး အနံ့တစ်မျိုးကို သူရလိုက်သည်။ ကိုညိုပုသည် ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ကျားများဖြစ်လေမည်လားဟု သူ စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် တောင်စောင်းမှ ကျောက်ခဲတစ်ခဲ လိမ့်ဆင်းလာကာ သူ့ကျောကို လာထိသည်။ ကျားမဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤအနံ့နှင့် ဤအသံသည် ပြင်သစ်သာလျှင် ဖြစ်ရမည်။ သူတို့၏အနံ့သည် ကျားနံ့ကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါး ဆိုးလှ၏။ အန်ခေးသို့ သွားစဉ်တုန်းက ဤကဲ့သို့သော အနံ့မျိုးကို ကိုညိုပု သတိထားခဲ့မိဖူးသည်။

သူသည် နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ကာ ပြေးရန်ကြံလိုက်၏။ ပတ်လည်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ လောက်လောက်လားလား ချုံတစ်ခုမျှ မတွေ့ရ။ ကွယ်စရာ ကပ်စရာ ကြီးကြီးမားမား သစ်ပင်တစ်ပင်မျှ မတွေ့။ မြက်တောထူထူကြီးများကိုသာ တွေ့ရသည်။ ပြင်သစ်များကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အကာအကွယ်ယူဖို့ သစ်ပင်

ကြီးကြီးတစ်ပင်လိုသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ချုံကောင်းကောင်းသော် လည်းကောင်း၊ ကျောက်တုံးကောင်းကောင်းသော် လည်းကောင်း တစ်ခုခု လိုနေသည်။

အကာအကွယ်ကောင်းကို ရှာမရတော့သည့်အဆုံးတွင် ကိုညိုပုသည် ရွာဘက် သို့ ပြန်ပြေးခဲ့ကာ ပင်စည်ကောင်းသည့် သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေလိုက်သည်။ သူသည် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ရင်း လေးနှင့်မြားကို အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်၊ နောက် သုံးယောက်၊ လေးယောက်၊ ဆယ်ယောက်။

သူတို့ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကိုညိုပု စိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြင်သစ်စစ်သား များက သူ့ကိုမမြင်၊ သူတို့သည် ပွင့်နေသည့် တံခါးများမှ အိမ်များအတွင်းသို့ လှမ်း ကြည့်ကြသည်။ သစ်ပင်များ၊ ချုံပုတ်များကို မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့် ကြသည်။ အရာရာသည် သူတို့အတွက် စိမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အထိတ် တလန့် ဖြစ်နေကြ၏။

ကိုညိုပုသည် လေးနှင့်ပစ်တော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ပြီးတော့မှ သူ့စိတ် ကို သူထိန်းကာ လေးကိုအောက်သို့ ငိုက်လိုက်သည်။ ကိုမောင်စစ်၏ စကားကို သူ ပြန်ကြားနေသည်။ ပြင်သစ်များသည် သွေးထွက်ပါမည်လော။ မိမိ လေးဖြင့်ပစ်သော် လည်း မသေခဲ့သော် သူတို့လက်မှ လွတ်မြောက်အောင် မည်သို့ ပြေးရမည်နည်း။

ပြင်သစ်စစ်သားများသည် ဓမ္မာရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။ အတွင်းမှ ကွဲသံ ရှသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အိုးကြီး၊ အိုးငယ်များကို ရိုက်ခွဲနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့ကို အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ ပစ်ထုတ်နေကြသည်။

ကိုညိုပု တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ဓမ္မာရုံအတွင်းသို့ ပြေး ဝင်သွားကာ တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပြင်သစ်စစ်သားတစ်ယောက် ခေါင်းပေါ်လာကာ ပတ်ဝန်းကျင် ကို ဂရုတစ်စိုက် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဓမ္မာရုံပေါ်မှ ဆင်းကာ ကိုညိုပု ပုန်းနေ သည့် သရက်ပင်ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဦးတည်လာနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးကပ်လာ၏။ ကိုညိုပုကလည်း သူ့ကိုပင် မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ပြင်သစ်စစ်သားသည် သူ့ကို မမြင်၊ အန္တရာယ်မရှိသည့်အလား မတွန့်မဆုတ် လာမြဲလာနေသည်။

အကျီမရှိသော သူ့ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အမွှေးများထူထဲစွာ ပေါက်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် အပြာရင့်ရောင်ပေါက်နေကြ၏။ ဆံပင်က အညိုရောင်သန်းသည်။ ထူးဆန်းသော တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတစ်ကောင်နှင့် ဘာမှမခြားနားချေ။

ကိုညိုပုသည် ကျားပစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ ပြင်သစ်သည် ကျားနှင့်အတူတူပင်။ ယခု ထိုကျားသည် သူနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့သို့တိုးလိုက်လျှင် သူ့ကို မြင်တော့မည်။ ထိုကျား၏ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် မိုးပေါ်သို့ ထောင်နေ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဝမ်းဗိုက်ကိုသာ ကိုညိုပု မြင်နေသည်။ သူသည် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့။ ဝမ်းဗိုက်ကို ချိန်ရွယ်ပြီး မြားနှင့်ပစ်လိုက်သည်။

မြားသည် ပြင်သစ်၏ ဝမ်းဗိုက်အလယ်တည့်တည့်သို့ စူးဝင်သွား၏။ နောက်ထပ် ဆက်မပစ်ဘဲ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ စစ်သား၏ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သည် လွင့်စဉ်ကာ လွတ်ကျသွား၏။ ခန္ဓာကိုယ်သည် လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျသွားကာ ဒဏ်ရာရသော ကျွဲတစ်ကောင်ကဲ့သို့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ထိုအော်သံကြောင့် အခြားပြင်သစ်စစ်သားများ ပြေးထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်မဟုတ်၊ နှစ်ယောက်မဟုတ်၊ တစ်ပြုံကြီး ပြေးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုညိုပုရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုများ ကြီးစိုးလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပုန်းအောင်းနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးထွက်မထွက်ကို ကြည့်ချင်သေးသည်။

ဒဏ်ရာရသော ပြင်သစ်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လန်လဲကျလျက်ရှိ၏။ သူ ပစ်လိုက်သောမြားကလည်း ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်မှာ စူးဝင်နေသည်။ ဝမ်းဗိုက်သားသည် မိုးနှင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသည်။ သို့သော် သွေးတစ်စက်မျှ ထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အဘယ်ကြောင့် သွေးမထွက်သနည်း။ အများပြောကြသည့် စကားသည် မှန်လေပြီလော။ အခြား ပြင်သစ်တစ်ယောက်က ဒဏ်ရာနှင့် လဲနေသူ၏ ဝမ်းဗိုက်မှ မြားကို ဆွဲနုတ်လိုက်သည်။

အလားလား၊ ရဲရဲနီသော သွေးတို့သည် ငေါက်ခနဲ ပန်းထွက်လာသည်။

နည်းနည်းကလေး မဟုတ်။ မြောက်မြားစွာသော သွေးများ ဒလဟော ပန်းထွက် နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူဖွေးသော ဝမ်းဗိုက်ပြင်တစ်ခုလုံးသည် နီရဲသောသွေးတို့ ဖြင့် ခြင်းခြင်းနီချေပြီ။ ထိုမျှမက ကိုညိုပုတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ကောင်ဟွာရွာ၏ မြေကို လည်း ပြင်သစ်သွေး စွန်းချေပြီ။

ကိုညိုပုသည် ပုန်းအောင်းနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ နောက်မှ ပြင်သစ်များ၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ပြေးပြီ... ပြေးပြီ၊ လိုက်... လိုက်”

နောက်ဘက်မှ သေနတ်သံများကို ကြားရသည်။ မော်တာပေါက်ကွဲသံများပါ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်တို့သည် သူ့ဘယ်ဘက်မှလည်း လွင့်ပျံထွက်သွား၏။ ညာဘက်မှလည်း ဖြတ်သန်းကျော်ထွက်သွား၏။ မော်တာကျည်ဆန်တို့သည်လည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပေါက်ကွဲကြ၏။

သို့သော် ကိုညိုပုသည် တောတွင်းသို့ အောင်မြင်စွာ ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ သစ်ပင် များကို အကာအကွယ်ယူရင်း မြေလိမ်မြေကောက် ပြေးခဲ့သဖြင့် ကျည်ဆန်ကို ရှောင်နိုင် တိမ်းနိုင်ခဲ့ချေသည်။ သစ်ရွက်များပြတ်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တဖွဲဖွဲ ကျလာသည်။

မနားတမ်းပြေးခဲ့ရင်းဖြင့် သေနတ်သံများ စဲသွားသည်။ ယာယီအားဖြင့်တော့ ဘေးလွတ်ရာသို့ ရောက်လာပြီဟု သူ့သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ညဘက်သို့ လုလာပြီဖြစ်သဖြင့် မှောင်ရီသန်းလာပြီ။ ငှက်အပေါင်းတို့လည်း အိပ်တန်းတက်ကြပြီ။ ပြင်သစ်တို့သည် ကောင်ဟွာရွာတွင်းမှာပင်ဆက်လက် စခန်းချနေကြသေးသည်။ ကိုညိုပုသည် တောင်တန်းများဆီသို့ ဦးတည်သွားရင်း သူ့ ရွာသားများကိုရှာ၏။ သူ့ လျှောက်ခဲ့ရသည့် ခရီးသည် အလွန်ရှည်လျားလှပြီ။ သို့သော်လည်း ရွာသားတစ်ယောက်တလေကိုမျှ မမြင်တွေ့ရသေး။

သူသည် လယ်ယာဘက် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြည့်၏။ တစ်ယောက် တလေကိုမျှမတွေ့။ လက်ဝဲဘက်လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းလိုက်ပြန်သည်။ တစ်စုံ တစ်ဦးကိုမျှ မမြင်ရ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခြေသံလိုလို ကြားမိသည်။ ရွာသားများအထင်ဖြင့် စောင့်ကြည့်သည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဟိန်းသံကိုကြားရသည်။ ရွာသားမဟုတ် ပါ။ လူသားစားသည့် ကျားနှင့် တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လွတ်ရာ သို့ ရှောင်ခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်နေကုန် ပြေးခဲ့လွှားခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်းလှပြီ။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်တစ်ပင်

အောက်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး သစ်မြစ်ကို ခေါင်းအုံးလိုက်သည်။ မြက်ခြောက်များကို မျက်နှာပေါ်သို့ ဖုံးအုပ်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ပြန်နိုးပြန်သည်။ တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင် အဖော် မပါဘဲ အိပ်၍ မဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်သည်။ ပြင်သစ်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက် မသေဘဲ ကျားစာဖြစ်သွားမည်။ ထိုအခါတွင် ပြင်သစ်များသည်လည်း အခြားသော လူသားများကဲ့သို့ပင် သွေးထွက်ကြောင်း၊ သေလည်း သေတတ်ကြောင်း သူ့ရွာသား များကို ပြန်ပြောမည့်သူ ရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပြင်သစ်များသည် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်ရှိသော နတ်သိကြားများ မဟုတ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်ညပတ်လုံး မနားတမ်း လျှောက်ခဲ့သည်။

ယခုသူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ပြီ။ ပြင်သစ်များ အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိပြီ။ မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းများ၊ ဆန်စပါးများကို ပြင်သစ်များက မတရား ခိုးဆိုး လုယက် တိုက်ခိုက်ယူနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပြီ။ ထိုဘေး ဒုက္ခများကို ခံစားနေကြရသည့် မိမိအမေအိုနှင့်အတူ ဘဝတူ ရွာသူ ရွာသားများကို လည်း သနားကရုဏာ သက်မိပြီ။

အမေအို ဘယ်အရပ်သို့ ရောက်နေပြီနည်း။ မိမိအတွက် မည်သူတွေ မျက်ရည် ကျနေကြပြီနည်း။ မိမိချစ်သူ မလေးယု ဘယ်မှာရှိသနည်း။ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ သူတို့ လွတ်မြောက်ကြပါ၏ လော။

တစ်ညလွန်မြောက် တစ်မိုးသောက်ခဲ့ပြီ။

ကိုညိုပုကား မနားတမ်း ဆက်လက်လျှောက်မြဲပင်။

နှင်းများကွဲပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာမြင်ရပြီ။ ကိုညိုပုကား ဆက်လက် လျှောက်မြဲပင်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စမ်းချောင်းရေစီးကြောင်းအတိုင်း မျောပါလာသည့် သစ်ရွက် စိမ်းများကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိ၏ ရွာသားများပင် ဖြစ်ရမည်ဟု တထစ်ချ တွက်လိုက်သည်။

မှန်ပါသည်။ ကလေးလေးငါးခြောက်ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ ရွာသားများ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးကြတော့သည်။ အချို့ကလည်း နီးရာချုံ့ဖုတ်

အတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပုန်းအောင်းကြသည်။ ကိုညိုပုသည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဝိုင်း၍ ပါးစပ်တွင်တော့ကာ အသံကုန် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“မပြေးကြနဲ့၊ မပြေးကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် ညိုပုပါ။ ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး။”

ထိုအခါကျမှ ပြေးသူများ ရပ်ကာ ပြန်လှည့်လာကြ၏။ ချုံပုတ်များအတွင်း ပုန်းအောင်းနေကြသူများ ချုံပြင်သို့ ထွက်လာကြသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဟုတ်တယ်ကွ၊ အစ်ကိုညိုပုကွ”

“အမေရေ ဟောဒီမှာ အစ်ကိုညိုပုကြီး ပြန်လာပြီ။ မငိုနဲ့တော့ အမေရေ။ အစ်ကိုညိုပုကြီး ပြန်ရောက်ပြီ”

“အောင်မလေး အစ်ကိုညိုပုရယ်။ သေနတ်သံတွေ၊ မော်တာသံတွေကြားလို့ ကျွန်တော်တို့က ကိုညိုပုတော့ ကိစ္စများပြီထင်နေကြတာ။ ကျုပ်တို့ဖြင့် ငိုလိုက် ကြရတာများ။ မျက်လုံးတွေတောင် ရောင်နေပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြဟစ်ကြ ပြောကြဆိုကြရင်းဖြင့် ကိုညိုပု ပတ်လည်သို့ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ကိုညိုပု၏ မိခင်လည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူတို့သားအမိကို ရွာသူရွာသားများက ကရုဏာမျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“အမေနဲ့ ရွာသူရွာသားများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြင်သစ်တစ်ယောက်ကို လေးနဲ့ ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မြားဒဏ်ရာကြောင့် အဲဒီပြင်သစ်ဟာ သွေးလည်းထွက်ပါ တယ်။ သေလည်းသေပါတယ်။ ပြင်သစ်တွေဟာ နတ်သိကြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင် တွေကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်နိုင်ပါတယ်”

ကိုညိုပု၏ စကားကို လူငယ်များက စိတ်ဝင်စားစွာ၊ တက်ကြွစွာဖြင့် နားစိုက် ထောင်ကြသည်။ မောင်ချစ်ကြီးကမူ စကားဝိုင်းဘေးမှ ရပ်ရင်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ် နေသည်။

“အစ်ကိုညိုပု အမှန်တွေ ပြောနေတာလားဗျာ”

လူငယ်များက မောင်ချစ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မဟာနဖူးပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဦးလေးပါ ရောက်လာကာ လူငယ် များကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားပြီး ကိုညိုပုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ကိုညိုပုပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်ကာ...

“ဟေ့ မောင်ညိုပုဟာ ဘယ်တုန်းက မမှန်တာ ပြောဖူးလို့လဲကွ။ အခု သူပြော

တာကို မင်းတို့ ကောင်းကောင်းနားထောင်ကြ” ဟုဝင်ပြောလိုက်သည်။

မောင်ချစ်ကြီးသည် ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားကာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်တွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်ကျွန်ညနေသည့် ပြောဆိုသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ ဦးလေးပါ၏ မှတ်ချက်ချသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“မောင်ညိုပုလုပ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါသဘောတူတယ်။ အခုဆိုရင် ပြင်သစ် တစ်ယောက် သေသွားပြီ။ ဒါကြောင့် တို့ကောင်ဟွာရွာအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ရန်ငြိုး သို့တော့မယ်။ ဒါကြောင့် တို့ရွာနဲ့ ပိုပြီးဝေးတဲ့ အရပ်မှာပဲ တို့သွားနေကြတော့မယ်”

“ကျွန်တော်တော့ မသွားချင်ဘူး ဦးလေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်ဟွာရွာကိုပဲ ပြန်ချင်တယ်။ ပြင်သစ်တွေလာရင် ကျွန်တော်တို့ ရွာထဲက လူငယ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ပြန်တိုက်ရမယ်” ဟု ကိုညိုပုက ပြန်ပြောသည်။

မောင်ချစ်ကြီး မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ သူသည်လည်း ရွာနှင့် ဝေးရာ အရပ်သို့ မသွားချင်။ ကောင်ဟွာရွာသို့သာ ပြန်ချင်သည်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်နေရင်း ဖြင့် စိတ်ကြိုက်ဝါးများကို ရှာဖွေခုတ်ယူကာ ပတ္တလားကို စိတ်ကြိုက်လုပ်နိုင်မည်။ ပလွေများကိုလည်း စိတ်ကြိုက် ဖောက်နိုင်မည်။ ပြီးတော့ သီအုန်း စမ်းချောင်းဘေးတွင် သွားထိုင်ကာ ဂီတရေလျှင်ကြောမှာ မျောနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် မောင်ချစ်ကြီးသည်လည်း ကိုညိုပုကဲ့သို့ပင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ကောင်ဟွာရွာနှင့် ဝေးရာသို့ မသွားချင်။

*

ရွာသားအားလုံးတို့သည် တစ်တောင်တစ်တောင်ဖြင့် ငါးရက်လုံးလုံး ခရီးကြမ်းကြီးကို နှင်ခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့ကုန် လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရောက်ရာအရပ်တွင် စခန်းချကြသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသူများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးများက အိပ်စက်အနားယူကြသည်။ ကိုညိုပုနှင့် လူငယ်များက ရန်သူဘေး၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်ဘေးမှ ကင်းဝေးစေရန် ကင်းစောင့်ပေးကြသည်။

ဦးလေးပါသည် ညစဉ်ညတိုင်း ကိုညိုပုနှင့် စကားလာပြောလေ့ ရှိ၏။ ဦးလေးပါ၏ ဇနီးသည် မကြာသေးမီကမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ အရွယ်မရောက် သေးသော သားငယ်ကလေးတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ ထို မိတဆိုးသားငယ်ကလေးကို သူသွားလေရာ ကျောပိုးပြီး သွားနေရသည်။

သူတို့ရွာသားများ၏ ရှေ့ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ကြသည်။ ကောင်ဟွာရွာ သို့မူ သူတို့ပြန်၍ မဖြစ်ကြတော့။ အစစအရာရာတွင်လည်း အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပြီး မဖြစ်ကြသေး။ လက်စားချေသည့်အနေဖြင့် ပြင်သစ်များက သူတို့အားလုံးကို သတ်ပစ် မည်သာ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အဝေးကြီးကို သွားကြရမှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ဦးလေး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ”

“ဘာလန်း၊ ကုန်းမာ၊ ဒေးတာ၊ ငါးဂျိုးနဲ့ ဟာရိုးရွာတွေအားလုံးလည်း ပြင်သစ် ဆီမှာ အညံ့ခံလိုက်ကြပြီ။ အခုဆိုရင် ချူလေးတောင်တစ်ဝိုက်မှာ ကုန်းခါးရယ်၊ ဟာနန်း ရယ်၊ ကောင်လီရယ်ပဲ ပြင်သစ်ကို အညံ့မခံဘဲ ကျန်နေတော့တယ်။ ဒါကြောင့် တို့ ကောင်ဟွာရွာဟာလည်း အဲဒီရွာတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာတည်ပြီးမှ တို့ရပ်တည်နိုင် မယ်။ တို့ချည်းပဲ ထီးထီးကြီးနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဦးလေးပါသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။

“ဒါကိုလည်း တို့အားလုံး သဘောတူကြပါတယ်။ ရန်သူနဲ့ဝေးရာမှာ ရွာတည် ပြီး လေးတွေ၊ မြားတွေ လုပ်ကြရမယ်။ ပြင်သစ်လာရင် တိုက်ကြရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးသားက သိပ်ငယ်လွန်းနေတယ် မောင်ညိုပုရယ်။ သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ပြင်သစ်ကို ထွက်တိုက်ဖို့ ဦးလေးအဖို့တော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဦးလေးအနေနဲ့ တခြား ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဦးလေးနဲ့ သင့်တော်တာကို မညည်းမညူ လုပ်ပါ့မယ်”

“လူငယ်တွေကို လေးတွေ၊ မြားတွေ လုပ်ခိုင်းရမယ်။ ဦးလေးက အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား၊ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား။ ဒါကြောင့် ဦးလေးပြောသမျှ၊ ခိုင်းသမျှကို လူငယ်တွေက နားထောင်ကြမှာပါ”

ကိုညိုပု၏ စကားကို ဦးလေးပါ သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တာဝန် ကို သူ ထမ်းဆောင်ရန် ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သားငယ်ကို ကျောပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း လုပ်ငန်းစရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ကိုညိုပုသည် ဦးလေးပါ၏ ဘေးမှာရပ်ရင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ သူတို့သည် ပြင်သစ်များကို တိုက်ကို တိုက်ရချေတော့မည်။ တိုက်နိုင်သည့် အခြေအနေသို့လည်း ရောက်လာသည်။

စမ်းချောင်းရေသည် သူ့ခြေထောက်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြီး စီးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုရေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့အနီးမှာ နောက်ကျိပြီး၊ အဝေးမှာ ကြည်နေပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် စမ်းချောင်းရေကို စူးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း သူ့အတွေးသည် အခြားသို့ ရောက်နေ၏။

ကုန်းခါးရွာနှင့် နေ့တစ်ဝက် ခရီးခန့်အကွာ စမ်းချောင်းတစ်ခု၏ နံဘေးတွင် သူတို့၏ ရွာသစ်ကလေးကို တည်ဆောက်လိုက်ကြသည်။ ထိုရွာသစ်ကလေးတွင် ကောင်ဟွာရွာသားတို့ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် တစ်နှစ်ကြာမျှ အေးအေးချမ်းချမ်း နေခွင့်ရခဲ့ကြလေသည်။

*

ကိုညိုပုသည် ခြေတံရှည်အိမ်တစ်လုံး၏ အောက် အမှောင်ထဲမှာ ရပ်နေမိသည်။ ကလေးများ၏ အော်ဟစ်ငိုယိုသံကိုလည်း သူ ကြားနေရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားထိခိုက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဒေါသစိတ်တို့သည်လည်း တဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။

ဦးလေးပါ၏သားငယ် မောင်ထွန်းအကြောင်းကို သူစဉ်းစားနေမိသည်။ မောင်ထွန်းသည် မိတဆိုးလေးဖြစ်၏။ မိခင်နို့ကို ငတ်ခဲ့ရသော ကလေးဖြစ်၏။ သူ နို့ဆာသည့်အချိန်တိုင်းတွင် သူ့အဖေသည် ပြောင်းဖူးနုများကို ဝါးကာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကျွေးပြီး ပိုးမွေးသလို မွေးခဲ့ရသည့်ကလေးဖြစ်သည်။

ဦးလေးပါသည် မောင်ထွန်းကို ပက်လက်သိပ်ကာ ပြောင်းဖူးကိုဝါးပြီး ခွံ့လေ့ရှိ၏။ ပြောင်းဖူးရည်တို့သည် မောင်ထွန်း၏ မေးစေ့ကလေးပေါ်မှတစ်ဆင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းသွားတတ်၏။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လက်ကြီးများဖြင့်လည်း မောင်ထွန်းကလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ ကြက်မကြီးက ကြက်ကလေးများကို အတောင်ဖြင့် ဖြန့်ကြက်ထားသည်နှင့် တူပါသည်။ သို့သော်လည်း မိခင်၏ မေတ္တာမျိုးကိုမူကား ထိုကလေးငယ် မရရှာပါချေ။

“ဦးလေးပါ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ၊ အခုလို ညမျိုးဆိုရင် မောင်ထွန်းကလေး ငိုလှရောပေါ့။ ဦးလေးပါက ဘယ်လောက်ချော့ချော့ မောင်ထွန်းကလေးကတော့ အငိုရပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလွန်ယုတ်မာတဲ့ ခွေးမသား ပြင်သစ်တွေ”

ကိုညိုပုသည် စိတ်ကူးနေရုံသာမဟုတ် နှုတ်ဖျားမှလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေမိသည်။

ဦးလေးပါသည် ယနေ့မနက်ပင် သူ့သားနှင့်အတူ အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။

လွန်ခဲ့သောလက ကုန်းလယ်ရွာသို့ ပြင်သစ်များ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာသူ ရွာသားတို့သည် ပြင်သစ်တို့ထံတွင် အညံ့မခံကြဘဲ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထွက်ပြေးခဲ့ကြ ၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ မတတ်သာတော့ဘဲ အညံ့ခံကာ ပြင်သစ်တို့၏ ချွေးတပ်ဆွဲခြင်း ကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ကြသည်။

ယနေ့ နံနက်ပိုင်းကမူ ကောင်ဟွာရွာ၏ လယ်ကွင်းများအတွင်းသို့ ပြင်သစ်များ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က ဆားဝယ်ရန်အတွက် ကုန်းခါးရွာသို့ ကိုညိုပု သွားနေသည်။ ရွာသို့အချိန်မီ ပြန်ရောက်မလာနိုင်ခဲ့။ ရွာရှိလူငယ်များသည် လေးမြားတို့ဖြင့် အစွမ်းရှိသမျှ ခုခံကြပါ၏။ သို့သော်လည်း ပြင်သစ်တို့၏ ခေတ်မီလက်နက်များဖြင့် အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြရသည်။

ဦးလေးပါနှင့်သား မောင်ထွန်း၊ မအုန်း၊ ကိုဘဂျမ်းနှင့် ကိုသီဟတို့ အဖမ်းခံကြရ သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ပြင်သစ်တို့ ပို့ခိုင်းသည့် ရာဇသံကို ကုန်းလယ်ရွာသားတစ်ဦးက ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ထိုရာဇသံတွင်...

ကောင်ဟွာရွာသား ငါးဦးကို မိမိတို့ပြင်သစ်များက ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသည့် ရွာသားအားလုံး မိမိတို့ထံ လက်နက် ချမည်ဆိုပါက ယခု ဖမ်းထားသည့် ရွာသားငါးဦးစလုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်။ လက်နက် မချလျှင် ယခုဖမ်းထားသူများအားလုံးကို ခေါင်းဖြတ်ကာ ကွပ်မျက်ပစ်မည် စသည်ဖြင့် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ကိုညိုပုနှင့်အတူ ဘကြီးဆန်း၊ ကိုမောင်စစ်၊ မောင်ချစ်ကြီးနှင့် မတူးတို့ ရပ်နေ ကြသည်။

“ဘကြီးပြောမယ် မောင်ညိုပု၊ ကိုပါ သေတာကို ငါ မလိုလားဘူး။ မောင်ထွန်း သေမှာကိုလည်း ငါအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် တို့လက်နက်ချကြမှဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အယောင်ဆောင် လက်နက်ချတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဘကြီးဆန်း၏ စကားကို နားထောင်ရင်း ကိုညိုပု၏ စိတ်များ လှုပ်ရှားနေ သည်။

“လက်နက်ချတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

“ကိုပါရယ်၊ မောင်ထွန်းကလေးရယ်၊ မအုန်းရယ်၊ မောင်ဘဂျမ်းရယ်၊

မောင်သီဟရယ် အသတ်ခံကြရမယ်ဆိုရင် မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိမလဲ”

ကိုညိုပု အဖြေမပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့်လည်း နှုတ်ခမ်းကိုသာ ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မီးကဲ့သို့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေ သည်။ သူ့ရင်မှာ တင်းကျပ်ပြီး အသက်ပင် မရှူနိုင်။

မိမိတို့သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ပြင်သစ်တို့ကို အမြဲတစေ ရှုံးနိမ့်နေကြ ရသနည်း။ ယခု ကုန်းလယ်ရွာ ရှုံးနိမ့်သွားရပြီ။ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါတွင် ကုန်းခါးနှင့် ဟာနန်းရွာများ လက်နက်ချကြရဦးမည်။ သို့ဆိုလျှင် မိမိတို့၏ ကောင်ဟွာရွာသည် မည်သို့ရပ်တည်ရမည်နည်း။ မိမိတို့ ဘာနားလူမျိုးများ နေထိုင်ရန် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မြေကွက်ဟူ၍ ကျန်ရှိပါဦးမည်လော။ ကင်းလူမျိုးများ၏ လက်တွင် သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူး၏ ဓား ရှိနေသလော။ သို့ဆိုလျှင် ပြင်သစ် များကို ကင်းလူမျိုးတို့ အဘယ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုကြသနည်း။ ကိုညိုပုသည် အမျှင်တန်းတန်း စဉ်းစားရင်း အဖြေကို ရှာမတွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

ကိုညိုပုသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိ၏။ ခုနစ်စဉ်ကြယ်ပြောင် အမြီးထောင် နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သန်းခေါင်တိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဘကြီးဆန်း၏ အကြံကို လက်ခံရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ပြီကို လည်း သူ သဘောပေါက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ကိုသူ တုံးတုံးချလိုက်သည်။ ဘကြီးဆန်းနှင့် ရွာသား တစ်ဝက်တို့သည် ပြင်သစ်များထံတွင် လက်နက်ချခြင်းဖြင့် ဦးလေးပါတို့လူစု၏ အသက်ကို ကယ်ကြမည်။

မလေးယု၊ ကိုမောင်စစ်၊ မောင်ချစ်ကြီး၊ မတူးစသူတို့သည် ကျန်ရွာသားများနှင့် အတူ ကိုညိုပု၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို နာခံကာ ပို၍နက်သည့် တောအတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။ ကုန်းခါးရွာနှင့် မနီးမဝေး တောတွင်းတစ်နေရာမှာ ရွာသစ်တစ်ရွာကို တည်ထောင်ကြမည်။ ရွာပတ်လည်မှာ ငြောင့်များထောင်ရုံမက ထောင်ချောက်များပါ ပြုလုပ်ကာ ရွာလုံခြုံရေးကို စီမံကြမည် ဖြစ်သည်။

*

ကုန်းခါးနှင့် ဟာနန်းရွာများသည် ပြင်သစ်လက်အောက်သို့ ကျရောက်သွား သည်။ ပြင်သစ်တို့ ချွေးတပ်ဆွဲသမျှ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမှု မှန်သမျှတို့ကို ခါးစည်းပြီး

ခံနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။

ကောင်ဟွာရွာသည် ရန်သူပတ်လည်ဝိုင်းနေသည့်ကြားထဲတွင် အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်။ စမ်းချောင်းအလယ်မှ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေသည်။ ရွာလယ်သို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားရောက်လာပြီး ရွာသားအများတို့၏ ဝိုင်းခြင်း ခံနေရသော သမင်မငယ်တစ်ကောင်နှင့်လည်း တူညီနေပြီဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်ကလည်း ရာဇသံထပ်မံ ပေးလိုက်ပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ပို၍ဝေးသည့် တောတွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရန် ကိုညိုပုက စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေသည်။

“ကျုပ်တို့အားလုံး မျက်ကန်းဘဝ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ ဘယ်ကို သွားရမှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ လွတ်လမ်းလည်း မရှိတော့ဘူး။ ရှိရှိသမျှတောတွေ၊ တောင်တွေ အားလုံး ပြင်သစ်လက်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီ။ ဘယ်သူမှလည်း ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ ပူးပေါင်းပြီး ပြင်သစ်ကို မတိုက်ကြတော့ဘူး။”

ဟု ကိုမောင်စစ်က စိတ်ပျက်အားငယ်သံဖြင့် ပြောသည်။

ကောင်ဟွာရွာ၏ နောက်ဆုံးကျန်ရှိနေသော အမာခံ အိမ်ထောင်စု ဆယ်စုတို့သည် ပြင်သစ်ထံသို့ ပြန်လည် လက်နက်ချရန်မှတစ်ပါး အခြားအကြောင်းကို မမြင်နိုင်တော့ချေ။

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်များ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေကြသည်။ လူတန်းရှည်ကြီးသည် အလွန်တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ အချို့သည် ကလေးငယ်များကို ချိပိုးလာကြသည်။ အချို့သည် အထုပ်အပိုးများကို နိုင်သမျှ သယ်လာကြသည်။ အချို့တို့သည် ဝက်များကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ ဆွဲလာကြသည်။

သူတို့သည် ပြင်သစ်များ၏ ကျေးကျွန်များအဖြစ်ဖြင့် ခိုင်းလိုရာခိုင်း၊ စေလိုရာစေ၊ ပြုသမျှ နုကြရန်အတွက် ပြင်သစ်များထံသို့ အညံ့ခံရန် ပြန်ကြခြင်း ဖြစ်ချေသည် တကား။

သီအုန်းစမ်းချောင်းကလေးကို ဖြတ်သောအခါ ခေတ္တရပ်နားကြသည်။ လူအုပ်ကြီး၏ နောက်ဖျားမှ လိုက်ပါလာသူသည် ကိုညိုပု ဖြစ်သည်။ စမ်းချောင်းအလယ်ရှိ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်တွင် သူရပ်နေ၏။ စမ်းချောင်းရေသည် သူ ခြေထောက်များပေါ်မှ ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားသည်။

ကလေးငယ်တို့သည် စမ်းချောင်းရေစပ်သို့ ပြေးလွှားဆင်းကာ ပျော်မြူးနေကြ၏။ အပူအပင် အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဆော့ကစားနေကြ၏။ တသောသောဖြင့်

ရယ်မောနေကြ၏။ ဆားဒုက္ခနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့လုံးဝ မသိရှာကြ။ အလွန်တိုတောင်းသည့် အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ကြီးမားသော ဆားအန္တရာယ်များ၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံကြရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့လုံးဝ မသိနားမလည်ကြ။

ကလေးငယ်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ ကလေးများအတွက် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လာသည်။ တောတောင်တွင်း၌ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည်လေညင်းသည် တောတောင်များကို တိုးဝှေ့ကာ အလွန်သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော တေးဂီတသံကို ဖန်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းသာယာသည့် အချိန်ဆိုလျှင် မည်မျှ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းချိမ့်မည်နည်း။ ငြိမ်းချမ်းသာယာသည့် အချိန်တွင် ဘဝင်အေးမြစဖွယ် ပတ္တလားသံကို နာခံရမည်ဆိုပါက မည်မျှ ကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းချိမ့်မည်နည်း။

ပြင်သစ်တို့၏ လက်အောက်တွင် ပတ္တလားသံကိုလည်း နာခံကာ သာယာရွှင်လန်းနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ယာမြေ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းကိုလည်း မီးရှို့ ရှင်းလင်းနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ အိမ်ကြီးကြီးခိုင်များကိုလည်း ဆောက်လုပ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ မြစ်ချောင်း အင်းအိုင်များသို့ သွားကာ သားငါးရှာဖွေခြင်း၊ တောတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်ဥသစ်ဖု ရှာဖွေခြင်းများကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

အချိန်ရှိသမျှ ပြင်သစ်တို့ ချွေးတပ်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ကြရမည်သာ ဖြစ်၏။ ဘာနားလူမျိုးများကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရန် စစ်ထွက်မည့် ပြင်သစ်များကို လမ်းပြရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ကြရမည်သာ ဖြစ်၏။ သူတို့စိုက်ပျိုးသမျှသော သီးနှံများကိုလည်း စားသုံးခွင့် ရကြမည်မဟုတ်။ ပြင်သစ်တို့အားလုံးသာ စားသောက်ကြပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်မှာမူ မသေရုံတမည် မြက်များကို စားရင်းဖြင့် အသက်ရှင်ကြရဦးမည်။ မိမိတို့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သည့်အခါများတွင် မျောက်ဥ၊ ကြွေးဥရှာရန် အတွက် တောတွင်းသို့ သွားခွင့်ပြုမည်မဟုတ်။ မိမိတို့ရှာဖွေရရှိလာသည့် ပျားရည်များကို မိမိတို့၏ သားသမီးများအား ကျွေးမွေးခွင့်ရမည် မဟုတ်။ ဆီဦးထောပတ် မှန်သမျှကို ပြင်သစ်တို့ကသာ လုယူကြပေလိမ့်မည်။ အနိင့်အထက် ပြုလုပ်ကြပေလိမ့်မည်။

စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ထိုင်ကာ အနားယူကြသည့် ကောင်ဟွာရွာသားလေးဆယ်တို့ကို ကိုညိုပု ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုလူအုပ်ထဲတွင် သူ့မိခင်လည်းပါ

သည်။ အမေဆံပင်များသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလျက်ရှိချေပြီ။

ကိုညိုပု၏ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်ကပ်ပြီး တင်းကျပ်လာသည်။ တံတွေးကို အကြိမ်ကြိမ် မျိုချသော်လည်း တင်းကျပ်မှုသည် လျော့ပါးမသွား။ နေသည်လည်း မွန်းတည့်ချေပြီ။ ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် နေရောင်သည် သူတို့အားလုံး၏ မျက်စိကို ကျိန်းစပ်စေလျက်ရှိသည်။

“ရွာသူရွာသားအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် စကားနည်းနည်း ပြောပါရစေ။ ပစ္စည်းကောင်းကလေးများရှိရင် တောထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့ကြပါ။ စဉ့်အိုးကောင်းကောင်း၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက် ကောင်းကောင်းတွေကို ပြင်သစ်တွေရှိတဲ့ ရွာကို ယူမသွားကြပါနဲ့။ ကျုပ်တို့ဆီက အားလုံး လုယူပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာပဲ ဝှက်ထားခဲ့ကြပါ။ ပြင်သစ်တွေကို ပြန်တိုက်နိုင်ဖို့အတွက် သူတို့လက်ထဲက ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်လာတဲ့အခါမှာ ဒီကို ပြန်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်ယူပါမယ်”

ဟု ကိုညိုပုက ရွာသူရွာသားများကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သူတို့လက်ကနေ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့လွတ်မှာတုံး” ဟု ကိုညိုပု စကားအဆုံးတွင် ကိုမောင်စစ်က ပြန်မေးသည်။

“အခုတော့ ငါလည်း မသိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့လွတ်မှာ အမှန်ပါပဲ။ သူတို့နဲ့ အတူတူနေဖို့ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

တော်လှန်ရေးကြီးသည် လေနီကြမ်းမွေသကဲ့သို့ အနောက်ဘက် ကုန်းမြင့် ဒေသများမှာ တောမီးလို ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသည်။

မရေမတွက်နိုင်သော တောင်တန်းများ၊ မရေမတွက်နိုင်သော မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များကို အမှီအခိုပြုကာ နေထိုင်ကြသည့် မြောက် မြားလှစွာသော အဖိနှိပ်ခံ တိုင်းရင်းသားများသည် ဖိနှိပ်မှုကို မခံနိုင် တော့သောအခါတွင် ကမ္ဘာဦးလူများ နေနှင့်လကို မျှော်လင့် တောင့်တကြသကဲ့သို့ တော်လှန်ရေးကို လက်ကမ်းကြိုဆိုကြပေ တော့သည်။

သာယာလှပသည့် နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ထိုတော်လှန်ရေး ၏ အကြောင်းကို ကောင်ဟွာရွာသားများ ကြားကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

လယ်ကွင်းများအတွင်းရှိ စပါးတို့လည်း ကောင်းစွာမှည့်ကြ ကုန်ပြီ။ ဘာနားလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လူငယ်တို့သည် တောတွင်းသို့ဝင်ကာ ဝါးများ ခုတ်ကြ၏။ ထိုဝါးများကို သင်ယူကာ ကြိုးများကျစ်လုပ်ပြီး တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ဆက်၍ ကြိုးရှည်ကြီး ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုကြိုး၏ တစ်စကို မှည့်သော လယ်ကွင်း အတွင်း၌ ချည်နှောင်ခဲ့ကာ ကျန်တစ်စကို ရွာအဝင်ပေါက်သို့ ဆွဲယူ

လာပြီး သွယ်တန်းချည်နှောင်ကြလေသည်။ မှည့်ဝင်းသည့် စပါးများ သွားရမည့် လမ်းကြောင်းကို ညွှန်ပြသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်စပါးမရိတ်သိမ်းမိကလေးမှာပင် ကိုညိုပုနှင့် မလေးယုတို့ လက်ထပ် လိုက်ကြသည်။

လယ်ကွင်းမှ ကြိုးရှည်ကို ရွာဝင်ပေါက်သို့ ဆွဲယူလာကြခိုက်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက် ပြေးလာသံကို ကြားရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘာလန်းရွာသား ကိုဦးကို တွေ့ကြရသည်။

“ဂျပန်တွေ တို့ကို ချွေးတပ်ဆွဲရအောင် လာကြပြန်ပြီနဲ့တူတယ်။ တို့စပါးတွေ ကို ပစ်ပြီး ပြေးကြရဦးမှာပါပဲ” ဟု ရုတ်တရက် သူတို့ တွေးမိကြသည်။

လွန်ခဲ့သော မတ်လအတွင်းက ဂျပန်များ အန်ခေးမြို့သို့ ရောက်လာကာ ပြင်သစ်များအပေါ် အောင်ပွဲခံလိုက်သည်။ စောစောပိုင်းကမူ ဂျပန်တို့သည် အမှန်တကယ် အကြင်နာတရားရှိသူများ ဖြစ်သည်ဟု ဘာနားလူမျိုးတို့က ယုံစားခဲ့ကြ ၏။ ကောင်ဟွာရွာသားတို့လည်း ပြင်သစ်တို့ ပြန်လည် နေရာချထားပေးထားသည့် အရပ်ကို စွန့်ခွာကာ ၎င်းတို့မူလရွာဟောင်းသို့ ပြန်ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်တို့၏ စစ်ဦးကို ရပ်တန့်သွားအောင် မခုခံနိုင်သောအခါ ပြင်သစ်တို့သည် ကောင်ဟွာရွာကို ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးကြ၏။

ကိုညိုပုသည် ဂျပန်များရှိရာသို့သွားပြီး ထိုအကြောင်းကို သတင်းပို့သည်။ အသက်ဆေးအတွက် တစ်ပြေးတည်းပြေးကာ မိမိရွာသို့ ရောက်လာသည့် ပြင်သစ်များ ကို ဂျပန်တို့ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် လမ်းပြလုပ်ကာ ဂျပန်တပ်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရိုင်ဖယ်သေနတ် ငါးလက်နှင့် ကျည်ဆန် အမြောက်အမြား ကို ကိုညိုပု ရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ အလွန်ပျော်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဂျပန် များကို သူ မယုံကြည်။ သို့ဖြင့်ပင် သေနတ်ကျည်ဆန်များ အားလုံးကို တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဒေတန်းရွာသားတစ်ဦးက ဂျပန်များကို ထိုအကြောင်း သတင်းသွားပေးလိုက်သည်။ ဂျပန်များ ကိုညိုပုရှိရာသို့ လိုက်လာပြီး သေနတ်များ ထုတ်ပေးရန် တောင်းသည်။ မလွဲသာသည့်အဆုံးတွင် သေနတ်ငါးလက်စလုံး အပ်လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျည်ဆန်များအကြောင်းကိုမူ ခါးခါးသီးသီး ငြင်း ဆိုခဲ့သည်။

ကိုညိုပု၊ ဦးလေးပါ၊ ဘကြီးဆန်းနှင့် ကိုမောင်စစ်တို့သည် ကျည်ဆန်များ ဝှက်ထားနိုင်ရန်အတွက် တောတွင်းမှာ တစ်ညလုံး အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရသည်။

ရွာသူရွာသားတို့သည် မကြာခဏဆိုသလို တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားကာ ဂျပန်များကို လေ့လာအကဲခတ်လေ့ရှိကြသည်။ ဂျပန်တို့သည် မိမိတို့လူမျိုးများအပေါ် တွင် အမှန်တကယ် စေတနာထားသူများ ဟုတ်၊ မဟုတ် စူးစမ်းကြသည်။ ထိုသို့ သွားရောက်လေ့လာ စုံစမ်းပြီး၍ ပြန်လာတိုင်း ကိုညိုပုက ပြောလေ့ရှိ၏။

“ဒီကောင်တွေလည်း အလကားပဲ။ သူတို့ဟာ တို့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ တို့တိုင်း ပြည်က မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ဝေးတဲ့အရပ်က လာကြတဲ့လူတွေ။ ဒီကောင်တွေဟာ ပြင်သစ်တွေလို ချွေးတပ်လည်း ဆွဲမပေးရဘူး။ အခွန်အကောက်လည်း ပေးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆန်စပါးလည်း စိုက်ပျိုးရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆန်စပါးကိုတော့ သူတို့ စားကြတယ်။ တို့မြေပေါ်မှာ ဒီကောင်တွေ ကြာကြာနေရင် ပြင်သစ်တွေလိုပဲ ကျင့်ကြံလာကြမှာပဲ”

ကောင်ဟွာရွာသားတို့သည် ပူပန်သောက ရောက်ကြပြန်၏။

ယခု ကိုဦးပြေးလာသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ကိုဦးသည် ကိုညိုပု၏အမည်ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ပြေးလာသည်။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ဂျပန်တွေဟာ ပြင်သစ်တွေလို လုပ်လာကြမှာပဲဆို” ဟု ကိုညိုပုနှင့် မလေးယုတို့ရှေ့မှာရပ်ရင်း ကိုဦးက ပြောလိုက်သည်။

သူသည် တဟောဟော မောနေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးများ ရွဲရွဲစိုနေသည်။

“အခုတော့ ဒီလို မဟုတ်တော့ဘူးဗျို့၊ ဂျပန်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တို့ လူမျိုးတစ်ယောက်က ဂျပန်တွေကိုရော ပြင်သစ်တွေကိုပါ အနိုင်တိုက်ထုတ်လိုက် ပြီတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေက ကုန်းတန်းတို့၊ ပလေကူးတို့၊ အန်ခေးတို့ဆိုတဲ့ မြို့တွေကို ရန်သူတွေလက်ထဲက သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့”

ကိုညိုပု၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဒါ အမှန်ပဲလား”

ကိုညိုပုသည် ကိုဦးထံမှ အဖြေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ တောင်းနှင့်တော့ရတ် ဓားမကို လမ်းလယ်တွင် ပစ်ချထားခဲ့ကာ ဦးလေးပါရှိရာသို့ တန်းပြေးလေတော့သည်။

“ဂျပန်တွေ ရှုံးကုန်ပြီတဲ့၊ ပြင်သစ်တွေ ရှုံးကုန်ပြီတဲ့၊ တို့လူမျိုးတစ်ယောက်က ဂျပန်ကိုရော၊ ပြင်သစ်ကိုရော အနိုင်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့”

ရွာသူရွာသားတို့သည် လယ်ကွင်းအတွင်းမှ ဆွဲယူလာကာ ရွာအဝင်တံခါးနှင့် သွယ်တန်းရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ကြိုးများကိုလည်းကောင်း၊ လုပ်လက်စ အလုပ်များကို လည်းကောင်း၊ လက်တွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို လည်းကောင်း ပစ်ချခဲ့ကာ ကိုညိုပုဂ္ဂိုလ်ရာသို့ စုပြုံပြေးလာကြသည်။

“ဒါ အမှန်ပဲတဲ့လား”

“ဒါ တကယ်ပဲတဲ့လား”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဂျပန်နဲ့ ပြင်သစ်ကို အနိုင်တိုက်လိုက်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ လူရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ဦးလေးပါက ဝင်မေးသည်။

“သူ့ဆီမှာ ဗိုလ်အောင်ထူးရဲ့ ဓားရှိသလား”

ဘကြီးဆန်းကလည်း ဝင်စုံစမ်းသည်။

သို့သော် ကိုဦးသည် မည်သည့်မေးခွန်းကိုမျှ မဖြေနိုင်။ သူသည်လည်း ဒေတန်းရွာထဲရှိ ရွာသားတစ်ဦးထံမှ ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း...

“ကျွန်တော်လည်း တစ်ဆင့်ကြားခဲ့ရတာပါပဲ။ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့ရတယ်”

ဟုသာ ဖြေနိုင်ပြီး သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်သပ်နေသည်။

ရွာသားအများတို့သည် အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေကြ၏။ အချို့ကလည်း မယုံသင်္ကာဖြစ်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း အားလုံးကမူ ဤသတင်းကိုသာ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့အောင် ပြောဆိုနေကြသည်။

ညဘက် အိပ်ရာဝင် မီးငြိမ်းပြီးသောအခါ ကိုညိုပုသည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း ပါးမြိုင်းမွေးထူလပျစ်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက် ကို သူ့မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်နေသည်။

သူ ဘယ်အရပ်မှာ နေသနည်း။ ဤကဲ့သို့ အောင်ပွဲများ ခံနိုင်အောင် သူ မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သနည်း။ သူသည် အလွန်တော်သောသူဖြစ်၏။ ပြင်သစ်များနှင့် ဂျပန်များကို အခွန်အတုတ်ပေးရသည့် ဒုက္ခ၊ ချွေးတပ်ဆွဲခံရသည့် ဒုက္ခများကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့သူ ဖြစ်ရချိန်မည်။

ပြင်သစ်နှင့် ဂျပန်များ ရှုံးနိမ့်အောင် မည်ကဲ့သို့သော အရည်အချင်းများ ရှိနေ

သနည်း။ ကိုညိုပုသည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော မေးခွန်းများဖြင့် လုံးလည်ချာလပတ် လိုက်နေသည်။ သို့သော် မည်သို့သော အဖြေကိုမျှ သူ ရမလာ။

နောက် ငါးရက်မျှကြာသောအခါ ဘာလန်းရွာမှ ရွာသားတစ်ဦး ထပ်ရောက် လာပြန်သည်။ ပို၍ပြည့်စုံသောသတင်းကို သူ့ထံမှ ကြားကြရပြန်၏။

“ပြင်သစ်နဲ့ ဂျပန်တွေကို အနိုင်တိုက်လိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ အန်ခေးမှာရှိ သတဲ့။ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းက ကိုယ်စားလှယ် ငါးယောက်စီ သူ့ရှိရာ အန်ခေးကိုလာပြီး ဆွေးနွေးရမယ်လို့ ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးက တောအနံ့ တောင်အနံ့မှာ နေကြတော့ နေရာတိုင်းကို သူသွားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းစေလွှတ်ကာ ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အား တွေ့ဆုံရန် ကောင်ဟွာရွာသားအားလုံးက စိတ်ထက်သန်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဖွဲ့ရန် ဦးလေးပါကို တိုက်တွန်းကြသည်။

ဦးလေးပါသည် လူအုပ်အလယ်မှာရပ်ရင်း အဖွဲ့ဝင်များ၏ အမည်ကို ကြေညာ လိုက်သည်။

“ဦးဘသိန်း”

ကိုညိုပုသည် လူအုပ်အတွင်းမှာ ရောက်နေ၏။ ဦးလေးပါ၏ နှုတ်ခမ်းများကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ သူ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဦးဘသိန်းရှိသလား၊ ဦးဘသိန်း ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်”

“မောင်နွဲ့၊ ကိုခင်၊ မောင်နှောင်း”

ကိုညိုပုသည် လူအုပ်၏ ရှေ့ပိုင်းကျရာ ဦးလေးပါနှင့် နီးစပ်ရာကို တိုးသွား လိုက်သည်။ သူ့ကို ဦးလေးပါ လှမ်းမြင်နိုင်စေရန် ခြေဖျားထောက်လိုက်သည်။ ထိုမျှ မကသေး သူ့ကို သတိထားမိနိုင်စေရန်အတွက် ချောင်းဟန့်သံလည်း မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးလေးပါသည် သူ့ကို လုံးဝမကြည့်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပ်လိုက်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အခု လေးယောက်ရသွားပြီနော်၊ အဲ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော် ပါပဲ။ ဒါဆိုရင် ကိုယ်စားလှယ် ငါးယောက် ပြည့်သွားပါပြီ”

ကိုညိုပု၏ မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးကို အတင်းတွန်းဖယ်ကာ ဦးလေးပါရှိရာသို့ တိုးလာရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးပါ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲမှာ မထည့်တာလဲ”

ဦးလေးပါက လေသံဖြင့်သာ စကားပြန်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ တို့ မသိရသေးဘူး။ ဒီအချိန်မျိုးမှာ မင်းသွားလို့ မတော်ဘူး မောင်ညိုပု။ သူတို့က တကယ်ကောင်းသူတွေလား၊ မကောင်းသူတွေလား ဆိုတာ ဘာမှမသိရသေးဘူး။ တကယ်လို့ မင်းကို သူတို့က ဆီးပြီး ဖမ်းထားလိုက်ရင် တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဦးလေးကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သွားမှာလဲ”

ကိုညိုပု၏စကားကြောင့် ဦးလေးပါက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ဦးလေးလား၊ မင်းနဲ့ ဘယ်တူပါ့မလဲကွယ်။ ဦးလေးက အိုပြီ၊ အသက်ကြီးပြီ။ ဦးလေးက အရင်သွားရမယ်။ တို့လို သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အဖမ်းခံရမယ်ဆိုရင် ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ တို့ရွာကို မင်းစောင့်ရှောက်နိုင်တယ်”

နှစ်ရက်ကြာသောအခါ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင် ရွာသားငါးဦးစလုံး ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ပတ်လည်မှာ ရွာသားများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြပြန်၏။ မေးခွန်းများ မမောတမ်း မေးကြပြန်၏။

“ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးကို တွေ့ခဲ့ရသလား”

“အခုတော့ မတွေ့ရသေးဘူး။ ကင်းလူမျိုးနဲ့ သောင်းလူမျိုးတွေအများကြီးကို တော့ တွေ့ခဲ့တာပဲ။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကြားရပေမယ့် တို့ ကောင်းကောင်းနားမလည်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ကောင်းပုံရပါတယ်။ ဆယ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ ရွာတိုင်းရွာတိုင်းက ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ဦးစီ အန်ခေးကို လွှတ်ပေးရဦးမယ်။ အခမ်းအနားတစ်ခုကို တက်ရမယ်တဲ့”

ထိုအခြေအနေထိ ကိုညိုပုအဖို့ ဘာတစ်ခုကိုမျှ နားမလည်သေး။ သူသည် စိတ်ဇောဖြင့် မောနေသည်။

နောက်ဆယ်ရက်ကြာသောအခါ ကိုညိုပုနှင့် ဦးလေးပါကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွာသားများက စေလွှတ်လိုက်၏။ အန်ခေးသို့ရောက်အောင် တစ်နေ့ကုန်လမ်းလျှောက်ကြရသည်။ အန်ခေးမှာ တစ်ညနေကြသည်။ နောက်နေ့တွင် သူတို့ပြန်လာကြသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူ အရာရာကို သူတို့ကောင်းစွာ နားလည်ကြလေပြီ။

ဓမ္မာရုံရှေ့ရှိ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ကိုညိုပု တက်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီပင် မဝတ်နိုင်ဘဲရှိသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် မြုပ်နေသည့် ဇနီးဖြစ်သူ မလေးယုက ကိုညိုပုကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နေရောင်သည် သူ့ခင်ပွန်း၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ကျရောက်နေသည်။ ထိုနေရောင်သည် ကိုညိုပု၏ မျက်လုံး မျက်ခုံးနှင့် ပြုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ သူ့အရပ်သည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိ၏။ သူ့ဟန်ပန်သည် အလွန်ခံ့ညားကာ ကြည့်ကောင်းနေ၏။

အများမျှော်လင့်စောင့်စားနေကြသည့် သူ့အသံကို ကြားကြရသည်။ ကိုညိုပုသည် သူ့ရွာသူရွာသားများကို စကားစတင်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ ကောင်ဟွာရွာသူရွာသားတွေဟာ ပြင်သစ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုတိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ အရှုံးနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရတယ်။ အခုဆိုရင် ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းရင်းသားတွေကို စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နိုင်ခဲ့ပြီ။ မျက်စိဖွင့်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။ ပြင်သစ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် ပြင်သစ်တွေလည်း ရှုံးနိမ့်သွားကြပြီ။ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေဟာ ကျုပ်တို့ပိုင်တဲ့နယ်မြေတွေ အားလုံးကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရယူနိုင်ခဲ့ကြပြီ။ ကျုပ်တို့အားလုံးအခု လွတ်လပ်ကြပါပြီ”

“လွတ်လပ်ပါပြီဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိသလဲ”

ရွာသူရွာသားများက ပြန်မေးကြသည်။ နေရောင်သည် ကိုညိုပု၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထွန်းတောက်စွာ လက်လိုက်သည်။ သူက ပြုံးလိုက်၏။

“လွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ပြင်သစ်တွေ ချွေးတပ်ဆွဲတာကို မခံရတော့ဘူး။ ပြင်သစ်တွေကို အခွန်ဘဏ္ဍာမဆက်သရတော့ဘူး။ ကိုယ့်လယ်၊ ကိုယ့်ယာမှာ အလုပ်လုပ်ချင်သူတွေဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင်ပြီ။ စိုက်ပျိုးရိတ်သိမ်းနိုင်ပြီ။ သားငါး ရှာဖွေစားသောက်ချင်သူဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှာဖွေစားသောက်နိုင်ပြီ။ တောထဲကိုသွားပြီး ပျားဖွပ်လိုသူဟာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဖွပ်နိုင်ပြီ။ တောင်ပေါ်မှာ နေထိုင်တဲ့ တောင်တန်းသားတွေ၊ တောင်ပေါ်သားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ထွတ်ကုန်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သယ်ယူပြီး တောင်အောက်ကို ဆင်းနိုင်ပြီ။ တောင်အောက်မြေပြန့်ဒေသမှာရှိတဲ့ ဆား၊ အဝတ်အထည်၊ ဓားတွေနဲ့ လဲနိုင် လှယ်နိုင်ပြီ။ ကျုပ်တို့ တစ်တွေဟာ ဟိုတုန်းကလို တောထဲတောင်ထဲမှာ နှစ်ရှည်လများ ပုန်းအောင်းနေဖို့

မလိုတော့ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

“ဟိုတုန်းကဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဘာနားလူမျိုးတွေဟာ ပြင်သစ်ကို ခုခံတိုက်ခိုက် တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီမရခဲ့ဘူး။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ဦးလေးဟိုနဲ့ အစိုးရက အကူအညီပေးနေပြီ”

ရွာသားများက မေးကြမြန်းကြပြန်၏။

“နောက်ပြီးတော့ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး အကြောင်းက ဘယ်လိုလဲ၊ သူ့ကိုရော တွေ့ခဲ့ရသလား”

“အခု မတွေ့ခဲ့ရသေးဘူး၊ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ လူကြီးဆိုတာကတော့ ဦးလေးဟို ဖြစ်ပါတယ်”

“ဦးလေးဟိုဆိုတာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကလား၊ ဘယ်ကလူလဲ”

“သူဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်က ကျုပ်တို့လူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်”

“သိပ်ဟုတ်ပါလားဗျာ၊ ဘာကြောင့်များ သူ ဒါလောက်တောင် အတိုက်အခိုက် ကောင်းရတာလဲ”

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုညိုပုရော၊ ဦးလေးပါပါ မသိကြချေ။ ဦးလေးဟို သည် အလွန်ပါရမီထူးသူဖြစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း အလွန် တော်ကြောင်း၊ အသက်ကြီးသူ၊ ငယ်သူ မှန်သမျှတို့ကိုလည်း လေးစားချစ်ခင်တတ် ကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူတိုင်းပြည်ကိုလည်း အလွန် ချစ်သူဖြစ်ကြောင်းများကိုသာ သူတို့ နှစ်ယောက် သိသည်။

“ဦးလေးဟိုဟာ အန်ခေးမှာ နေတာလား၊ တခြားမှာ နေတာလား”

ရွာသားများက မေးကြပြန်သည်။

“အန်ခေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကနေဆိုရင် သိပ်ဝေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားခဲ့ရတာကတော့ ဟန့်မြို့မှာ သူ နေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

မည်သည့်အရပ်တွင် ဟန့်မြို့ရှိကြောင်းကို မည်သူမျှ မသိကြ။ သို့သော်လည်း အားမလို အားမရစိတ်ဖြင့် သူတို့ ရေရွတ်ကြသည်။

“ဟာ သိပ်အဝေးကြီးလား၊ သူ ဒီမှာမနေတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာသာ ရှိမယ်ဆိုရင် သူ့ကို တို့သွားကြည့်ရရဲ့”

“စောစောက ကိုညိုပုပြောတဲ့ ဦးလေးအစိုးရဆိုတာရော ဘယ်လိုနေသလဲ၊

ဦးလေးအစိုးရက ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ သူ့ရော အသက်ကြီးပြီလား”

ထိုမေးခွန်းကို ဦးလေးပါ ဝင်ဖြေသည်။

“အစိုးရဆိုတာ လူမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ကြီးတယ်”

သို့သော်လည်း အစိုးရဆိုသည်မှာ မည်သည့်အရာဖြစ်ကြောင်း ရွာသားများ နားမလည်ကြချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုညိုပုက ဝင်ပြီးရှင်းပြရသည်။

“အစိုးရဆိုတာ ကျုပ်တို့တိုင်းသူပြည်သားတွေ အများကြီး ပါဝင်ထားတာ။ ဘာနားလူမျိုးတွေ၊ ကင်းလူမျိုးတွေ၊ အိဒေးလူမျိုးတွေစတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေ စုပေါင်း ဖွဲ့စည်းထားတာ။ သူတို့က ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေကို စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရတယ်။ ပြင်သစ်တွေ၊ ဂျပန်တွေက ကျုပ်တို့နယ်မြေတွေကို လုယူမသွားနိုင် အောင် ကာကွယ်ရတယ်”

ထိုစကားဆုံးသောအခါ ပရိသတ်ကြီးသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကျယ်လောင် စွာ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“သိပ်ကောင်းတာပဲဟေ့၊ ဒါမှ တကယ့် လွတ်လပ်ရေးကွ”

ယခု လွတ်လပ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် တောတွင်း၌ ဝှက်ထားသမျှသော ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်ယူဆောင်အသုံးပြုနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ညိုပုက ပြောကြားလိုက်သည်။

ရွာသူရွာသားများသည် ပြင်သစ်နှင့် ဂျပန်တို့ လုယက်ယူငင်သွားမည်ကို စိုးရွံ့ သောကြောင့် ဝှက်ထားသမျှများကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ယူကြ၏။ မောင်ချစ်ကြီးသည် သူ ဝှက်ထားသည့် ပလွေကလေးကို သွားယူကာ ဝမ်းသာအားရ တေးကျူလေတော့ သည်။

ရွာသားအားလုံးတို့သည် ကောက်ရိတ်ချိန်ထက် ပိုမို ပျော်မြူးကြ၏။ ကောက်ပဲ သီးနှံများ မတန်တဆ အထွက်တိုးသည်ထက် ပိုမိုပျော်မြူးကြ၏။

အန်ခေးတွင်ရှိခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကလေးများကို ကိုညိုပု မမေ့နိုင်ချေ။

ထိုနေ့က ကင်းအမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ပရိသတ်ကြီးကို မိန့်ခွန်းပြော သည်။ ထိုနောက် သောင်းအမျိုးသားတစ်ဦးက မိန့်ခွန်းဆက်ပြောပြန်သည်။ သူတို့၏ နောက် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရွှေရောင်တောက်သည့် ကြယ်ပွင့်ကြီးပါသော အလံနီကြီးကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေသည်။

အန်ခေးမြို့ပေါ်ရှိ လမ်းများအားလုံး လူများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ နက်ကြုတ် နေသည့် ခေါင်းများ၊ နီရဲနေသည့် အလံများကိုသာ မြောက်မြားစွာ မြင်တွေ့ရ၏။ ကင်းလူမျိုးနှင့် သောင်းလူမျိုးက အများစုဖြစ်သည်။ ကင်းလူမျိုးနှင့် သောင်းလူမျိုးတို့ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာဖြင့် လက်တွဲသွားလာနေကြခြင်းကို ကိုညိုပု ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တပျော်တပါးဖြင့် ဆူဆူညံညံလည်း စကားပြော ဆိုလျက် ရှိကြ၏။ ဘားမြစ်ဝှမ်းအတွင်း၌ ရေစီး အလွန်သန်သည့် အချိန်တွင် မြည်ဟည်းနေသည့် အသံများကို ကိုညိုပု ကြားယောင်နေမိသည်။ သူတို့သည် ဘာနား ဘာသာ၊ အိဒေးဘာသာ၊ ကင်းဘာသာ၊ ဆီဒန်းဘာသာစကားများကို ပြောဆိုကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးတို့သည်လည်း ဘာသာစကား အခက်အခဲကြောင့် မည်သည့် စကားကို ပြောဆိုနေကြောင်း နားမလည်ကြ။ သို့သော် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည်ကား အလွန်တရာ တက်ကြွကာ အလွန်တရာ ပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

ကိုညိုပုသည် ဦးလေးဟို၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဦးလေးဟို သည် မည်ကဲ့သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်လေသနည်း။ သူသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမျှ ပါရမီရင့်သန်နေရသနည်း။ စောစောပိုင်းက ကောင်ဟွာရွာသည် ပြင်သစ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။ အထီးတည်း စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူညီ၏။ သစ်တောအိုကြီးတစ်ခုထဲတွင် စီးဆင်းနေသည့် ထိုတစ်ကိုယ်တော် စမ်းချောင်းငယ်သည် မည်သည့်အရပ်သို့မျှလည်း ဆိုက်ရောက်သွားခြင်း မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ချိန်သောအခါတွင် ထိုစမ်းချောင်းငယ်သည် ခြောက်ခန်းသွားမည်ဖြစ် ကြောင်း ကိုညိုပု သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဦးလေးဟိုကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။ ဤတိုင်းပြည်သည် အလွန် ကျယ်ပြော၏။ မရေမတွက်နိုင်သော စမ်းချောင်းပေါင်း များစွာတို့လည်း ရှိကြကုန်၏။ ထိုစမ်းချောင်းများ၏ စီးဆင်းရာလမ်းကြောင်းကို ဦးလေးဟိုက ဖွင့်လှစ်ပေး၏။ မြစ်ကြီးတစ်စင်း အတွင်းသို့ စီးဆင်းစေ၏။ ထိုမြစ်ကြီးသည် မြောက်မြားစွာသော စမ်းချောင်းများ၏ ပေါင်းစည်းခြင်းအားကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားသည်ထက် ကြီးမားလာ၏။ ကျယ်ပြောသည်ထက် ကျယ်ပြောလာ၏။

ပြင်သစ်တို့သည် စမ်းချောင်းများအတွင်း၌ ရှိနေသည့် ရာပေါင်းများစွာသော ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးများနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူညီ၏။ သို့သော် အပြောကျယ် သော မြစ်ကြီးကမူ ထိုကျောက်ဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ စီးဆင်းခဲ့ချေပြီ။

mggyoe.com

ဦးလေးဟိုသည် မည်သည့် ရုပ်ရည်မျိုးရှိကြောင်း ကိုညိုပု မသိပါ။ သို့သော် လည်း ဦးလေးဟိုသည် သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်အောင်ထူးနှင့် ရုပ်ချင်းတူမည်ဖြစ်ကြောင်း ကိုညိုပု စိတ်ကူးထဲမှာ ခံစားနေမိလေသည်။

*

ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကောင်ဟွာရွာသူရွာသားများသည် ဦးလေးဟို ကို မြင်တွေ့ကြရလေတော့သည်။ သို့သော် ဦးလေးဟို အစစ်ကို လူကိုယ်တိုင် မြင်ရခြင်း ကား မဟုတ်။ ဓာတ်ပုံကို မြင်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုမျှမက ဦးလေးဟို စေလွှတ်လိုက်သည့် နိုင်ငံရေးကေဒါတစ်ယောက်ကို လည်း သူတို့ မြင်တွေ့ရ၏။ ထိုကေဒါကို ရွာသားများက 'ရဲဘော်' ဟု ခေါ်ကြ၏။ သူသည်လည်း တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု တစ်ခုမှဖြစ်ပြီး ဘာနားဘာသာစကားကို အနည်း ငယ် ပြောဆိုနိုင်လေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ခြေဟန်လက်ဟန် အမူအရာများ ဖြင့် ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူပြောသည်ကို အများက နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။ ရယ်လည်း ရယ်ရသည်။

ကိုညိုပုသည် ကေဒါရဲဘော်သွားသမျှ အရပ်များသို့ တကောက်ကောက် လိုက်ရ ၏။ ကေဒါရဲဘော်ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်နားလည် လာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာနားလူမျိုးများကို သူက တစ်ဆင့်ဘာသာပြန်ဆိုပေး ရသည်။ သို့ဖြင့် ကိုညိုပုသည် ကေဒါရဲဘော်၏ စကားပြန်သဖွယ် ဖြစ်လာ၏။

ယနေ့ တစ်မျိုးထူးခြားလာသည်။ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ တစ်ဦး ရွေးရန်နှင့် ကျေးရွာကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရွေးရန် ကေဒါရဲဘော်က ရွာသား များကို တိုက်တွန်းပြောဆိုသည်။

“ပြင်သစ်တွေဟာ အခုထက်ထိ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို လက်မလွှတ်ချင် သေးဘူး။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာပြီး မသွားချင်သေးဘူး။ သူတို့ဟာ ရွာထဲ ကို ဝင်လာတဲ့ ကျားတစ်ကောင်လိုပါပဲ။ သူ့ကိုဆက်ပြီး မတိုက်ခိုက်တော့ဘူးဆိုရင် ပြန်လာပြီး အန္တရာယ်ပေးဦးမှာပဲ”

စသည်ဖြင့် ကေဒါရဲဘော်က ရှင်းပြသည်။

သို့သော် ရွာသူရွာသားများက သဘောမတူနိုင်ဘဲ စောဒကတက်ကြသည်။

“ရန်သူကို တိုက်စရာရှိရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး လက်တွဲပြီး အတူတကွ

mgyoe.com

တိုက်ကြမှာပါပဲ။ ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်စရာပျိုးစရာ ရှိရင်လည်း စုပေါင်းစိုက်ကြမှာ ပါပဲ။ ပြင်သစ်တွေဟာ ကျေးရွာတွေမှာ သူကြီးတွေ ခန့်ခဲ့တယ်။ အဲဒီသူကြီးတွေက ချွေးတပ်ဆွဲပေးတာတို့၊ အခွန်စည်းကြပ်ပေးတာတို့ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌကို ဘာဖြစ်လို့ ရွေးကောက်တင်မြှောက်နေဦးမှာလဲ”

ကေဒါရဲဘော်သည် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ရွေးကောက်တင်မြှောက်သင့်ကြောင်း ထပ်ကာထပ်ကာ ရှင်းပြသည်။ မည်သူကမျှ လက်မခံ။ ကိုညိုပု ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါနေလေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ရဲဘော်။ ဒီအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သဘောမတူ နိုင်ဘူး။ ကောင်ဟွာရွာသားတွေဟာ ပြင်သစ်နဲ့ ဂျပန်ကို နိုင်အောင်တိုက်လိုက်နိုင်ကြ တယ်ဆိုရင် သူတို့အားလုံး လက်တွဲတိုက်ခိုက်ကြလို့ နိုင်တာသာ ဖြစ်တယ်။ အကြီး အမှူးလုပ်ချင်တဲ့သူ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

ညနေပိုင်းတွင် ကေဒါရဲဘော်သည် ကိုညိုပု၊ ဦးလေးပါတို့နှင့် ထပ်မံ ဆွေးနွေး ပြန်သည်။ သူသည် စက္ကူတစ်ရွက်တွင် ဆေးထည့်ကာ ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်ကို လိပ်လိုက် ၏။ တံတွေးဖြင့် ကပ်ကာ မီးညှိသည်။ သို့သော်လည်း သူမဖွာဖြစ်။ စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးရင်းဖြင့် ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်က တိုလာသည်။

“ရွာသူရွာသားတွေဟာ ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့ လက်တွဲပြီး ပြင်သစ်ကို တိုက်မယ်။ စိုက်ပျိုးရေး အတူလုပ်ကြမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ ပိုပြီး ရလာအောင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျန်တဲ့အများကို ခေါင်းဆောင်ရမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြည်သူတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အားလုံးကလည်း ပြင်သစ်ကို မုန်းတီးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ခေါင်းဆောင်မယ့်လူ မရှိဘူး။ လူတချို့က ဟောဒီလို တစ်ဖက်က တိုက်မယ်။ ကျန် လူတချို့က ဟောဒီလို တခြားတစ်ဖက်က တိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အရေးနိမ့်မှာ သေချာတယ်။

ဒါကြောင့် အစစအရာရာကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲဖို့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတယ်။ ဒီလူဟာ ရှင်ဘုရင်မဟုတ်ဘူး။ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ ဘာမှ လုပ်တဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမိန့်တွေကိုသာ ထုတ်နေတဲ့လူ၊ ပြည်သူတွေကိုသာ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းနေတဲ့လူ။

ရဲဘော်ဆိုတာကတော့ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ကွာတယ်။ ပြည်သူတွေကို အကူအညီပေး တယ်။ လုပ်စရာအလုပ်ပေါ်လာရင် သူက အရင်လုပ်တယ်။ သူများတကာထက်လည်း ပိုပြီးကောင်းအောင်လုပ်တယ်။ ပိုပြီးကြိုးစားတယ်။ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ သူဟာ ရိုက်ပုတ် ညှဉ်းပန်းလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူတွေ ယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင်၊ သဘော ပေါက် နားလည်လာအောင် ဆွေးနွေးယူလိမ့်မယ်”

ကေဒါရဲဘော်၏ ဆွေးနွေးချက်များကို ကိုညိုပုသည် လေးလေးစားစား နားထောင်၏။ သန်းခေါင်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သူ သဘောပေါက်နားလည် လာသည်။ လက်ခံနိုင်လာသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ရွာသူရွာသားများကို တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက်ဖြင့် ကိုညိုပု ရှင်းပြသည်။ တစ်ယောက်ချင်းကို နားလည်သဘောပေါက်လာအောင် အကျိုး အကြောင်း ပြောပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရွာသူရွာသားတို့သည်လည်း သဘောပေါက် နားလည်ကာ လက်ခံလာကြ၏။

ဦးလေးပါသည် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်။

ပြင်သစ်များကို အလွန်မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူ၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလည်း ရရာ လက်နက်စွဲကိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်သူ ကိုညိုပုသည် ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာ သည်။

ရွာသူရွာသားအားလုံးက သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်ညီတညွတ်တည်း သောင်းသောင်း ဖြဖြ ရွေးကောက်တင်မြှောက်လိုက်ကြလေသည်။

ကေဒါရဲဘော်သည် အခြားမြောက်မြားစွာသော အကြောင်းအရာများကိုလည်း ကိုညိုပု နားလည်အောင် သွန်သင်ပြသပေးသည်။

ပြင်သစ်ကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တိုက်ခိုက်မည့်သူသည် ပထမဦးဆုံး ပြင်သစ် ကို မုန်းတီးဖို့လိုကြောင်း။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အခြားသူများသည်လည်း သူနှင့်အတူ ပါဝင်ပူးပေါင်းတိုက်ခိုက်လာအောင် စည်းရုံးနိုင်ရန်လိုကြောင်းများကို ကိုညိုပု ယခု သဘောပေါက်လာပြီ။

ကိုညိုပုသည် ကေဒါရဲဘော်နှင့် အတူတကွ နေချင်၏။ စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်း များ အတူလုပ်ချင်၏။ ပြင်သစ်ကို အတူလက်တွဲ တိုက်လို၏။ နိုင်ငံရေး သဘော တရားများနှင့် အခြားအတွေ့အကြုံများကို သူထံမှ ရယူလို၏။

သို့သော်လည်း ကေဒါရဲဘော်သည် ကိုညိုပုတို့နှင့် ကြာရှည်လေးမြင့် မနေနိုင်။

တာဝန်ပေးချက်အရ မြေပြန်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရတော့သည်။ ရွာသားအားလုံးကမူ သူ့ကို တမ်းတနေကြဆဲ၊ ပြန်လာနိုးဖြင့် မျှော်ကိုးနေကြဆဲပင်။

“ဦးလေးဟို၏တပ်များ လာနေပြီ”

ဟု ကောင်ဟွာရွာကို ကေဒါရဲဘော် ခွဲမသွားမီက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကောင်ဟွာရွာသူရွာသားများက ဦးလေးဟို၏ တပ်များကို လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် မျှော်ကြသည်။ အချိန်များက တစ်စတစ်စဖြင့် ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူတို့မျှော်နေကြသည့် ဦးလေးဟို၏ တပ်များကား ရောက်မလာချေ။ ထိုမျှသာမက သူတို့ရွာနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေခဲ့သော ရွာ၏ အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို စနစ်တကျ ဖြစ်စေခဲ့သော ကေဒါရဲဘော်သည်လည်း ပြန်ရောက်မလာ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ အဖြေကို သူတို့ မသိရှာကြ။

တစ်နေ့တွင်မူ ကုန်းတွင်းရွာဘက်ဆီမှ သေနတ်သံများကို အဆက်မပြတ် ကြားကြရသည်။ ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ပလွေကူးနှင့် မန်းဂျိုင်းမြို့နယ်များဘက်က လည်း ကြားလာရပြန်သည်။ ကိုညိုပုနှင့် ကိုမောင်စစ်တို့သည် အကျိုးအကြောင်းကို သိနိုင်ရန် အမှတ် (၁၉) လမ်းမကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်ကို တိုက်ခိုက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ကြရသည်။ မိမိတို့၏ တိုင်းရင်းသားများပင် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ယင်းလူအုပ် တစ်အုပ်သည် ရွာနားမှ ဖြတ်သွားကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ အကျိုးအကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်သော အခါတွင် ထိုလူများသည် ဦးလေးဟို၏ စစ်တပ်များဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိကြရလေသည်။

ဦးလေးဟို၏ တပ်များသည် ဒဏ်ရာရနေသည့် စစ်သားတစ်ယောက်ကိုလည်း သယ်ပိုးသွားကြ၏။ ဒဏ်ရာနှင့် စစ်သားသည် လုံးဝစကားမပြောနိုင်တော့။ သို့သော် သူ မငို။ ထိုစစ်သားအတွက် မျက်ရည်ကျမိသူများကား ကောင်ဟွာရွာတွင်းမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများသာ ဖြစ်ချေသည်။

ယင်းအချိန်သည် ကောက်ရိတ်ချိန် မဟုတ်သေး။ စပါးများ မမှည့်ကြသေး။ ကိုညိုပုသည် ပြောင်းဆန်များကို တောင်းများနှင့်ထည့်ကာ စစ်သားများကို ပေးလိုက်သည်။ ရွာသားများသည် စစ်သားများနှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ပြောင်းဆန်များကို အလှုံ့ပယ် ပေးကြသည်။ စစ်သားများကမူ ဘာနားဘာသာစကားကို မတတ်ကြ။ သို့သော်လည်း ရွာသားများကို ဖက်လဲတကင်း ရှိကြသည်။ ပျူပျူငှာငှာ

ရှိကြသည်။ သည်ရွာတွင် သူတို့အချိန်မဖြုန်းနိုင်။ ချက်ချင်းပင် ရှေ့ခရီး ဆက်ကြပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရောက်သောအခါ သေနတ်သံများ လျော့ပါးသွားသည်။ အန်ခေးမြို့ကို ပြင်သစ်များ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြီဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကြားကြရလေတော့၏။

ထိုရက်မှစပြီး သေနတ်သံများကို လုံးဝ မကြားရတော့။ တိုက်ပွဲများ လုံးဝ မဖြစ်ပွားတော့။ ပြင်သစ်တို့သည်လည်း အန်ခေးမြို့တွင် အခြေစိုက်ကြပြီ။ အန်ခေးအနီးတစ်ဝိုက် ဒေသများတွင် စစ်စခန်းများ ဖွင့်ကြပြီ။ ပတ်ပတ်လည်မှာ ပြင်သစ်စစ်သားများချည်း ဖြစ်နေသည်။

ပြည်သူများကို ချွေးတပ်များ ပြန်လည်ဆွဲကြပြန်ပြီ။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများကို ပြုလုပ်ကြပြန်ပြီ။ ဒီပိုး၊ ဒီမိုး၊ ဘာလန်း၊ ကုန်းမဲ၊ ကုန်းချိုင့်၊ ကုန်းမာစသည့် ကျေးရွာများ အားလုံး ပြင်သစ်တို့ထံ လက်နက်ချ အညံ့ခံကြပြီ။

တစ်နယ်လုံးတွင် ပြင်သစ်ထံ လက်နက်မချဘဲ ကြံ့ကြံ့ခံခေါင်းမာနေသည့် တစ်ခုတည်းသောရွာကား ကောင်ဟွာရွာပင်တည်း။

“ဟိုတုန်းက တို့ပြည်သူတွေဟာ ပြင်သစ်က ချွေးတပ်ဆွဲရင် ခေါင်းငုံ့ခံကြတယ်။ မင်းလည်း ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ပြင်သစ် ချွေးတပ်ဆွဲသမျှကို တို့ ပြည်သူတွေ ခေါင်းငုံ့ခံကြပြန်ပြီ။ ဒီအချို့ကျတော့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းငုံ့မခံဘဲ ငြင်းဆန်နေရတာလဲ မောင်ညိုပု” ဟု ဦးလေးပါက မေးသည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဘာမှမသိဘူး အခုတော့ လူတိုင်းကို ခေါင်းဆောင်မှုပေးနေတဲ့ ဦးလေးဟို ဟန့်ငြင်မြို့မှာရှိကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီ။ ပြင်သစ်ကို တိုက်ခိုက်နေတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကောင်ဟွာတစ်ရွာတည်း မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီ။ တခြားလူတွေ ယုံကြည်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ မယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပြီ။

ဦးလေးပါဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်က ကာကွယ်ရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်ဟွာရွာဟာ ပြင်သစ်တွေကို တိုက်နိုင် ရမယ်။ တိုက်လည်း တိုက်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး တိုက်နေရမှာ မဟုတ် ပါဘူး ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးဟိုဆီက တပ်တွေ ရောက်မလာခင် ကလေးသာ တိုက်ရမှာ ပါ”

သူတို့သည် ဦးလေးဟိုထံမှ တပ်များကို တစ်လ စောင့်၏။ နှစ်လ စောင့်၏။ သုံးလ၊ လေးလ စောင့်၏။ သို့သော် မည်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာ။

ကိုညိုပုသည် ရွာတွင်းရှိ ရွာမိရွာဖများနှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိသည်။ ယခင်က လယ်ယာများတွင် ငြောင့်များထောင်ပြီး တောဝက်နှင့် ဝက်ဝံတို့၏ ရန်ကို ကာကွယ် ခဲ့သလို ယခုလည်း ပြင်သစ်တို့၏ရန်ကို ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် ငြောင့်များ ပိုမို များပြားစွာ ထောင်ကြရန် ပြောသည်။ ထိုမျှမက ထောင်ချောက်များကိုပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြုလုပ်လာကြသည်။ ပြင်သစ်တို့သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့ထက် ပိုမိုဆိုးဝါးစွာ မိမိတို့ လယ်ယာများကို ဖျက်ဆီးမည့်သူများဖြစ်ကြောင်း သူတို့ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ထားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် နောက်နှစ် ကောက်စိုက်ချိန်တိုင်အောင် ဦးလေးဟိုထံမှ စေလွှတ် မည့်သူကို စောင့်ကြသည်။ သူတို့စောင့်ရကျိုးနပ်ပါသည်။ ဦးလေးဟို စေလွှတ်လိုက် သည့် ရဲဘော်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ စောစောက ကေဒါရဲဘော်နှင့်တော့ ကွာခြားမှုများ ရှိပါသည်။

ယခု ရဲဘော်သည် အညိုရောင်ယူနီဖောင်းကို ဝတ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သေးငယ်သည်။ ကင်းလူမျိုးဖြစ်သည်။ ဘာနားဘာသာစကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်သည်။ သူ့အမည်က ရဲဘော်ခင် ဖြစ်၏။

ဦးလေးဟိုသည် ဟနွိုင်တစ်ဝိုက်တွင်ရှိသော ပြင်သစ်များကို တိုက်ခိုက်နေ ကြောင်း၊ ဆိုင်ဂုံမြို့တွင်လည်း မိမိတို့တပ်များက ပြင်သစ်များကို တိုက်ခိုက်နေကြ ကြောင်း၊ တစ်ပြည်ထောင်လုံးတွင် မိမိတို့ ပြည်သူများက တိုက်ခိုက်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် ရဲဘော်ခင်က ပြောပြသည်။

ရဲဘော်ခင်သည် ကိုညိုပုအိမ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ တစ်ညတွင် ရဲဘော်ခင်သည် ကိုညိုပုနှင့် တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်လျက်ရှိ၏။ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် အလွန်အေးနေသည်။ အပြင်မှာ လေတိုးသံက ကြီးစိုးနေ သည်။ ကိုညိုပု၏ အမေသည် မကြာခဏ အိပ်ရာမှ ထလာကာ မီးဖိုတွင်းသို့ ထင်းများ ထည့်ပေးရင်း သူ့လက်ကို နွေးအောင် မီးကင်ပေးလေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ မီးလာကင်တိုင်း ရဲဘော်ခင်နှင့် ကိုညိုပုတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေသံကို ကြားနေ

ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကြက်ဦးတွန်ချိန်သို့တိုင်အောင် စကားကောင်းနေကြဆဲ ရှိသည်။

ရဲဘော်ခင် ဘယ်ကလာသည်ကို ကိုညိုပုအမေ မသိ။ သူ့မှာ မိဘများ ရှိသေးသလော။ လယ်ပိုင်ယာပိုင်နှင့်လော။ ဘာမှမသိ။ သူသည် ဦးလေးဟို၏ သားဖြစ်သလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားသူ တစ်ဦးဦး၏ သားဖြစ်သလော စသည်ကိုပင် သူ မသိချေ။

ကိုညိုပုသည်လည်း ရဲဘော်ခင်နှင့် စကားပြောရင်း မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ သူ့ဘဝတွင် ကင်းလူမျိုးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်ခင်၏ အသက်ရှူသံကို သူ ကြားနေရသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် စွပ်ကျယ်သည် ရင်ဘတ်မှာ စုတ်ပြီနေသည်။ ကင်းလူမျိုး အားလုံးတို့သည် ဦးလေးဟိုနှင့် တွေ့ဆုံဖူးကြပြီး ဦးလေးဟို သွန်သင်ပေးသမျှကို တတ်မြောက်လာကြသည်ဟု ကိုညိုပု ထင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကင်းလူမျိုးများသည် အလွန်တော်၊ အလွန်ကောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်ခင်သည် မိမိတို့ရွာသို့ မလာမီက မည်သည့်အရပ်တွင် နေထိုင်ခဲ့သနည်း။ သူသည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့်များ မိမိတို့ ဘာနားစကားကို ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းနေသနည်း။

“ဒီမှာရဲဘော်၊ ခင်ဗျားတို့ ကင်းလူမျိုးတွေ အားလုံး ကျုပ်တို့ဘာနားစကား တတ်ကြသလား” ဟု မေးကြည့်မိသည်။ ထိုအခါ ရဲဘော်ခင်က ရယ်၏။

“မတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သာ ကုန်းတွင်းရွာမှာနေရင်း သင်ခဲ့လို့”

“ဟုတ်လား၊ ကုန်းတွင်းရွာမှာ နေဖူးသလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လေးနှစ်လောက် ကြာတယ်။ တခြား ရဲဘော်တွေနဲ့အတူတူ ပြင်သစ်ကိုတိုက်ရင်း ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတယ်။ ကုန်းတွင်းရွာမှာပဲ ထောင်ချခံရတယ်”

“ကင်းလူမျိုးတွေဟာ အရင်ကတည်းက ပြင်သစ်ကို တိုက်ခဲ့ကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကင်းလူမျိုးတွေဟာ ပြင်သစ်ကို တိုက်ခဲ့ကြတာ ကြာလှပါပြီ။ ဆင်းရဲတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကင်းလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သောင်းလူမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးဟာ ပြင်သစ်ကို တိုက်ကြတာပဲ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ဟာ ဦးလေးဟိုနဲ့ မတွေ့သေးဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရှုံးခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ။ ဦးလေးဟိုနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ပြင်သစ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဖယ်ရှားပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဦးလေးဟိုရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါပဲ”

ကိုညိုပုသည် အမှောင်တွင်းသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မီးဖိုချောင်အတွင်းမှ မီးသည် မီးရှိန်လျော့ကျသွားသည်။ ထင်းတုံးအခြောက်မှ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မီးထပေါက်နေသည်။ မီးထပေါက်လိုက်တိုင်း မီးပွားကလေးများ အပေါ်သို့ လွင့်စဉ် တက်သွားကြသည်။ သိပ်မြင့်မြင့်သို့ မတက်နိုင်ဘဲ မီးငြိမ်းကာ ပြာများအဖြစ်နှင့် အောက်သို့ ပြန်ကျလာလေ့ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကိုညိုပု၏ စိတ်ထဲတွင်မူ မြောက်မြားလှစွာသော မီးပွင့်နီနီများကိုသာ မြင်တွေ့နေရလေသည်။

“ဦးလေးဟိုက ဘယ်ကလာတာလဲဗျ”

“ဦးလေးဟိုဟာ လူပျိုပေါက်အရွယ်ကတည်းက ပြင်သစ်တွေကို တိုက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပြင်သစ်တွေက သူ့ကို ထောင်ချပစ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနောက် ထောင်ထဲကနေ ထွက်ပြေးလို့ လွတ်ခဲ့တယ်။ ထောင်ကလွတ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံး အနှံ့အပြား လျှောက်သွားပြီး ပြည်သူတွေကို စည်းရုံးတယ်။ ပြင်သစ်နဲ့ ဂျပန်ကို တိုက်ဖို့ လှုံ့ဆော်တယ်”

ရဲဘော်ခင်၏အသံ ပျောက်သွားသည်။ မှန်မှန် အသက်ရှူနေသံကို ကြားရပြန်သည်။ ရဲဘော်ခင် အိပ်ပျော်သွားပြီဟု ကိုညိုပု ထင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် တိတ်တဆိတ် နေလိုက်သည်။ သို့သော် တာရှည်မနေနိုင် သူ သိချင်သည့် အကြောင်းများကို မမေးဘဲ မနေနိုင်။

“ရဲဘော်ခင် အိပ်ပြီလားဗျ။ ဒီမှာ ရဲဘော်ခင်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီ လာတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ဘာနားလူမျိုးတွေကို ဦးလေးဟိုက တစ်ခုခုများ မမှာလိုက်ဘူးလားဗျာ”

“သေသေချာချာ မှာလိုက်တာပေါ့ဗျာ။ ဦးလေးဟိုက ခင်ဗျားတို့ ဘာနားလူမျိုးတွေကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ မေတ္တာလည်း ပို့လိုက်ပါတယ်။ ပြင်သစ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးကို သိမ်းယူချင်နေတဲ့အကြောင်း ဦးလေးဟိုက ဘာနားလူမျိုးတွေ သိစေချင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ အခု ပြောင်းလဲလာပြီ။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်ကို သူတို့ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့ အခု မသိမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့

ပြည်သူလူထုကြီး တစ်ရပ်လုံးဟာ အံ့ကြွလာပြီး သူတို့ကို အမှုန့်ခြေတော့မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အပေါ် အောင်ပွဲခံဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ အခုဆိုရင် သူတို့က အင်အားကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အင်အားနည်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ ရေရှည်စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲရမယ် ရေရှည်စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်အောင် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးရမယ်။ အချိန်ကာလ ရှည်ရှည်ကြာကြာကြီး တိုက်ရလေ သူတို့ အင်အား နည်းပါးသွားလေပဲ။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အရှုံးနဲ့ပဲ သူတို့ ရင်ဆိုင်ရမယ်။

ရေရှည်စစ်ပွဲကို ဆင်နွှဲမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘာကိုမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။ အနစ်နာခံနိုင်ရမယ်။ ဘေးဒုက္ခပေါင်းစုံကို ခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။ ပြင်သစ်ဆိုတဲ့ အကောင်တွေက ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားသမားတွေ၊ နေရာတကာမှာ သက်သောင့် သက်သာ နေသားကျလာတဲ့ အကောင်တွေ၊ တကယ့် ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးကို ဒီကောင်တွေ မခံနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်။ ဇွဲရှိတယ်။ စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မုချအောင်ပွဲခံရမယ်”

ရဲဘော်ခင်သည် စကားကို ခေတ္တဖြတ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာမှ ထလိုက်၏။ ကိုညိုပုလည်း သူနှင့်အတူ ရောထလိုက်သည်။ အပြင်မှာ ကြက်တွန်ပြီ။

“ကိုညိုပု၊ ကျုပ်တို့ဟာ ပြင်သစ်ကို အနိုင်ယူမောင်းထုတ်နိုင်ဖို့အတွက် ရေရှည်စစ်ပွဲ နွှဲမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြဖို့ လိုတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ စိုက်ကွင်းတွေ အများကြီးတိုးချဲ့ဖို့ လိုတယ်။ ဆန်စပါးတွေ အများကြီး စိုက်ဖို့လိုတယ်။ စားစရာတွေ အများကြီး စုဆောင်းထားဖို့ လိုတယ်။ ရွာသူရွာသားတွေ၊ တောင်သူလယ်သမားတွေကို စည်းရုံးနိုင်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှသာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ကျုပ်တို့ပြန်ရဖို့ သေချာမယ်”

ထိုညက သူတို့နှစ်ယောက် ညလုံးပေါက် စကားပြောကြသည်။ ထိုနေ့ညကို ကိုညိုပုတစ်သက်တွင် မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ကောင်ဟွာရွာသို့ ရဲဘော်ခင် ရောက်လာသည့် အချိန်မှစပြီး ကိုညိုပုနှင့် တပူးတွဲတွဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သူသွားလေရာသို့ ကိုညိုပု လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် တစ်နေကုန် အိမ်ပြန်ရောက်မလာဘဲ ရှိနေတတ်၏။ ကိုညိုပုအမေသည် ထမင်းပွဲပြင်ကာ စောင့်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သောကြောင့် သိမ်းလိုက်ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း များလှပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါများတွင်လည်း အချိန်က အလွန်

နောက်ကျနေတတ်လေသည်။

တစ်ညတွင် ကိုညိုပု မိခင်သည် သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်အလာကို စောင့်နေ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီး ရဲဘော်ခင် အိပ်ရာဝင်သွားသည့်အချိန်ကျမှ သူပြောလိုသည့် စကားများကို သားဖြစ်သူအား ပြောနိုင်တော့သည်။

“ငါ့သား ဘယ်တွေ့ရောက်ခဲ့သလဲ”

“ဘာလန်း၊ တာလမ်း၊ ကုန်းမာ၊ ဒေးတားနဲ့ ကုန်းချိုင့်ကို ရောက်ခဲ့တယ် အမေ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ပြင်သစ်ကို ဘာကြောင့်တိုက်ရမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း အဲဒီရွာတွေက လူတွေကို သွားပြောတာ အမေ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ အမေလုပ်သူသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းဖြစ်မိ၏။

“တို့ရွာထဲကနေပြီး ပြင်သစ်ကို ငါ့သား တိုက်နိုင်သားပဲကွယ်။ တခြားရွာက လူတွေပါ ဝင်တိုက်လာအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာတော့ ငါ့သား ငယ်ပါသေးတယ်”

ကိုညိုပုသည် သူ့အမေကိုကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အစစအရာရာ သွန်သင်ပေးနေတဲ့ ရဲဘော်ခင် ရှိပါသေးတယ် အမေရဲ့။ အခု ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း ဟောတတ် ပြောတတ်ပါပြီ”

ကိုညိုပုသည် ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် အလေးအနက် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်ဟွာရွာတွင်းရှိ လူငယ်တို့သည် ပြင်သစ်ကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တစည်းတရုံး တည်း ဖွဲ့စည်းရန် သဘောတူ လက်ခံကြပြီး ဖြစ်သည်။ လူငါးဆယ်ပါသော ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကိုညိုပုကို ရွေးကောက်တင်မြှောက်ကြ သည်။

သူတို့သည် ဓမ္မာရုံမှာ စုဝေးကြပြီး တစ်စုလျှင် ဆယ်ယောက်ပါ ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းကြသည်။ ထိုတစ်စုတွင် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး တင်မြှောက်သည်။ ကိုညိုပုသည် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ အားလုံး၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကျေးရွာလုံခြုံရေးအတွက် ငြောင့်များ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ထောင်ချောက်များ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို စတင်ကြလေတော့သည်။

ထိုမျှမက အိမ်ထောင်စု ဆယ်စုကို ကိုညိုပုက စည်းရုံးယူသည်။ ထိုအိမ်ထောင် စုများက အလွန်ကျယ်ပြောသည့် လယ်ကွင်းတစ်ခုကို ရှင်းလင်းခုတ်ထွင်ကာ

စုပေါင်းလယ်ယာကို ပြုလုပ်ကြရန် ဖြစ်သည်။

လူငယ်တို့သည် ရပ်ရွာလုံခြုံရေးနှင့် ပြင်သစ်ကို မောင်းထုတ်နိုင်ရေးအတွက် စစ်ရေးကိစ္စများဖြင့် မအားမလပ် ရှိနေကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဆယ်အိမ်ထောင်ပါဝင် သည့် စုပေါင်းလယ်ယာဝင်များက ၎င်းတို့၏ လယ်ယာမှထွက်သည့် ကောက်ပဲသီးနှံ များကို လူငယ်များအား ခွဲဝေကျွေးမွေးရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုလုပ်ငန်းသည် ကောင်းစွာ အောင်မြင်လျက် ရှိချေပြီ။

ရဲဘော်ခင်သည်လည်း ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက်ကာ တောခုတ်ဓားမ ကိုင်ပြီး ရွာသူရွာသားများနှင့် ဒူးတင်ပေါက်ဖက် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်လာသည်။ စိုက်ကွင်း သစ်များအတွက် ကွင်းရှင်းရာတွင် သစ်ပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲနေသည့် ရဲဘော်ခင်ကို ရွာသားများ မြင်တွေ့ကြရသည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကို မီးရှို့ရှင်းလင်းကာ ပြောင်း ခင်းများအဖြစ် ပျိုးကြီနေသည့် ရဲဘော်ခင်ကို အများမြင်ကြရတော့သည်။ အလုပ် လုပ်သည့်အခါတွင် သူသည် သီချင်းတအေးအေး သီဆိုလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့သောအခါမျိုးတွင် ပလွေတိုတစ်ချောင်းဖြင့် တေးတကျူကျူရှိနေသူကား မောင်ချစ်ကြီးပင်တည်း။ ရဲဘော်ခင်သည် မောင်ချစ်ကြီးထံတွင် ပလွေမှုတ်သင်လျက် ရှိသည်။ တစ်ပြန်တစ်လှည့်အနေဖြင့် သူက မောင်ချစ်ကြီးကို ကင်းလူမျိုးတို့၏ တေးသီချင်းများ ပြန်သင်ပေးနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကို မောင်ချစ်ကြီးက အလွန်ခင်နေသည်။

တစ်ညတွင် ရဲဘော်ခင်သည် ညစာစားနေ၏။ ကိုညိုပု၏ မိခင်က သူ့ကိုကြည့် ရင်း လှမ်းမေးသည်။

“ငါ့သားမှာ အိုးတွေအိမ်တွေ ရှိသလား”

“အိမ်ရှိပါတယ် အမေ”

ရဲဘော်ခင်က ရယ်မောလျက် ပြန်ဖြေသည်။

“အဖေတွေ၊ အမေတွေရော ရှိသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“ဦးလေးဟိုဆိုတာ ငါ့သားရဲ့ အဖေလား”

“ကျွန်တော်တို့ ကင်းလူမျိုးတွေဟာ လူကြီးလူငယ်မရွေး ဦးလေးဟိုကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖခင်ကြီးလို့ လည်း ခေါ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိဘတွေကတော့ ကင်းလူမျိုးတွေပါပဲ။”

အသက် သိပ်ကြီးကြပါပြီ”

အမေသည် ရဲဘော်ခင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ အမေခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဖြူများကို လေတစ်ချက်ပွတ်လိုက်သဖြင့် မီးပေါ်မှာ ပျံ့ဝဲသွားသည်။ မျက်ရည်တို့သည် အမေအို၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ပြည့်လာသည်။

“မင်းဟာ လူလိမ္မာကလေးပဲ။ အလွန်ဝေးတဲ့ နေရာကနေပြီး ဒီကိုရောက်အောင် မင်းလာခဲ့တယ်။ မြင့်မားတဲ့တောင်ကြီးတွေကို တက်ခဲ့တယ်။ မိကျောင်းတွေပြည့်နှက် နေတဲ့ ဘားမြစ်ကြီးကိုလည်း မင်း ကူးဖြတ်ခဲ့တယ်။ တို့လယ်တောတွေထဲမှာ မင်း အလုပ်လုပ်တယ်။ တောင်းရက်၊ ပလိုင်းရက်လည်း လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ တို့စားသလိုပဲ မင်းစားနေတယ်။ ဒီလိုလုပ်နေတဲ့အတွက် မင်းလယ်ယာ၊ မင်းချောင်း မြောင်း၊ မင်းအဖေ၊ မင်းအမေတွေနဲ့ ကင်းကွာမနေရပေဘူးလား။”

ရဲဘော်ခင်သည် အမေအိုကိုကြည့်ကာ ကရုဏာသက်သွားမိသည်။

“သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် ကင်းကွာနေရတာပေါ့ အမေ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဦးလေးဟိုရဲ့ သွန်သင်ချက်တွေကို ကျွန်တော် ကျိုးကျိုးနွံနွံ နာခံတယ်။ ပြင်သစ်တွေကို တိုက်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ယာ၊ ကိုယ့်မိဘတွေကို စွန့်ခွာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့် မိဘတွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခွဲခွာလိုက်ကြရတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးဟိုရဲ့ သွန်သင်ချက်တွေကို သူတို့လည်း လက်ခံကြတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြတယ်။ ပြင်သစ်တွေဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လွန်းတယ် အမေ။ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တိုက်မထုတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းရင်းသားတွေ အသက်ရှင်ပြီး နေနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။”

အမေသည် ကိုညိုပုထံသို့ မျက်လုံးများ တစ်ချက်ပွတ်လိုက်သည်။ သူ့သားသည် လူကောင်ကြီးထွားထွား ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မျက်လုံးများသည် ယခင်ကထက် ပိုမိုပြီး အလွန် တောက်ပနေကြသည်။ သူ စကားပြောသည့်အခါတိုင်း ကြွက်သားကြီးများနှင့် သန်မာ သည့် အကြောကြီးများ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့်တုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းကြီးများကို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှားကာ အားပါးတရ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့မိခင်ကို ပြောသည့် အခါတွင်လည်း ထိုနည်းတူပင် ဖြစ်သည်။ သူ့လက်ချောင်းကြီးများသည် ရေထဲတွင် ဓားကိုဝှေ့ယမ်းသကဲ့သို့ပင်တည်း။

သားဖြစ်သူသည်လည်း ရဲဘော်ခင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်နေကြောင်း အမေအိုတွေ့ထင် မိသည်။ ဦးလေးဟို၏ သွန်သင်ချက်များကို သူကြားနိုင် နာနိုင်ပါစေ။

အမေအို၏စိတ်ထဲမှာ ပူပန်မှုများ ဆန္ဒပြင်းပြမှုများ ရောထွေးနေသည်။ ရောပြွမ်းသော စိတ်များဖြင့် မလေးယု အလုပ်လုပ်နေရာသို့ ထလာခဲ့သည်။ လင်ကို ပါရမီဖြည့်နေသည့် သူ့ချွေးမကို ပို၍ သနားကရုဏာ သက်မိနေ၏။

*

အမေသည် မပြောပလောက်သော အကြောင်းကလေးတစ်ခုကြောင့် ကိုညိုပုကို နှစ်ရက်တာမျှ စိတ်ကွက်နေမိသည်။

ဗိုလ်အောင် ဒွန်း၏ တပ်များသည် အလုံးအရင်းဖြင့် ချီတက်လာကြ၏။ ပြင်သစ်တို့ စခန်းချထားရာ ပိုးလယ်ဘုံစခန်းကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ရန် ကိုညိုပုက လမ်းပြသည်။ ပထမတစ်ကြိမ်တွင် မအောင်မြင်ချေ။ ဒုတိယတစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်အောင် ဒွန်း၏ တပ်များက အပြင်းအထန် နှိမ်နင်းကာ သိမ်းပိုက်ရရှိလိုက်လေတော့သည်။ ကိုညိုပုသည် အပျော်ကြီးပျော်နေ၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့တစ်ချိုးတည်း ပြန်ပြေးကာ သူ့အမေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။

“အမေရေ၊ ပြင်သစ်တွေ ဆယ့်ငါးယောက်တောင် ကျသွားသဗျ”

ထိုအကြောင်းကြောင့်ပင် ကိုညိုပုကို အမေ စိတ်ဆိုးတော့သည်။

“မင်း ပြင်သစ်တွေကို ဒါလောက်တောင် ကရုဏာသက်နေသလား။ သူတို့ ဘယ်နှယောက်ကျသလဲလို့ မင်းကိုများ ငါမေးဖူးလို့လား။ ပြင်သစ်တွေ ဘယ်လောက် သေသွားတယ်ဆိုတာ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ အကုန်သေသွားလည်း အေးတာပဲ။ တို့ဘက်က လူတွေဘယ်လောက်ကျတယ်ဆိုတာတော့ မင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မပြောတာလဲ။ တို့တပ်သားတွေထက်ပဲ ပြင်သစ်တွေကို မင်းက သနားကရုဏာ ပိုနေတာလား”

ကိုညိုပုသည် အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါ၏။ သို့သော် သူရှင်းပြသည်ကို အမေက နားမထောင်တော့ချေ။ နောက်နှစ်ရက်အကြာ သူတို့ တပ်ဖွဲ့များ ပြန်ရောက်လာသောအခါကျမှ အမေ စိတ်ဆိုးပြေတော့သည်။

ကောင်ဟွာရွာသို့ စစ်တပ်များ ပြန်ရောက်လာသည့်နေ့သည် ရွာသားများ အလွန် ပျော်သည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။ စောစောပိုင်းကမူ ရွာသားအပေါင်းတို့သည် ပူပန်သောကြောင့် နေထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေကြ၏။ ဘာနားလူမျိုးများနေထိုင်သည့် ရွာများ အမြောက်ကျည်ဆံမိုး အရွာခံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိ

ကြသည်။

စစ်သားများအနီးသို့ ကိုညီပုနှင့် ဦးလေးပါမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မကပ်ရဲကြချေ။ ခဏကြာသောအခါ ဦးလေးပါ၏သားငယ် မောင်ထွန်းသည် စစ်သားများအနီးသို့ ကပ်ပြီး သေနတ်များကို ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်က မောင်ထွန်းသည် (၁၂) နှစ်သားအရွယ်မျှသာ ရှိသေးပြီး ရွာတွင်းရှိ ကလေးများအနက် လူစိမ်းကို အကြောက်ဆုံး ကလေးဖြစ်သည်။

မောင်ထွန်းသည် စစ်သားတစ်ယောက်၏ သေနတ်ကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုသို့ကြည့်နေသည်ကို သေနတ်ပိုင်ရှင်စစ်သားမြင်သောအခါ မောင်ထွန်းကို ဆွဲယူပြီး သူ့သေနတ်ကို သေသေချာချာ ပြနေသည်။ မောင်ထွန်း၏ မျက်လုံးများသည် သူ့အဖေ၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ပင် တောက်ပနေ၏။ နှာခေါင်းက အပေါ်သို့ အနည်းငယ် လန်နေသည်။ မောင်ထွန်းနှင့် စစ်သားသည် ရင်းနှီးသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မြင်သောအခါကျမှ အခြားရွာသားများလည်း စစ်သားများအနီးသို့ ကပ်ဝံ့ကြလေတော့သည်။ မောင်ထွန်းသည် စစ်သားများကို ပြေးကာလွှားကာ ရေတွက်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆယ်ယောက်ထက်ပိုပြီး သူ မရေတတ်။ စစ်သားများကို ရေပြီးသောအခါ ဦးလေးပါရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

“အဖေရေ စစ်သားတွေ ဆယ်ယောက်တောင် ရှိတယ်ဗျ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ စစ်သားများကလည်း ရယ်ကြသည်။ သို့ဖြင့်ပင် စစ်သားများကို ရွာသားတို့ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းသည်လည်း ပြေပျောက်သွားလေတော့သည်။

ကောင်ဟွာရွာတွင်းမှာ စစ်တပ်စခန်းချသည်။ စစ်သားတို့သည် ရွာသားများ ဆန်ထောင်းနေလျှင် ဝင်ရောက်ကူညီကာ ထောင်းပေးကြ၏။ ဝက်များအစာကျွေးလျှင်လည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီကျွေးပေးကြ၏။ ထမင်းချက်လျှင်လည်း ချက်ရာပြုတ်ရာမှာ တောင်းရက် ပလောင်းရက်လျှင်လည်း ရက်ရာမှာ သူတို့ပါကြသည်။ ထိုနည်းဖြင့် စစ်သားများနှင့် ရွာသူရွာသားတို့သည် ဆွေရင်းမျိုးချာများပမာ တစ်သွေးတစ်သားတည်း ဖြစ်သွားကြတော့သည်။

နောက်ရက်များတွင် မန်းဂျိုင်း၊ ဒတ်ပိုနှင့် အေဒန်းရှိ ပြင်သစ်စစ်စခန်းများကို တက်ရောက် ချေမှုန်းသိမ်းပိုက်ကြပြန်သည်။ သူတို့ အောင်ပွဲရနေသည့် သတင်းများ နောက်ပိုင်းသို့ ပြန်ရောက်လာတိုင်း ရွာသူရွာသားတို့ ပျော်မဆုံးရှိကြသည်။

ရွာတွင်းရှိ လူငယ်တို့သည် စစ်မြေပြင်သို့ စစ်တပ်များနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကာ လေ့ကျင့်လျက်ရှိကြပြီ။ မောင်ချစ်ကြီးနှင့် ကိုမောင်စစ်သည် တောတွင်းသို့သွားကာ ကျည်ဆန်သေတ္တာများကို ယူဆောင်လာကြသည်။ ယခင်ဂျပန်များ ပြင်သစ်ကို တိုက်စဉ်က သူတို့ရရှိပြီး ငှက်ထားခဲ့သည့် ကျည်ဆန်များဖြစ်သည်။ ယခု ထိုကျည်ဆန်များကို ယူလာပြီး စစ်တပ်ကို ပေးအပ်ကြသည်။

ယင်းစစ်တပ်နှင့် လေးငါးရက်ကြာမျှ အတူတကွ နေထိုင်ပြီးသောအခါတွင် ရွာတွင်းရှိ ကလေးတို့သည် ဟိုချီမင်းသီချင်းကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ကာ သံပြိုင်ဆိုတတ်နေကြချေပြီ။

ရွာသူရွာသားတို့သည်လည်း လယ်ယာများမှာ ကောင်းစွာလုပ်ငန်းခွင် ဝင်နိုင်ကြပြီ။ တောတွင်းသို့ဝင်ကာ သစ်ဝါးများခုတ်ပြီး ရွာတွင်းရှိ သက်ငယ်တဲကြီး ငါးလုံးကို စစ်တပ်အတွက် ဆောက်လုပ်ပေးကြချေပြီ။ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ သိုလှောင်ရန် ဂိုဒေါင်ကြီး ငါးလုံးကိုလည်း ဆောင်လုပ်ပေးကြချေပြီ။

ထိုသို့ လိုအပ်သည်များ လုပ်ကိုင်ကြရာတွင် ကိုညိုပုသည် ထုံးစံအတိုင်း သူများအရင် ရှေ့ဆုံးမှထွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ လုပ်စရာရှိသည်များကို ရှေ့ဆုံးကလုပ်ပြသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကို နမူနာယူကာ ကျန်ရွာသားများက သူ့နောက်လိုက်ကြသည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် တပျော်တပါး အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြ၏။

“ကျုပ်တို့ စစ်တပ်အတွက် ဘယ်နှုရက်ပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရ မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ” ဟုလည်း သူတို့ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောကြသည်။

သည်ရွာမှာ သည်စစ်တပ်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး နေစေချင်သည်။ မိမိတို့တိုင်းပြည်သည် အင်အားအလွန် တောင့်တင်းမည်ဆိုပါက မည်မျှ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ကောင်းမည်နည်းဟု ကိုညိုပု တွေးတောနေမိသည်။

သို့သော်လည်း ဒတ်ဟွာစမ်းချောင်းအတွင်းမှာ အရှိန်အဟုန် လျင်မြန်စွာဖြင့် ရေများစီးဆင်းသွားသကဲ့သို့ သူတို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည့် ရက်များသည်လည်း ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် စစ်တပ်များသည် မြေပြန့်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသည်။ သူတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် တန်းလျားရှည်ကြီး ငါးလုံးသည် လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ မီးဖိုချောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့သည် မီးမရှိဘဲ အငွေ့အသက် ကင်းမဲ့နေသည်။

ထိုတပ်များ၏ အကြီးအကဲ ဗိုလ်အောင်ဒွန်းသည် ဘကြီးဆန်း၏အိမ်တွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ဘကြီးဆန်း၏ မွေးစားသားသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ ယခု ဗိုလ်အောင်ဒွန်း မရှိတော့ပြီ။ ဘကြီးဆန်းသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ပို၍အိုစနာသွား သည်။

ဆန်ဖွပ် မောင်းထောင်းနေကြသည့် အမျိုးသမီးများသည် လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေ ကြသည်။ မောင်းတံမှ ကျည်ပွေများကိုကြည့်ကာ ငေးငေးငူငူ ဖြစ်နေကြသည်။ စစ်သားတို့သည် ဤမောင်းများဖြင့် သူတို့အတွက် ဆန်များဖွပ်ပေးခဲ့ကြ၏။ သူတို့၏ အလုပ်များကိုလည်း မညည်းမညူ ကူလုပ်ပေးခဲ့ကြ၏။ ယခု သူတို့မရှိပြီ။ အမျိုးသမီး များ၏ မျက်လုံးအိမ်များတွင် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။

ကိုညိုပုသည် ညဘက်တွင် တစ်ရေးနိုးသောအခါ ရဲဘော်ခင်ကို စမ်းကြည့်မိ သည်။ ရဲဘော်ခင်ကို မတွေ့သောအခါ အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲထထိုင်မိသည်။ အအေးဒဏ်က ဖုံးလွှမ်းမင်းမှုနေသည်။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုတွင် မီးထည့်ပြီး သူ့လက်များ နွေးလာအောင် မီးနှင့်ကင်လိုက်သည်။

မီးကင်နေသည့် သူ့လက်များကို ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းဖြင့် ရဲဘော်ခင်ကို ပိုပြီး သတိရလာသည်။ ဤရွာမှ ရဲဘော်ခင် ထွက်ခွာသွားသည့်နေ့ကို သူ သတိရနေသည်။ စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ရပ်နေကြ၏။ ထိုစဉ်က ရဲဘော်ခင် ပြောသွားသည့်စကားများ ကို သူ ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကိုညိုပုရေ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့် ရဲဘော်ကေဒါတစ်ယောက် ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ မျိုးချစ်တပ်မတော်တွေကို ဂရုစိုက်ပါ။ ပြင်သစ်ကို သူတို့ တိုက်ခိုက် အောင်ပွဲခံနေတာ မြင်ရပါလိမ့်မယ်။

ဦးလေးဟိုက ကျုပ်တို့ကို သွန်သင်ထားတာရှိသေးတယ်။ ‘လယ်ယာမြေတွေ များများဖော်ထုတ်၊ ဆန်စပါးတွေ များများစိုက်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စုစုစည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့နေ။ ပြင်သစ်တွေကို ရေရှည်စစ်ဆင်နွှဲ၊ အဲဒီနောက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေဟာ အောင်ပန်းဆင်ပြီး ပြန်လာကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ အောင်ပွဲရကြမယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ မလွဲမသွေကို လွတ်လပ် ရမယ်’ လို့ ဦးလေးဟိုက မိန့်ကြားခဲ့တယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွာသူရွာသားတို့သည် လယ်ယာများအတွင်းသို့ လှုပ်ငန်း

ခွင် မဝင်မီ ဓမ္မာရုံရှေ့တွင် စုဝေးနေကျအတိုင်း စုဝေးကြသည်။ ကိုညိုပုက ရွာသူ ရွာသားများကို မိန့်ခွန်းပြောသည်။

“အခုဆိုရင် ရဲဘော်ခင်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်တပ်ဟာ စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ခွာသွား ကြပြီ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ပြင်သစ်ကို တိုက်နိုင်ဖို့အတွက် အခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပြင်ဆင်ကြရမယ်။ ဒီရွာမှာ ကျုပ်တို့စစ်တပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာကို ပြင်သစ်တွေသိရင် မလွဲမသွေ ကျုပ်တို့ကို လာတိုက်လိမ့်မယ်”

ဒီကနေ့ကစပြီး မနက်တိုင်း လယ်တောဆင်းတဲ့အခါမှာ လူငယ်တွေက လေးမြားဆွဲကိုင်ပြီး ရှေ့ကသွားကြရမယ်။ ကျုပ်တို့သွားရမယ့်လမ်းမှာ ပြင်သစ်တွေ ရှိ၊ မရှိ ကင်းထောက်ကြည့်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ တပ်တွေဟာ မလွဲမသွေ ပြန်လာမှာဖြစ် တယ်။ သူတို့ပြန်အလာကို စောင့်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ ငြောင့်တွေ ပိုလုပ်ရ မယ်။ ထောင်ချောက်တွေ ပိုထောင်ရမယ်”

ရွာသားများ လယ်တောဆင်းသွားသောအခါတွင် မောင်ထွန်းကလေးသည် သူ့ဘာသာ အိမ်မှာနေရစ်ခဲ့၏။ သူသည် ဓမ္မာရုံရှေ့ နေရောင်အောက်တွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ယင်တစ်ကောင်သည် သူ့မျက်လုံးရှေ့မှာ ဥဒဟို ပျံသန်းနေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်သည် ထိုယင်ကောင်ထံတွင်မရှိ။ ဦးလေးဟိုအကြောင်း ရေးဖွဲ့ထားသည့် ဟိုချီမင်းသီချင်းထဲမှာသာ နစ်မြုပ်နေသည်။

*

တောအုပ်ပေါ်နှင့် ချူလေးတောင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည့် နေရောင်သည် မီးလျှံများနှင့် အထင်မှားလောက်သည်။ နွေရာသီတွင် ရေခန်းလေ့ရှိသည့်အတိုင်း စမ်းချောင်းများတွင် ကျောက်ဆောင်များသာ ပေါ်လာသည်။ ထိုကျောက်တုံးတို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖယ်ရှားကာ ရွာသားတို့ ရေရှာကြရသည့် ဒုက္ခမှာ ကြီးမားလွန်းလှ သည်။ လယ်ကွင်းများတွင်လည်း ပပ်ကြားအပ်များ ပြည့်နှက်နေပြီ။ ရိုးပြတ်တို့သည် လည်း ခြောက်သွေ့နေကြပြီ။

အခက်အခဲတို့သည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။ ထိုသို့ ရာသီဥတုပူပြင်း ခြောက်သွေ့ကာ ဆိုးဝါးနေသည့်ကြားထဲမှ အဆိုးဝါးဆုံးသော ဒုက္ခသည်ကား ဆားရှားပါးမှုပင် ဖြစ်လေသည်။

ရွာတွင်း၌ ဆားပြတ်ပြီ။ အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်း ဆားအခက်အခဲနှင့် ကြုံတွေ့နေကြ

ရပြီ။ ရွာသားတို့သည် စောစောက ဆားသိုလှောင်ထားခဲ့ဖူးရာ ဆားတွင်းများအတွင်း သို့ ရေများလောင်းချပြီး တစ်ညထားကာ ရေကို အကြည်ခံကြရ၏။ နောက်တစ်နေ့ ရေကြည်သောအခါကျမှ ထိုဆားရေကြည်ကို ခပ်ယူကာ စားသုံးနေကြရသည်။

ယခုရှိရှိသမျှ ဆားတွင်းတို့သည်လည်း ရေလောင်းရဖန်များသဖြင့် ဆားဓာတ် ကုန်ပြီ။ အငန်ဓာတ်ခန်းခြောက်ပြီ။ ဆားမစားရသည့် ကလေးငယ်တို့သည် တကျိကျိ ငိုယိုကာ မိခင်၊ ဖခင်တို့အား တမ်းတပြီး ဆားတောင်းကြပြီ။

မိခင်၊ ဖခင်တို့သည်လည်း ဆားငတ်သည့် ရင်သွေးငယ်၏ဒုက္ခကို ကြည့်ကာ ငိုကြွေးရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မတတ်နိုင်ကြပြီ။ ရွာသားတိုင်း၏ အသားအရောင် သည်လည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ အားအင်ကုန်ခန်းနေကြပြီ။ မိန်းမပျိုတို့၏ ပါးအစုံတို့သည်လည်း ခြောက်ခန်းကာ စိုပြည်သည့် အသွေးအရောင်များ ကွယ်ပျောက် ကြပြီ။

ဆားမစားရသည့်အတွက် အသက်ကြီးသူ နှစ်ဦးသည် အသက်ရှူကျပ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် စားသမျှအစာ ပြန်အန်ထွက်ပြီး သေမင်းခေါ်ရာသို့ လိုက်ခဲ့ကြရပြီ။

ကိုညိုပုသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုင်ရာမှ ထရန် သုံးလေးကြိမ် သူ ကြိုးစားကြည့်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေထောက်များက သူ့အမိန့်ကို မနာခံကြတော့ချေ။ သူ့ကို အာခံကြချေပြီ။

နေရောင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အဝါရောင်များကိုသာ မြင်တွေ့နေရသည်။ ပြီးတော့ အားလုံး မှေးမှိန်သွားသည်။ နောက်ဆုံး သူ ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့။

သူသည် ထိုင်နေရာမှ လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ဖွင့်နိုင်ရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့သော်လည်း မျက်လုံးများကား ပိတ်မြဲ ပိတ်လျက်ပင်။

မျက်လုံးထဲမှာ ပူလောင်သည့် အနီရောင်ကြီးပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ အဖြူရောင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှထရန် ကြိုးစားပြန် သည်။ သူ၏ ခြေထောက်များက သူ့အမိန့်ကို မနာခံဘဲ အာခံမြဲ အာခံပြန်၏။ သူ့ခြေထောက်များကိုပင် သူ မပိုင်တော့သည့် ဘဝပါတကား။

ဆားမစားရသည့် အာဟာရပြတ်မှုကို သူ ကြီးစွာ ခံနေရပြီ။ ဝမ်းကဆာသဖြင့် အစာများကို စားသည်။ သို့သော်လည်း မတင်းတိမ်နိုင်။ အာဟာရမဖြစ်နိုင်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ခြစ်နေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ သူ့ရင်တွင်းရှိ အသည်း

နှလုံးများကို ဝါးကြောဖြင့် ထိုးဆွလှီးဖြတ်နေသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အလွန်ဆိုးဝါးသည့် ဝေဒနာဖြစ်ချေသည်တကား။ ခံနိုင်ခက်သည့် ဒုက္ခဖြစ်ချေသည်တကား။

ဘုရား ဘုရား၊ သူကဲ့သို့ သန်မာထွားကျိုင်းသူ၊ အသက်အရွယ်ငယ်သေးသူ ပင်လျှင် ဤမျှ ကြီးမားသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရမည်ဆိုပါက အသက်အရွယ် အိုမင်းသည့် လူကြီးများအသို့ ရှိကြချေမည်နည်း။ ခွန်အားနည်းပါးသည့် မိန်းမသားများ မည်သို့ ခံစားကြရမည်နည်း။ အလွန်တရာ နုနယ်သည့် ကလေးသူငယ်များ အဘယ်သို့ အသက်ရှင်နိုင်ကြမည်နည်း။

ကိုညိုပု ကလေးဘဝက ဆားငတ်သည့်ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရဖူးသည်။ ကျူးကျော်သူ ပြင်သစ်ကို အဘိုးသိန်းတို့ ခေါင်းဆောင်ပြီး တော်လှန်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ အင်အားချင်း မမျှသောအခါတွင် အဘိုးသိန်းတို့၏ ကောင်ဟွာတစ်ရွာလုံး တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ပြေးခဲ့ကြရသည်။ ထိုတောင်ပေါ်မှာပင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဆားမစားရဘဲ နေခဲ့ကြရသည်။

လူတို့သည် လူရုပ်မပေါ်တော့ချေ။ သရဲတစ္ဆေရုပ်များသဖွယ် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေကြသည်။ ဒယ်မီးဒယ်င်ဖြင့် မတွန်းဘဲနှင့် အလိုလို လဲကျကြတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံကို ကလေးဘဝက ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် ကိုညိုပုသည် ဆားမစားရသော ဒုက္ခအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆားကို ဖောဖောသီသီ စားခွင့်လည်း ကြုံခဲ့ကြရ၏။

ပြင်သစ်တို့ကမူ ကောင်ဟွာရွာသားများ ဆားမစားရအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့သည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း ရွာသားတို့သည် မြေပြန့်သို့ တိတ်တဆိတ်သွားကြကာ ဆားကို ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ပေါ်ထွက် ပစ္စည်းများဖြင့် လဲလှယ်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယခုမူ ထိုသို့ မဟုတ်ပြီ။

ဗိုလ်အောင်ခွန်းတို့၏ တပ်များနှင့် ရဲဘော်ခင်တို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည့် နောက်ပိုင်းမှစပြီး နေရာတိုင်းမှာ ပြင်သစ်တို့က ထိုးစစ်များ ဆင်နွှဲလာသည်။ တောင်ပေါ်သားတို့သည် မြေပြန့်သို့ဆင်းရန် ခက်ခဲလာသည်။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်ကို တစ်စဉ်တစ်စိုက်တည်း ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ကောင်ဟွာရွာသားတို့အဖို့ ပိုမိုခက်ခဲလာသည်။

ဘာလန်း၊ ဒေးတား၊ ကုန်းမဲ။ ကုန်းမာ၊ ကုန်းချိုင့်နှင့် ဟားရိုးရွာတို့သည် ဆားတစ်ပွင့် ရရှိရေးအတွက် ပြင်သစ်တို့ထံတွင် အညံ့ခံ လက်နက်ချလိုက်ကြရလေပြီ။

ရွာတိုင်းမှာ ကျေးရွာသူကြီးများကို ပြင်သစ်တို့က ခန့်ထားသည်။ ထိုသူကြီးများမှတစ်ဆင့် အခွန်အတုတ်များ ကောက်ခံသည်။ သူတို့၏ သစ္စာတော်ခံများမှ တစ်ဆင့် ကြေညာချက်များကို အရပ်တကာသို့ ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ ယင်းကြေညာချက်တွင်...

ကောင်ဟွာရွာသားတို့သည် အလွန်ခေါင်းမာကြ၏။ ထိုသို့ ခေါင်းမာနေသော ကြောင့်လည်း ဆားမစားရသည့်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြသည်။ နောင်တွင် ထိုသို့ ခေါင်းမာသူများ မှန်သမျှသည် ခေါင်းဖြတ်ခြင်း ခံရမည်။ ကောင်ဟွာရွာသားများ မိမိတို့ထံ လက်နက်ချမချ စောင့်ကြည့်မည် စသည်ဖြင့် ပါရှိလေသည်။

ယင်းကြေညာချက်ကို ကြားရသောအခါ ကောင်ဟွာရွာသားများအဖို့ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရေခဲရေလောင်းချခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ခံစားကြရသည်။

ထိုအချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကောင်ဟွာရွာကို ပြင်သစ်တို့ ဝင်တိုက်ကြလေသည်။ ရွာသားတို့ လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ကြရသည်။ သို့သော်လည်း မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းတို့ နှစ်ယောက်မှာမူ ရန်သူလက်တွင် အဖမ်းခံလိုက်ကြရပြီး ပြင်သစ်အကျဉ်းစခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံကြရလေသည်။ ထိုသို့ ရွာကို ဝင်စီးအပြီး လက်နက်ချရန်လည်း ရာဇသံ ထပ်မံပေးကြပြန်သည်။

ကိုညိုပုသည် အိမ်ပျော်နိုင်။ သူ့ပတ်လည်မှာ ခြင်များ တဝီဝီမြည်ကာ ပျံသန်းကိုက်ခဲနေကြသည်။ အိမ်အောက်မှာရှိသော ကျွဲ၏အမြီးယမ်းသံကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေရသည်။ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်သောအခါ မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းတို့၏ မျက်နှာများက ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ရပြန်၏။ ငိုချင်စိတ်များ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြီးစိုးလာသည်။ မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းတို့သည် ဤရွာတွင် အလုပ်အကြီးစားဆုံးနှင့် အတော်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ယခု သူတို့ကို မည်သို့ ကယ်တင်မည်နည်း။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ကာကွယ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ခင်ဗျား၊ မောင်နှောင်းနဲ့ မောင်ကောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်း အဆုံးခံလိုက်ကြရတော့မှာလား။”

စသည်ဖြင့် ရွာသားတို့ကလည်း မရပ်မနား မေးနေကြပြီ။

အဖမ်းခံနှစ်ယောက်တို့၏ အမေများသည် တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုကြွေးကြ၏။ ကိုညိုပုလည်း သူတို့အတွက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပါသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ အဖမ်းခံနှစ်ယောက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ရွာသားများ လက်နက်ချကြရမည်လော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ လက်နက်ချမည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်သေတွင်းကို ကိုယ် မြန်မြန်တူးခြင်းနှင့်သာ တူပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဆုံးခံရန်မှတစ်ပါး အခြားနည်းမရှိပြီ။ ကိုညိုပုသည် ပြင်သစ်များကို အလွန်တရာ စက်ဆုပ်မုန်းတီး ရွံရှာပါ၏။ တတ်နိုင်လျှင် ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန်အောင် သုတ်သင်ပစ်ချင်သည်။

ရဲဘော်ခင်ကို သတိရမိသည်။ စစ်တပ်များသို့မဟုတ် ကေဒါရဲဘော်များသည် ဘာကြောင့် ရောက်မလာကြသနည်း။ ဦးလေးဟိုသည် ဟန့်ငြိမ်းမြို့တွင် ရှိနေသေးသလော။ ကောင်ဟွာရွာသားများသည် ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ပြင်သစ်များကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေကြသေးကြောင်း ဦးလေးဟို သိပါလေစ။

အိမ်အောက်ကကျသည် အမြီးကိုယမ်းရင်း ခြင်ခြောက်ပြန်၏။ ဆားမစားရသောကြောင့် သားသည်အမေတို့သည် နို့မထွက်ကြတော့။ နို့မျက်သည့် ကလေးငယ်တို့၏ ငိုသံကြောင့် လန့်နိုးကြသော်လည်း ရှိုက်ညည်းရုံမှတစ်ပါး အခြား မတတ်နိုင်ပြီ။

အိပ်ရာထဲမှာ ကိုညိုပု ကြာရှည်မနေနိုင်ပါ။ အိပ်ရာမှထပြီး တံခါးပေါက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြယ်များကို မိုးလုံးအနွဲ့ တွေ့ရသော်လည်း လမိုက်ရက်ဖြစ်နေသည်။

“မောင်ညိုပု ဘယ်လဲ” ဟု အမေက လှမ်းမေးသည်။

“အမေ နိုးနေပြီလား၊ ကျွန်တော် ဦးလေးပါဆီသွားပြီး မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းတို့ကိစ္စ တိုင်ပင်ဦးမယ်”

ဦးလေးပါလည်း မအိပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မောင်ညိုပုရေ၊ တို့တော့ ဟန်ဆောင်လက်နက်ချကြဦးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဦးလေး၊ ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချရင် သေဘေးနဲ့ပဲ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ လက်နက်ချတာထက် သေရတာက ကောင်းသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကောင်ဟွာရွာဟာ တော်လှန်ရေးတပ်တွေကို လက်ခံထားကြောင်း၊ စစ်တန်းလျားတွေ ဆောက်ပေးထားကြောင်း ပြင်သစ်တွေ သိနေတာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချရင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထောင်ချပြီး သတ်မိစ်

မှာပေါ့”

ထိုကြားထဲကပင် မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းတို့၏မိသားစုထဲမှ ငါးယောက်သည် ကိုညိုပုတို့၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ရွာမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားကာ ပြင်သစ်များထံတွင် လက်နက်ချလိုက်သည်။ လေးရက်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့အနက် သုံးယောက်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် သတင်းများနှင့်အတူ ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

ပြင်သစ်တို့က မိမိတို့ကို နားရွက်များ၊ နှာခေါင်းများနှင့် လက်များကို ဖြတ်ပစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ သုံးယောက်သာလျှင် အပြေးကောင်းသောကြောင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မောင်နှောင်းနှင့် မောင်ကောင်းအပါအဝင် ကျန်လေးယောက်တို့သည် နှာခေါင်းပြတ်၊ နားရွက်ပြတ်၊ လက်ပြတ်ဖြင့်ပင် သေဆုံးကြရရှာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

ကိုညိုပုသည် မျက်စိကို မှိတ်ထား၏။ မငိုမိအောင် ကြိုးစားနေ၏။ သို့သော်လည်း မှိတ်ထားသည့် မျက်စိတွင်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“ကျွန်တော် ပြောသားပဲဗျာ၊ လက်နက်ချရင် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတာပါလို့”

ကိုညိုပုသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း အဖြစ်ဆိုးသူ လေးယောက်တို့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့သွေးများ ဆူလာသည်။ လက်ထဲမှ လေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ အနားမှ သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ဒေါသဖြင့် ဝါးပစ်လိုက်သည်။ ရွာသားများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောရမည်။ ပြင်သစ်ကို မလွဲမသွေ တိုက်ရမည်။

သူသည် စဉ်းစားရင်းဖြင့် ရဲဘော်ခင် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ပြင်သစ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို သိမ်းဖို့ရောက်လာကြတာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့မှာ လက်နက်အပြည့်အစုံ စွဲကိုင်ထားကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကလည်း လေးတွေမြားတွေ၊ ဓားတွေလှုံတွေ ရရာလက်နက်ကို စွဲကိုင်ပြီး သူတို့ကို ပြန်တိုက်ထုတ်ရမယ်။ သူတို့လက်ထဲက ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ပြန်ရအောင် ယူရမယ်။ တခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး”

ကိုညိုပုသည် ရွာသားများရှိရာသို့ ထွက်လာရင်း တွေးနေမိသည်။

“ပြင်သစ်တွေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာ ကိုယ်မနေကြတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တို့တိုင်းပြည်ကို လုယက်သိမ်းပိုက်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဘာနားလူမျိုးတွေ၊ တို့တိုင်းရင်းသားတွေကို သတ်ဖြတ်နေရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တို့ဘာနားလူမျိုးတွေကို ဆားစားခွင့် မပေးတာလဲ။ အဝတ်ဝတ်ခွင့်၊ အလုပ်လုပ်ခွင့် မပေးတာလဲ။

မင်းတို့မှာ ကိုယ်ပိုင်တိုင်းပြည်ရှိရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် တို့ဆီကို လာကြတာလဲ”

*

“ကောင်ဟွာရွာကို ကျုပ်တို့ စွန့်ခွာကြမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ တခြားကို သွားကြရမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ချူလေးတောင်ပေါ်ကို သွားမယ်၊ ချူလေးတောင်မှာ ဆင်ခြေလျှောတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တုံးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ ဟိုမှာ ရွာသစ်တည်ကြမယ်။ ကျုပ်တို့နောက်ကို ပြင်သစ်လိုက်လာရင် ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ပြန်ချမယ်”

ကိုညိုပု စကားမဆုံးမီမှာပင် သုံးလကြာမျှ ဆားမစားခဲ့ရသဖြင့် ခြောက်ကပ်နေသည့် လည်ချောင်းပေါင်း တစ်ရာကျော်တို့သည် ကျွက်ကျက်ညံ့သော ကန့်ကွက်သံများဖြင့် ပြည့်သွားသည်။

“တို့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတည်းက နေခဲ့တဲ့ တို့ရွာကို စွန့်သွားရမှာလား။ ဒီရွာကို ကျောခိုင်းပြီး ဘယ်အရပ်ကို သွားရမှာလဲ”

“စားစရာ ဆားမရှိဘဲနဲ့ တို့ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။ မင်းက အသက်ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်။ မင်းခြေထောက်တွေက သန်သန်မာမာကြီး ရှိသေးတယ်။ တောင်ပေါ်ကို မင်းကတော့ ကောင်းကောင်း တက်နိုင်မှာပေါ့။ ငါ့မှာ ဆားမရှိဘူး။ ငါတော့ မတက်နိုင်ဘူး”

“တို့ ဒီမှာပဲနေမယ်။ ဘယ်မှမသွားဘူး”

ကလေးငယ်များသည် ရုတ်တရက် စိစိညံ့ညံ့ ငိုလိုက်ကြ၏။

“ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီကလေးတွေပါခေါ်ပြီး တောင်ပေါ်ပြောင်းသွားရင် ကလေးတွေ အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်။ ဒီကလေးတွေကို တောင်ပေါ်မှာ အသေခံရမလား၊ တို့ ဒါလောက် ရက်စက်ရမှာလား”

“ဆား... ဆား၊ အရေးအကြီးဆုံးက ဆားပဲ။ ဆားမရှိဘဲနဲ့ တို့ဘယ်ကို သွားနိုင် ပါ့မလဲ”

ထိုအခိုက် လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပြင်သစ်လက်အောက်ကို ပြန်သွားကြစို့၊ ပြင်သစ်တွေက တို့ကို ဆားပေးလိမ့် မယ်”

ထိုအသံ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လူအုပ်ကြီးသည် ငြိမ်ကျသွား သည်။ အားလုံး ကြက်သေသေသွားသည်။ ခဏအကြာတွင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဖြင့် ပြောကြဆိုကြပြန်သည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ ဒီစကားပြောတာ ဘယ်သူလဲ”

“ချွေးတပ်ဆွဲခံဖို့အတွက် ပြန်သွားရမှာလား”

“ဒါ ဘယ်သူလဲဟေ့”

မည်သူပြောလိုက်ကြောင်း လူအုပ်ကြီးက မသိ။ အသံရှင်သည် လူအုပ်ကြီး အတွင်းမှ အမှတ်တမဲ့ ဟစ်ပြောလိုက်ကာ လူအုပ်အတွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ် နစ်မြုပ် သွားသည်။

ဦးလေးပါကို ကိုညိုပု လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယနေ့မနက်ပင် ဦးလေးပါနှင့် ကိုညိုပုတို့ သဘောတူညီမှု ရကြပြီး ဖြစ်၏။ ချူလေးတောင်ပေါ်သို့ သူတို့ ပြောင်းကြ မည်။ တောင်ပေါ်တွင် ရွာသစ်တည်ကြမည်။ စသည်ဖြင့် သဘောတူပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခု ဦးလေးပါကို ကိုညိုပု လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောသံဆိုသံ၊ ငြင်းသံခုံသံများကြားတွင် အဘိုးကြီး ဇေဝေဝေ ဖြစ်နေပုံ ရသည်။

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တို့မှာ ဆားမရှိဘူး မောင်ညိုပု၊ ဆားဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“တို့သွားလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်ညိုပုရယ်” ဟု ဘကြီးဆန်းကလည်း ဝင်ပြော လာသည်။

အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အစည်းအဝေးကြီးတွင် ကိုညိုပုကို ထောက်ခံမည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမောင်စစ် တစ်ယောက်သာလျှင် သူ့ကို ထောက်ခံ သည်။ ကိုမောင်စစ်သည် ကိုညိုပု ရပ်နေရာသို့ လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝှေ့ပြီး ရောက်လာ သည်။ ကိုညိုပု မျက်လုံးအစုံတွင် မီးဝင်းဝင်း တောက်နေပြီ။ ကိုမောင်စစ်၏ ပခုံးပေါ်သို့

လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။

ပြင်သစ်များ လက်အောက်သို့ ပြန်သွားရန် မည်သူပြောကြောင်း ကိုညိုပု သိပါသည်။ ဤအကြံကို လူအုပ်ကြားမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တင်ပြလာသူမှာ မောင်အုန်းပင်ဖြစ်သည်။ မောင်အုန်းသည် သူ့မိဘများထံမှ အမွေများရလိုက်ပြီး ဤရွာထဲတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာတောင့်တင်းသူ ဖြစ်သည်။ အတွင်းပစ္စည်း အတော်အသင့် ရှိသည်။ ကြေးအိုး အလုံးခုနစ်ဆယ် ရှိသည်။ ကျွဲဆယ့်လေးကောင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းမလိုက်နိုင်။ ပြင်သစ်များကို မတိုက်နိုင်။ ရွာသားအများနှင့်အတူ တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းလိုက်မည်ဆိုပါက သူ့ကြေးအိုး အလုံးခုနစ်ဆယ်ကို မည်သူက ကူထမ်းပေးမည်နည်း။ သူ့ကျွဲများကို မည်သူက ဆွဲသွားပေးမည်နည်း။

လေးဖက်လေးတန်ရှိ လူအုပ်ကြီးသည် အသံပေါင်းစုံဖြင့် လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ဖြစ်နေသည်။ ဆားမစားရသဖြင့် အာဟာရမဖြစ်သော ကလေးငယ်များက သံပြိုင်ငိုနေကြသည်။ အသက်ကြီးသည့် အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများကလည်း ပြင်သစ်ထံ လက်နက်ချရန်ကိုသာ လျှာလေးအာလေးဖြင့် အတောမသတ်နိုင်အောင် ပြောနေကြသည်။ လူငယ်များကလည်း အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်နေကြသည်။ ပရိသတ် ငြိမ်သွားအောင် ကိုညိုပုက သံကုန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ငြိမ်ကျသွားပြီး လူစုလည်း ကွဲသွားတော့၏။

ကိုညိုပု၏ အမေနှင့် ဇနီးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြသည်။ ခေါင်မိုးရှိ အပေါက်ပေါင်းများစွာမှ နေရောင်ထိုးကျနေသည်။ အမေသည် ခေါင်မိုးမှ သက်ငယ်ခြောက်များကို လက်တစ်ဆုပ်စာ ဆွဲယူလိုက်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

“တို့လည်း ကိုယ့်အိမ်ခေါင်မိုး ကိုယ် ပြန်စားနေကြရပြီ”

မလေးယုက အမေ့လက်ထဲမှ သက်ငယ်ခြောက်များကို လှမ်းယူကာ အိုးခြမ်းကွဲ တစ်ခုထဲသို့ထည့်ပြီး မီးရှို့လိုက်သည်။ သက်ငယ်ခြောက်တို့သည် တစ်မုဟုတ်ချင်း မီးကျွမ်းကာ ညစ်ပုပ်ပုပ်အရောင် ပြာများ ဖြစ်သွားသည်။ မိသားစုတို့သည် သက်ငယ်ခြောက်ပြာရှိရာ အိုးခြမ်းကွဲပတ်လည်မှာ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကြွေးဥများကို ယင်းပြာများဖြင့် တို့ကာတို့ကာ စားကြလေသည်။

ကောင်ဟွာရွာသားတို့သည် မိမိတို့ အိမ်ခေါင်မိုးများကို ဆားအဖြစ်ဖြင့် တစ်လလုံးလုံး စားသောက်နေကြရ၏။ သက်ငယ်ခြောက်ပြာသည် ခါးသက်သက်အရသာရှိ၏။ စူးစူးဝါးဝါး အနံ့ထွက်၏။ မျိုချလိုက်သောအခါ လည်ချောင်းတွင်းမှာ ရှုတတ